

SZEPTEMBER

Napi Ige

(Gyülekezeti használatra összeállította Orbán Kálmán ny.lelkipásztor)

Szeptember 1.

Megmaradni szeretetben

„Ha parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetemben” (Jn 15,10).

Ezt a kettőt, az engedelmességet és a Jézus Krisztus szeretetében való megmaradást, nem lehet elválasztani egymástól. Csak Krisztusnak engedelmeskedő élettel bizonyíthatjuk, hogy szeretetközösségben vagyunk vele. Engedelmeskednünk kell az Úrnak, ha érezni akarjuk szeretete melegét. Ha bűnben élünk, nem élhetünk szeretetben. Istennek tetsző szent élet híjával nem lehetünk kedvesek az Úrnak. Aki nem törődik a megszentelődéssel, mit sem tud Krisztus szeretetéről.

Az Úr szeretetének tudatos megtapasztalása valami igen finom műszerhez hasonló. Sokkal érzékenyebb a bűnre és a kegyelemre, mint a hőmérő higanyszála a melege és a hidegre. Ha szelídek vagyunk és ügyelünk arra, hogy gondolatainkkal, szavunkkal és életünkkel az Urat dicsőítsük, akkor Ő szeretetének számtalan jelével áraszt el minket. Ha pedig meg akarunk maradni ebben a szeretetben, meg kell maradnunk a megszentelődés útján. Nem rejti el arcát előlünk, ha mi nem rejtőzünk el előle. A napunkat elsötétítő felhőt a bűn támasztja, de ha éberek és engedelmesek vagyunk, és teljesen Istennek szenteljük magunkat, akkor világosságban járhatunk, mert Isten világosság, és akkor megmaradhatunk Krisztus szeretetében, amiképpen Krisztus is megmarad Atyja szeretetében. Ez tehát egy vigasztaló ígéret, amely azonban komoly feltételhez van kötve.

Uram, add, hogy figyeljek erre a „ha” szócskára, mint valami kulcsra, amellyel az ígéret megvalósul számomra!

*

Isten legyen Úr a családjunkban!

„Én és az én házam az Úrnak szolgálunk...” (Józs 24,15/b)

A családi élet boldogságát megbontja az, ha a házastársak valamelyikének szívét az a gondolat keríti hatalmába, hogy ő legyen az úr a házban. Sem a férfi nem igényelheti ezt, ha Ádám teremtetett is elsőnek (ITim 2,13), sem a nő, aki tagadhatatlanul a családi élet terheinek nagyobb felét hordozza. A családban egy úr lehet csupán: az Örökkévaló, aki a házasságot szerzetté, ha az igazi, és Szentlelkével igazgatja, kormányozza. Ha nemcsak véleményeltérés esetében, de mindenkor Őhöz fordulnak tanácsért a házastársak, biztosítva van az egyetértés és szeretet, mert Isten Szentlelke mindkét házastársat azonos döntésre vezérli. Akiket a Szentlélek vezet, sohasem ütközhetnek össze, mindig együtt haladnak és megértik egymást. Átérik a Zsoltáros igazságát: „ha az Úr nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői” (Zsolt 127,1), és boldogan fakad fel szívükből Józsué ősi bizonyágtétele: „én és az én házam az Úrnak szolgálunk”. Néki szolgálunk-e mi is igazán?

Uram, boldogan valljuk mi is, Te lehetsz egyedül Úr minden családban. Boldogan vallunk mi is Téged Urunknak. Hozzád megyünk tanácsért. Boldogan köszönjük meg Néked, hogy Szentlelked sohasem hagy minket bizonytalanságban: mindenkor útbaigazít és egységre vezérel minket. Könyörgünk Hozzád: maradj mindvégig a mi áldott Urunk, Királyunk! Ámen.

„Boldog az ember nyilván, Ki az Istent féli, Ő útában járván, Ösvényit kedveli. Mert magadat táplálsz Kezed munkájával, Isten megáldja dolgod, Lát jó állapottal.” (Énekeskönyv 128. é. 1.v.)

*

(17) „A szövetség ládáját vivő papok ott álltak szilárdan a Jordán száraz medrében.”

(Józsué 3)

A Jordánon való átkelés során a nép átéli Isten jelenlétét. Erre a csodára azonban készülni kell. -„Szenteljétek meg magatokat, mert közöttetek lesz az Úr.” (6) -„Halljátok Isteneteknek, az Úrnak beszédét, ebből tudjátok meg, hogy az élő Isten közöttetek van.” (10) -A papok lába pedig szilárdan állt a Jordán száraz medrében, és a feltornyosult víz tövében sem féltek, hogy a víz egyszerre alázúdul és a halálba sodorja őket (17). Isten csodálatos jelenléte annak adatik, aki arra felkészül. Imádkozzunk az Úr elhívott szolgálóiért, hogy szilárdan álljon a lábuk, és szent életük, igehirdetésük, hitelességük által sokan megtapasztalhassák a hatalmas, és Krisztusban üdvözítő Isten jelenlétét.

*

GYERMEKI SZIV

(Zsindelyné Tüdös Klára, Isten markában)

A Bibliában Jézus azt mondja nekünk felnőtteknek: „Ha nem lesztek olyanok, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába”.

De hát mi is az, ami Jézusnak olyan kedves a kisgyermekben?

Néhány apró történetet mesélek el róluk, ami nekem megvilágította a gyermeki szív titkait.

Kisfiú korában az a timpanista, aki ma nagy zenekarokban játszik, a Garam-parti fűzek bozótjában bújócskázott az édesapjával. Sütött a Nap s a folyóparti nedves homokban tapicskoltak együtt. Nagyokat kacagott a kis lurkó, de egyszer csak csend lett és legörbült a kis száj. — Mi bajod, Janikám? — kérdezte az apja. — Mit nézed a lábad, megütötted? — Nem! — rázta a fejét a gyermek. — Hát fáj valami? — Nem! — volt a szípgó felelet. — Dehát akkor mi lett? Megölelte a kicsi az apja térdét és keserves sírás között vallotta: — Nézd, apa, nézd, ott a homokban. Nem látod?

Az apja nézte, de nem látott semmit. — Hát, apu, a lábnyomunk! Elhagyjuk őket, szegényeket magukra. — És hangos lett a hüppögő gyereksírás.

A lányom kicsi korából is van egy megrázó emlék. Nálunk az Alföldön a krumplistésztát szegénygaluskának hívják. Judit éppen csak megtanult beszélni, nem volt még hároméves. Az Alföld nemzeti eledele ez a krumplistészta, gyakran került az asztalra nálunk is. A gyerek nem válogatott, megevett rendesen mindent. Egyszer azonban eltolta maga elől a tányérkáját, hogy „ezt” ő nem eszi meg. Elképedve faggattuk, hogy mi történt vele. Nagy barna szemében megjelentek a krokodilkönnyek, amikor nagysokára kinyögte: „Szegény galuska”.

Egy orvosprofesszor barátom mondta el, hogy egy kisgyereknek kivette a manduláját, s amikor már jól volt, a szülők egyéb ajándékok között egy pár szép új cipőt is vettek neki, amire nagyon vágyott. Rögtön fel akarta húzni, de mondták neki, hogy az ágyban nem szabad cipővel feküdni. Azt kérte, hogy legalább az ágyán hagyják, ha elmennek. Reggel az ápolónő úgy találta, hogy az ágya előtt térdelt az új cipőben s az ágyra borulva aludt.

Az imádságról beszélgettünk az asszonyokkal, amikor valaki megkacagtatott egy gyerekimádsággal. A kicsik tudvalevőleg nem nagyon szeretik a spenótot és csuda cirkuszt tudnak csinálni, mikor gondos anyák beléjük akarják tömni. A szóban forgó apróság nem kedvelte ezt a zöld eledelt és illedelmesen így imádkozott, mikor a tányért eléje tették: „Édes Jézus, légy vendégünk . . . edd meg, amit adtál nekünk”.

Égy másik asszony azt mesélte, hogy hogyan járt az unokájával, akit a szülők háta

mögött sikerült az asztali áldásra megtanítania. Palika megtanulta és mondta is rendesen, de egyik nap így változtatta meg a szöveget: „Aki ételt adott, legyen áldott”. A nagymama rászólt: — Nem jól mondod Pali, mondd szépen végig. — Palika megismételte saját szövegét, mire a nagymama felcsattant: — De Palika, miért nem mondod szépen, ahogy tanultad? Mire Palika: „De nagymama, az nem igaz, mert ital nem volt”.

Abban az időben, mikor a kötelező iskolai hitoktatás abbamaradt s a mamák nagy aggodalomban voltak a gyerekeik hitélete felől, egy kisfiú azt mondta nekem: „Klára néni kérem, az én édesanyám olyan szép, amikor imádkozik”. Hát igen, gondoltam, az elmaradt vallásórák helyett szépen imádkozó édesanyákra volna szükség ...

Nagy tanítást kaptam egyszer egy szöske kis húgomtól a bombázások alatt. Rengett a föld, vijjogtak a halál-madarak. A pince fala úgy hajladozott, mint szélben a nádas. Minden felnőtt, a Zsuzsi mamája is reszketett a borzalomtól, csak Zsuzsi csavargatta teljes nyugalomban a szvetterje gombjait, magát tökéletes biztonságra érezve az anyja ölében. A bombázás soká tartott és Zsuzsi megunt. Kis tenyerével megcirógatta az anyja arcát és lecsúsztatva az öléből, azt mondta: — Ne haragudj, Mami, de én most egy kicsit elmegyek játszani. — Aztán biztató mosollyal hozzátette: — De aztán majd mindjárt visszajövök félni.

Az asszony-konferenciáinkra annak idején sok anya elhozta a kisgyerekét, akit nem volt kire hagyni. Volt nekünk egy nagyon kedves diakonisszánk, Irma testvér, aki nagyon szerette a kisgyerekeket s azok is őt. Rendesen ő volt a gyerekpásztor, amíg a mamák Mária tanítását hallgatták. Persze Irma testvér is az Úr Jézusról beszélt a kicsiknek, például, hogy az Úr hogyan szereti a kisgyerekeket, s hogy azok hogyan követhetik őt. Egy bátor kisfiú egyszer felállott és beleszólt: — De Irma testvér, kérem, ha én az Úr Jézust akarom követni, akkor nekem mindig a kisebbik almát kell választani? — Próbáld ki — szólt a felelet — s meglátod, mennyivel jobb íze van, mint a nagynak.

Egy megrendítő jelenet jut még az eszembe két bikkfanyelvű kicsi fiúról. Ferike négy-, Bandika hároméves. Egy nyáron a szőlőben Bandi fogott egy békát. Meg akarta őrizni s e óéiból mindenáron bele akarta gyömöszölni egy gyufás skatulyába. A skatulya azonban még egy levelibéka méreteihez is kicsinek bizonyult, s hol a feje, hol a lába maradt ki, míg végül is elunva a birkózást Bandi ráhúzta a félig kilógó, megdagasztott békára a skatulya borítóját. Feri egy darabig nézte ezt a krudélis munkát, aztán rávetette magát az öccsére és püfölte, ahol érte. Bandi ordított, a ház összeszaladt s az előzményeket nem ismerő édesanya alaposan elfenekelte Ferit, amiért az öcsikéjét bántotta. Felnőttek „nem érnek rá” gyerekkonfliktusoknak a végére járni, de ennek a két kisfiúnak volt egy öreg dajkája, a Nenne. Ő olyasmiről is meglátott, amit más földi halandó nem, s amikor Ferike egyre csak az ő ráncos perkálszoknyájába temette bús

fejét, ölbe vette a bűnöst és elkezdte analizálni tettének okát. A gyerek igazságtalan büntetésének görcsében sokáig hallgatott, de Nenne győzte türelemmel. Aztán egyszer ráemelte könnyben úszó kis pofáját és azt hüppögte: „De Nenne, hát az a béka is éjzi a fájdalmat”.

Hát hogy némi kommentárt fűzzek kis történeteimhez, értjük-e: mi az a gyermeki lelkület, amit a mi Urunk Jézus úgy szeret? Az a jóhiszeműség, őszinte nyíltság, feltétlen bizalom, amivel egy kisgyerek a felnőttre néz, az Isten országának a nyitja. Ezt hozta Jézus közénk, amikor így tanított imádkozni: Mi Atyánk. A kisgyerek szívében bizalom van, nem félelem. Hogy tudja egy kisgyerek rábízni magát a felnőttekre, amíg azok ostobán és gonoszul tönkre nem ijesztgetik! A kisgyerek mindent elhisz, amit bámulata tárgyai — a nagyok — mondanak. És mennyi keserves csalódás, szívfájdalom kell ahhoz, hogy félni és kételkedni megtanuljon — a nagyoktól.

És bizony igaz az Ige: „Jobb annak, ha követ kötnek a nyakába ...”

*

„Az előjárók pedig letéptek ruhájukat, és megbotoztatták őket...” „Pál azonban így szólt hozzájuk: »Megverték minket nyilvánosan, ítélet nélkül, és börtönbe vetettek, holott római polgárok vagyunk... jöjjenek ide, és ők maguk vezessenek ki bennünket!”

Apostolok cselekedetei 16,22-37

Az alázat csak Isten felé kötelezi a keresztyén embert. Nemcsak szabad, de kötelessége is megőrizni emberi méltóságát az emberek között - természetesen gőg, felvágás nélkül. Ha megaláznak, el kell viselnünk, de Isten gyermekeihez illő méltósággal, és ha megvan rá a lehetőségünk, azt ki is kell követelni. Képzeljük el: Pál és társai véresre verve, kalodába zárva ülnek a börtönben, és jön a parancs: dobják ki őket, menjenek, amerre látnak. Pál büszkén hivatkozva római polgárságára követeli törvényes jogait, követeli, hogy a város előjárói menjenek oda, kérjenek tőle bocsánatot, és személyesen engedjék őket szabadon. Neki van erre szüksége? Nem. Az ő szavukra megtért városbeli keresztyéneknek van szüksége arra, hogy ne kelljen szégyenkezniük miattuk, hogy nekik is legyen meg az a tisztességük, ami ebből a bocsánatkérésből származik. Az igazságtalan tisztviselőknek pedig jár az a tanulság, hogy ők szégyenüljenek meg, nem azok, akiket meg akartak szégyeníteni. Szabad, sőt kell tehát minden jogi lehetőséget felhasználni magunk és közösségünk tekintélyének fenntartására. Isten gyermekei vagyunk, öntudatosan kell viselnünk magunkat.

Mindenható Istenem, köszönöm azt a belső öntudatot, hogy én a Te gyermeked vagyok, s ez minden emberi méltóságnál többet ér. Tudom, nem szabad ezzel dicsekednem, mert nem engem illet meg, hanem a Te nevedet és egyházad nevét, és azt is tudom, hogy én

magam méltatlanul viselem nevedet. De tagja vagyok egyháznak, és ez kötelez. Segíts, hogy megtaláljam a helyes magatartást: se visszaszító gőgösségem, se hazug alázatoskodásom ne hozzon szégyent nevedre és egyházadra. Ha meg akarnak alázni hitemben, tudjam felemelt fővel fogadni, vissza is verni, ha kell, Tőled kapott lehetőségeimmel. Ámen.

*

Mindenekfelett való a kegyelem

136. zsoltár

Ennek a zsoltárnak a tartalma abban foglalható össze, hogy Isten minden irántunk megnyilatkozó cselekvésének a forrása az ő kegyelme. Minden, amit Isten cselekszik értünk a mi megtartatásunkra, az kegyelméből származik.

Isten kegyelme felette van Isten jóságának. Mit érne nekünk egy jó Isten, általában pedig az Istent csak jónak ismeri a világ. Isten jóságának azonban felette van az Ő kegyelme. Nem jósága miatt nézi el az ember bűnét, nem az Ő jósága folytán hordozza az embereket, hanem kegyelméből. Akinek csak jó Istene van, annak nincs még kegyelmes Istene, aki jóságánál fogva az ellene támadó embert sem veszti el azonnal. Jó és tökéletes adományokat közöl a világgal. Ő kegyelmességénél fogva tart meg, könyörül a bűnös szíven, az Ő kegyelménél fogva viszi át az elveszett lelkeket a kárhozatból Isten országába. Éppen ezért, aki Istent igazán és az életre nézve akarja megismerni, annak a kegyelmes Istent kell megismernie.

Aztán Isten kegyelme felette van hatalmasságának. Magasztaljátok az istenek Isténét, az uraknak Urát. Nem azért, mert istenek Istene, mert uraknak Ura, hanem azért, mert örökkévaló az Ő kegyelme. Azt olvassuk, hogy Isten nagy nevet adott az Úr Jézus Krisztusnak, amelyik minden név felett való, hogy az Ő nevének hallatára „minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és föld alatt valóké”. Mindeneknek imádni kell őt, de nem FÜ 2,10 örökkévaló kegyelméért, hanem azért, mert istenek Istene, uraknak Ura.

Magasztaljátok az Urat, az istenek Isténét, és az uraknak Urát úgy, mint akinek örökkévaló az Ő kegyelme. Ne félelemből dicsérd az Urat. Ne *i.* vers félelemből adj neki tisztességet, hanem mert tapasztalod az Ő örökkévaló kegyelmét. Ki az, aki így imádja és így hódolhat neki? Volt egy gazdának egy rabszolgája, ez a rabszolga soha át nem hágta urának parancsát, rettegve gondolt arra, hogy áthágja, mert tudta, hogy az ő ura oldalán szöges korbácsot hord. Tudta, hogyha megpróbál szökni, vérebeket uszít utána

és halálra kínozza, ezért soha meg sem kísérelte a szökést. Mindig nagy félelemmel és nagy aggodalommal járt az ő ura előtt, hogy teljesítse gondolatait és parancsát. Volt annak a gazdának egy másik rabszolgája is, aki nem tisztelte az ő urát, ahol tehetett ellene valamit, mindig tett. Végül meg szökött, de a gazdája elfogatta, és amikor elfogta, azt mondta neki, most halálra korbácsolthatnád téged, megérdemelnéd, hogy kivégeztessenek, én azonban visszaadom neked életedet. Ettől kezdve a szolga magasztalta az ő urát kegyelméért.

Az Úr örökkévaló kegyelméből van nappal és éjszaka. Nappalra éjszaka jó, az éjszakára nappal jó. A hívő ember legyen hálás és bizonyos, hogy borúra biztosan derű következik, de ne bízd el magad, mikor derűs az életed, mert semmi sem biztos. Egyszer csak jó a ború. Mert a nappalra éjszaka jó. Nagy hitbeli felujjongások után egyszerre jön a vissza-hanyatlás. Illés a Kármel hegyén úgy érzi, hogy a hitnek lángjával végigperzseli az eget, és maga egyedül megtöri a Baál prófétáit, és rá néhány órára egy Jézabelnek a szavai előtt riadtan menekül, vigyázva a maga életére. Valaki nagyon találóan azt mondta, hogy a mi arcunk nem bírná ki az állandó napsütést. Szemeink megvakulnának, ha állandóan napfény volna körülöttünk. Soha nem felejttem el egy testvérem szavát, mikor egyszer nehézségemről és küzdelmemről panaszkodtam. Na és, mi történt? - kérdezte. Elveszítettem a csatát. Rám néz és így szól, mi történt volna, ha nem veszítette volna el? Egyszerre rádöbbsztem a feleletre: akkor elbizakodtam volna. Na látja, szükség volt elveszítenie. Légy meggyőződve felőle, hogy szükség jönnie az éjszakának az életedben, leverettetésnek, mert Isten így végezte el örökkévaló kegyelméből. Most még nem érted az éjszaka titkát, nem tudod, miért kell a kísértés nehéz óráit végig élned, de Ő tudja, mert örökkévaló az Ő kegyelme. De mert örökkévaló az Ő kegyelme, rendelt nappalra napot, holdat és csillagokat, hogy uralkodjanak éjszaka. Lelki éjszakád 8-9. vers idején milyen jó volt a közösséged világosságában járnod, vagy milyen jó volt elmenni egy testvérhez, aki megfogta a sötétben a kezedet, és helyre igazította a lábaidat, megvigasztalt téged. Ott voltak az értelmesek, mint csillagok, körülötted, és lehettél te is egy értelmes csillag egy-egy ember számára.

Örökkévaló kegyelméből van az Ő szabadítása. Ő hozta ki Izraelt Egyiptomból, és megszabadította ellenségeitől. Nem azért, mert érdemes lett volna megszabadítani bennünket. Nem úgy, mint mikor kimegy valaki az ószeres piacra, meglát valamit, és azt mondja, hogy megveszem, mert kár, hogy itt hanyódik. Nem így szabadított meg bennünket, hanem azért, mert örökkévaló az Ő kegyelme. Azt mondja, amikor Oholáról és Oholibáról beszél Ezékiel próféciája, hogy mikor megszánt téged, véredben feküdtél, és nem volt benned semmi kíváncsós; utálatos, megvetnivaló voltál. Nem azért szabadított meg téged, mert szép vagy. Olvastam egyszer egy emberről, aki fiacskájával ment az úton, és felvett egy görbe vesszőt. A fia csodálkozva kérdezte, mit csinál vele, édesapám? Ebből, fiacskám, gyönyörű szép meggyfa lesz, ha elültetjük, szép gyökérzete van, éppen hajtásai nincsenek. De Isten nem nézett ki belőled semmit sem. Nem volt

benned kívánatra való, azért szabadított meg, mert örökkévaló az ő kegyelme. Egyszerűen az Ő irántunk való nagy irgalmasságából, mellyel minket szeret.

Az örökkévaló kegyelméből van a megtartatás. Nem csak kihozta népét Egyiptomból, hanem megtartotta az üldöző ellenséggel szemben, és a Vörös tenger hullámaival szemben. Megint csak az Ő örökkévaló kegyelménél fogva. Hányszor mondod: ó, bár maradtam volna bűneimben, miért vettem kezembe a Bibliát, miért ébresztettek fel a bűn álmából? Hányszor mondtad, hogy úgyis hiába, nem lesz belőlem soha semmi? Semmi ígéret nincs bennem. Isten mégis megtart téged, mert örökkévaló az ő kegyelme.

Nemcsak megtart, hanem hordoz. Mert megtartani Izrael népét az Egyiptomból való kijövetel után a nagy vérengzéssel szemben érthető, de hordozni ezt a népet évtizedeken keresztül, az csoda. Értsük meg a különbséget! Ha valaki azt mondja, tarts meg, amíg lelépek arról a kerítésről, azt igen, de hogy most aztán vigyél engem haza a nyakadban, azt már nem. És ez a nép hányszor elengedte és nem ölelte Isten nyakát, hányszor ficánkolt Isten karjai között, hányszor csüggedezett és nehezedett rá Isten pedig türelemmel hordozta tovább. Hányszor ficánkolsz te Isten kezében? Hányszor üzöl kockajátékot a Golgotán, kockázol a vérrel, azt mondod, hogy vagy így tesz az Isten, vagy pedig nem kell neked? Hányszor teszed fel egy kockára üdvösségedet? Hányszor játszánád el, de Ő hordoz téged. Hányszor egyenesen azt mondod, eredj el tőlem, nem akarok hallani rólad többé, semmi közünk egymáshoz, nekem ne beszéljeteek többet Istenről, előttem ne prédikáljatok, és Ő hordoz téged tovább. Ismeri oktalanságodat és tudatlanságodat, hiszen lehet, hogy még a szeretet megnyilatkozásaid is bolondságok. Megtörtént egyszer, hogy felvettem kisleányomat a kezembe, ő belemarkolt az orromba és megcsavarta szeretetből. A könny kicsordult a szememből. Hányszor csordult ki Isten szeméből a könny, amikor te szereted? És Ő hordoz téged. Nem dob le, nem ver a földhöz, hanem hordoz.

Az Ő örökkévaló kegyelméből való a győzelem. Megvert hatalmas királyokat. Micsoda kísértései felett győztél a bűnnek, micsoda szédítő mélységei felett sikerült átlépned? Beleszédülök most is életem egy-egy eseményébe, mikor előttem volt az ördög rettentő kísértése. Ki tartott meg engem akkor? Isten örökkévaló kegyelme. Szörnyű lett volna beletántorodni, beleszédülni. Hányszor ígérte a világ a lehetőségeket, a nyitott ajtókat. Gyere, én vislek téged, az érvényesülés széles mezőit tárom ki előtted. Isten örökkévaló kegyelme tartott meg engem. Vagy amikor szívem mélyéből támadnak vad indulatok, gonosz gondolatok, ki tart meg más, mint az örökkévaló kegyelem? Nem maradtál volna itt, mert ezer dolog, a Szihon és Emmóreusok királya, Úg Basán királya és nem tudom kik még, hányféle nép, hányféle kísértés akart elvenni Izraeltől. De milyen csodálatos, hogy évezredek múlva sem tudták elvenni, mert örökkévaló az ő kegyelme. Gondolod, hogy tőled az idvesség ígéretét elveheti valaki? Elveheti valaki a mennyországot? Tőlem igen, de Isten örökkévaló kegyelmétől soha. Mert örökkévaló az Ő kegyelme.

Az örökség ígérete is az Ő kegyelme ajándéka. „Ha pedig örökösök, akkor örökösei Istennek és örököstársai Krisztusnak.” Íme, ő örökkévaló kegyelménél fogva ígért neked örökséget a mennyben. Nem voltál rá jogos. Figyeld csak meg jól, hogy az örökséghez nem kell tenni semmit. Nem kell megvásárolnod ezt az üdvösséget, nem kell ledolgoznod, nem kell amortizációs kölcsönrel törlesz-tened, örökségként kapod. Az örökséghez nem kell más, minthogy az örökhagyó meghaljon. Tudod, kié volt a mennyország? Kire nézve teremtette Isten az eget és a földet? Az Ő szerelmes Fiáért, a Jézus Krisztusért. Az örökösnek meg kellett halnia a golgotái kereszten, hogy te örökölhess az örökséget, az ígéret földjét.

Az Ő örökkévaló kegyelménél fogva emlékezik meg rólad alacsonyságodban, nyomorúságodban, bűneiben. Jóllehet mélyre nyomtak, törbe vetettek, a porba esett szívedre valaki rá is taposott, egészen picivé és parányivá lettél, de az Ő örökkévaló kegyelménél fogva táplált téged az élet igéjével.

Tudod, miért hangzott feléd most is Isten beszéde? Mert örökkévaló az Ő kegyelme. Elvehette volna Urunk az Ő igéjét, mert hiszen hányszor úgy tettél, mint a ló, mikor itatni akarják és orrával elüti a vedret, nem kell neki. Volt ilyen lovunk, amelyiknek ez volt a szokása. Akkor azt mondta az apám: vidd csak oda neki még egyszer. De hát elüti. Nem baj, vidd oda még egyszer, mert szomjas. És valóban harmadszorra ivott. Hányszor tettél így az igével te is? Ellökted magadtól, nem kellett. De mert örökkévaló az ő kegyelme, újra táplált. Hányszor nem nyitottad fel a Bibliádat, mikor ki kellett volna nyitnod, és Ő kínálta az igét. Hányszor nem nyitottad ki a füledet, amikor hangzott feléd az üzenet? De Ő szólott újra, mert örökkévaló az ő kegyelme. Hányszor ültél már a bibliaórán és nem vetted magadhoz az igét, amit Isten neked adott, és Ő újra adott? Miért? Mert örökkévaló az Ő kegyelme. Lehet, hogy most se nyitottad ki a füled, de Ő találni fog alkalmat, hogy újra szóljon hozzád, mert örökkévaló az Ő kegyelme.

Szeptember 2

Törekedjünk megismerni, hogy megismerhessük!

**„Ismerjük hát meg, törekedjünk megismerni az Urat!”
(Hós 6,3).**

Nem egyszerre, hanem fokozatosan jutunk a szent ismeret birtokába. A mi dolgunk a szívós, lépésről-lépésre való tanulás. Ha hálaadásunkat lassúnak találjuk, ne csüggedjünk el, mert egyszer majd megvilágosodnak a dolgok számunkra. Az Úr, aki tanítónk lett, nem mond le rólunk, akármilyen nehezen tanulunk is. Nem válna dicsőségére, ha emberi korlátoltságunk megghiúsítaná tanítói munkáját. Az Úr abban leli örömét, ha bennünket,

együgyűeket bölccsé tehet.

Ragaszkodnunk kell tanításához, és nem ilyen vagy olyan ismeretre, hanem magának az Úrnak az ismeretére kell törekednünk! Megismerni az Atyát, a Fiút és a Szent Szellemet, a Szentháromság Istent, ez maga az örök élet: tanuljuk ezt meg, mert így lesz részünk a teljes ismeretben. Ha az Úr megismerésére törekszünk, meggyógyulunk, ha megsebesültünk, vigasztalást nyerünk ha bántanak, és életet kapunk ha meghaltunk. Ha szívből követjük Urunk útját, mindezt egyre tökéletesebben megtapasztaljuk.

Én lelkem, maradj mindig Krisztus mellett, törekedj benne megismerni Istent, és akkor eljutsz a Krisztus megismerésére! Ez minden ismeretek között a legfőbb! A Szent Szellem vezérel el minket a teljes igazságra. Bízzál benne és támaszkodj rá!

*

Szerezz értelmet

(10) „... .Egy szó se jöjjön ki a szátokból addig, amíg azt nem mondom, hogy törjete ki harci kiáltásban.” (Józsua 6)

Jerikó bevételének leírása sok kérdést vet fel, teológiai és régészeti megfontolásokra késztet, ugyanakkor számos megszólító üzenetet ajándékoz nekünk ma is. Igénk egyértelműen kijelenti, hogy Jerikót az Úr foglalja el, a népnek csak engedelmeskedni kell, így a győzelem és a város is az Úré, mindenestül (17). A papoknak, és a harcosoknak mindaddig csendben kellett maradni, amíg az Úr jelt nem adott a kiáltásra. Csendben kellett maradni akkor is, ha az emberi indulat elragadta volna őket, vagy a falakon belülről szitokszavakat kiáltoztak volna kifelé. Áldott ez a csend, mert közben hatalmasan cselekszik az Úr, aki az Ő királyságának győzelmét is e csendben, „emberi kéz érintése nélkül” látja megérkezendőnek (Dániel 2,45). „Hadakozásunk fegyverei ugyanis nem testiek, hanem erősek az Isten kezében erődítménye lerombolására.” (2Korinthus 10,3-6)

*

A gyermekáldás

„Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet... ” (IMóz 1,28)

A teremtés befejező hangjaiként hangzik el az Úr ajkáról, miután férfiúvá és asszonnyá teremtette az embert: „szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet és

hajtsátok birodalmatok alá. .."Az emberek megfogadták az isteni parancsot: szaporodtak, sokasodtak, kezdték betölteni a földet. A Zsoltáros örömmel emlegeti: „Íme, az Úrnak öröksége, a fiák; az anyaméh gyümölcse: jutalom. Mint a nyilak a hősnek kezében, olyanok a serdülő fiák" (Zsolt 127,3-4). Hosszú időközön át ezt tartották az emberek. Méltán! Hisz gyermekeink adják meg életünk és küzdelmeink igazi célját! Újabban, fájdalom, ez az Isten szerint való fölfogás kezd elhomályosodni. Kezdi hangoztatni: túlságosan elszaporodik az emberiség; nem lesz mindenkinek elegendő kenyere! Tévednek: Mennyei Atyánk úgy teremtette a földet, hogy bármennyien legyünk is, elegendő kenyér jut mindenkinek! Ha Ő az ég madarait is tudja táplálni, hogyan gondoskodnék földi gyermekekről is?!

Uram, Te gondoskodtál arról, hogy földünk megteremje mindegyikünk számára azt, amire szükségünk van, és annak kincsei elegendőek legyenek mindazok számára, akik dolgozni tudnak is, és akarnak is. Ne engedd, hogy egyesek mások kárára - mindennapi igényeiket meghaladó mértékben - próbálják biztosítani a földi javakat, avagy munka nélkül akarjanak azokhoz jutni. Ne engedd, Uram, hogy bármi okból a felnövekvő újabb nemzedék világrajövele elé korlátokat merészellenek állítani és ezzel isteni jogaidba belenyúljanak. A gyermekek legnagyobb barátja, Egyszülötted nevében hallgasd meg imádságunk! Ámen.

„Házadban feleséged, Mint a szőlővessző, Szép gyümölcsöt hoz néked, Ha eljő az idő. Meglátod gyermekidet Te asztalod körül, Renddel, mint olajvesszőt, Kikben szíved örül." (Énekeskönyv 128. é. 2. v.)

*

„Igazságos az Úr, mert szembeszálltam parancsával."

Jeremiás siralmai 1,18

Annyira megszokott, szinte természetes magatartás az, hogy aki a legkevésbé tartja számon Isten törvényét, ha bajba kerül, méltatlankodva tiltakozik a következmények ellen: miért engedi meg Isten, például, korunk nyomorúságait? Egyet meg kell értenie mindenkinek, aki valamit is tanult Isten törvényéből: ha lehetne más úton, Isten törvénye nélkül boldogsághoz, jó eredményhez jutni, Isten kijelentése nem lenne igaz. De nem lehet. Előbb-utóbb összeomlik, amit Isten nélkül épít az ember, akármilyen hatalmas alkotás legyen az. Ennek az igazságnak a mi nemzedékünk a leghitelesebb tanúja. A nyomorúságra jutott keresztyén embernek tudnia kell, hogy nem érdemelt mást. Mind önmaga, mind közössége bűnei méltán hozták rá a veszedelmet. Nincs értelme lázadozni, Istent hibáztatni. Ha tudomásul veszem, hogy igazságosan kaptam meg bűneim következményeit, nyugodt lélekkel tudom elfogadni és elviselni a nyomorúságokat, engedelmesen kérni, megkeresni, megtalálni és végezni az ott kapott feladatokat. Akkor Isten mindig, minden engedelmes gyermekének megmutatja nem az

okát, hanem a célját szenvedésének, boldoggá és eredményessé teszi nyomorúságban végzett szolgálatát a vele együtt szenvedők között.

ítélő Istenem, nem lázadozom a rám. rótt szenvedések ellen. Tudom, hogy megérdemlem, mert nem voltam engedelmes szolgád. Elfeledkeztem rendeltetésemről, magam akartam utat szabni, nélküled akartam eredményt elérni a magam céljai szerint. Azt is tudom, hogy szeretsz, hogy nem azért büntetsz, mert gyötörni akarsz, hanem megállítani abban, ami nem a Te akaratod szerint való, és a saját ufódra vezetni. Ezért megköszönöm a szenvedéseket, melyekkel kézbe akarod venni az életemet. Mutasd meg, Uram, mit vársz tőlem! Mutasd meg, mi a feladatom a szenvedések között! Adj hitet, hogy ne az okát, hanem a célját keressem, és ezáltal is hozzád jussak közelebb! Ámen.

*

Az Úr iskolája

Tanuljátok meg tőlem...

Máté 11,29.

Sok tanítómester hozzáértően ajánlkozik, miközben tanítását csábítóvá és élvezetessé teszi. Milliókat csapnak be és vezetnek így félre. Krisztus az egyetlen igazi tanító. Istentől jött. Isten útját igazán tanította és élte. Mivel fentről jött, mindenek felett áll. Arról tett bizonyosságot, amit látott és hallott. Az isteni rendet hozta be ebbe a világba, hogy azt egészen áthassa vele.

Minden nép az Ő tanítványa lehet. Egyenként hív. Ha Jézus elfogadott minket és megkegyelmezett nekünk, még nem vagyunk a célnál. Most kezdődnek a leckék és a próbák. Nem leszünk egyszerre hibátlanok. Az a legnagyobb baj, ha csalhatatlanok, büntelen akarunk lenni, és nem fogadjuk el, hogy mások megmondják igazságot. Az ilyenek a Megváltó iskolájában megbuknak. Csak azokat viheti előbbre, akik készek tanulni, hibáikat, bűneiket belátni készek azoktól megszabadulni. Ezek bölcs emberek. Az ostoba nem fogadja el, ha helyreigazítják.

Jézus iskolájában nem az értelemé a főszerep, hanem az akarat. Nem a tudás, hanem a lelkiismeret; nem az értelmi felfogóképesség, hanem az erkölcsi befogadó készség számít. Lelkiismeretük formálja a Mester. Itt fedi fel hibáinkat, int és óv minket. Minél jobban figyel lelkiismeretünk az Ő hangjára, annál finomabb a hallásunk. Ha nem figyelünk rá, eltompulunk. Ha bedugjuk fülünket Jézus igazsága elől, süketévé válunk. Az Úr Jézus szívünk rejtekében tanít, magyaráz, int, büntet és megítél. Igéjével tanít, amely hallás rév vagy mindenféle eseményen és élettapasztalaton át ér el mink Mindig az a cél, hogy megtanuljuk átadni neki az akaratunkat.

Maga a Mester is engedelmességet tanult földi napjaiban, s végül meg kellett

tanulnia, hogy igent mondjon a legnehezebb szenvedés útjára is. Így kell nekünk is az engedelmisséget tanulnunk mind helyzetben és minden körülmények között, mindenekelőtt a szenvedésben. Mi megtorpanunk, ha nehéz dolgokat kell elviselnünk, be tásokat kell eltűrnünk. Többnyire lassan haladunk előre. A bizonyítványt, amely a mennyei városba való felvételre jogosít, szeretné mégis megkapni; ki akar majd a zárt ajtón kívül állni? Sokkal inkább a tökéletesség a célunk. Tanuljunk tehát fáradhatatlanul tovább.

Szeptember 3

Kiút a szellemi halálból

**„Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, amikor felnyitom sírjaitokat, és kihozlak sírjaitokból, én népem!”
(Ez 37,13).**

Valóban így van: akik életre támadnak a halálból, ebben a feltámadásban felismerik majd az Úr kezét. Ez lesz az embert érhető legnagyobb és legnevezetesebb változás. Isten kihozza a szellemi halál sírjából, valamint a szellemi élet fényét és szabadságát ajándékozza neki. Ezt senki más nem képes megcselekedni, csak az élő Isten, az élet Ura és teremtetője.

Milyen jól emlékszem arra, amikor én is a „csontok völgyében” hevertem, magam is annyira kiszáradva, mint azok a csontok. Áldott volt az a nap, amikor Isten végtelen kegyelme elküldötte az Ő emberét, hogy életre keltsen. Istennek legyen dicsőség azért a megmozdulásért, amelyet a hit Igéje támasztott kiszáradt csontjaimban. De még áldottabb legyen a „négy égtáj felől fúvó”, engem is megelevenítő mennyei szél. Most már ismerem az örökké élő Úr életre támasztó Szellemét. Bizony, az ÚR az élő Isten, mert Ő elevenített meg engem is. Új életem még így, a gondokkal és fájdalommal is világosan bizonyítja számomra, hogy az Úr megöl, de meg is elevenít. Csak ő egyedül Isten. Benne van minden, ami nagyság, dicsőség és kegyelem. Megelevenedett szellemem Őt imádja, mint a nagy „Én vagyok”-ot. Legyen ezért nevée minden dicsőség! Őt akarom dicsérni, amíg csak élek.

★

Kiskorú és érett keresztények

...arra van ismét szükségetek, hogy titeket tanítson valaki az Isten beszédeinek

alapelemeire... (Zsid 5,12)

A lelki kiskorúság jele az is, hogy nem tanulékony, olykor nem is tanítható valaki. Már neki kellene tanítania másokat, és még mindig újra ugyanazt kell magyarázni neki. Neki kellene utat mutatnia másoknak, de még mindig járatlan maga is az igazság igéjében.

Milyen a mi szellemi étvágunk? Mennyire törekszünk a passzív ismereteket aktív, saját, továbbadható ismeretté alakítani? Van-e bennünk elég alázat ahhoz, hogy növekedjünk a mi Urunk, Jézus Krisztus megismerésében (2Pt 3,18)?

A kiskorú tejjel él, a nagykorúaknak pedig kemény eledel való - olvassuk mai igénk folytatásában. A tej az egyszerű evangélium: Isten szeret téged, neked is kész a bocsánat, gyere haza, mennyei Atyád vár. A kemény eledel: menjetek és hirdessétek ezt, éljete is eszerint, vállaljátok Krisztusért a szenvedést is, „álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek!” (IKor 16,13). Az érett korúak is isznak tejet, de nem csak azt, mert azon nem tudnának dolgozni.

Fontos különbség még: a nagykorú keresztény „érzékszervei a gyakorlat következtében már alkalmasak a jó és a rossz megkülönböztetésére”. A kisgyerek nem tudja, mi az ékszer, és mi a bizsu, mi értékes, és mi csak mutatós. Mi eredeti, és mi hamisítvány. Ezért kérte Salamon király az Urat: Adj szolgádnak bölcs szívet, hogy tudjon különbséget tenni jó és rossz között (IKir 3,9). Mert ezt nem mi akarjuk megállapítani, ezt Isten határozza meg, csak az érett hívő felismeri és elfogadja Isten minősítését.

A lelki érettség nem az életkortól függ, nem is mindig a hitben eltöltött időtől. De az engedelmességre való készség, a megszentelt életben való járás, az Úr Jézussal való állandó közösség segíti.

*

Gyermekeink születésekor, keresztelesekor

**„Én ugyan vízzel keresztellek titeket megtérésre, de aki utánam jő...
Szentlélekkel és tűzzel keresztel majd titeket!” (Mt 3,11)**

Keresztelő János mondja ezeket a szavakat, mikor a farizeusok és sadduceusok is kezdenek kimenni hozzá a Jordán vizéhez, hogy ők is megkeresztelkedjenek. Jézus

az, akiről Keresztelő János beszél. Nagyon szereti a kisgyermekeket. Mikor kisgyermekeket visznek hozzá, hogy kezeit azokra vesse és imádkozzék értük, tanítványai kímélni szeretnék fáradt Mesterüket. Nem akarják odaengedni a kisgyermek szüleit. Jézus azt mondja tanítványainak: „Hagyjatok békét e kis gyermekeknek, és ne tiltsátok meg nekik, hogy hozzám jöjjenek; mert ilyeneké a mennyeknek országa” (Mt 19,14). Hogyne keresztelnek meg mi is már a kisdedeket, mikor úgy szereti őket Jézus, hogy azt mondja róluk: „ilyeneké a meny-nyének országa”. Hogyne tennők már az ilyen kisdedeket Krisztus kezébe; hogyne ajánlanék fel őket Néki, Isten országának leendő tagjaiul, már akkor, mikor a krisztusi hit nagy igazságairól még csak szüleik és kereszt-szüleik tudnak nekik bizonyosságot tenni, Szentlélekkel és tűzzel való megkereszteltetésük idejéig.

Megváltó Krisztusunk, Néked ajánljuk föl már csecsemő korukban gyermekeinket. Tudjuk, mennyire szereted a kisdedeket. Tudjuk, hogy nemcsak Magad, de Szentlelked is vezérli őket, hogy fölnövekedvén, önmaguk tegyenek majd vallást Rólad. Uram, érezzük, hogy felelősek vagyunk drága kicsinyeinkért. Érezzük, mennyire szükségük van oltalmadra, szeretetedre, áldásodra nekik is, nekünk is, hogy egészen a Tieid lehessünk. Tarts meg minket irgalmadból! Ámen.

„Ez igen szép ajándék,
Mit az Isten enged
Az őbenne hívőknek,
Akiket ő szeret.
És végre te meglátod
Fiaidnak fiait,
A Sionnak csudálad
Nagy békességit.”
(Énekeskönyv 128. é. 3. v.)

*

Tanítómesterünk tulajdonsága

Jézus mondta: Én szelíd és alázatos szívű vagyok. Máté 11,29

Ilyen a tanítómesterünk. Szelídsége és szívbeli alázata megkönnyíti számunkra a tanulást. A szelídség nem a temperamentum kérdése. A Biblia a dolgok mélyére hatol, és a gyökereknél fogja meg azokat. Mszelídségnek mondjuk a csendes kedélyt, ellentétben a felcsattanó természettel. De a természettől csendes emberek még korántsem szelídek

az Ige értelmében. Lehet, hogy nem indulatosak és hangosan nem berzenkednek, de belsőleg mégiscsak felháborodnak, keserűek és dacosak, ha ingerlik őket. Csak az az ember szelíd valójában, aki önző énjétől szabad és haragtól mentes. Az ilyen ember belsőleg csendes és másoknak is teret ad, hogy boldoguljanak. A szelídség a Szent Szellem egyik gyümölcse. De ha a szeretet ez a gyümölcs, úgy minden más gyümölcs ennek a szeretetnek a kisugárzása; akkor a szelídség az igénytelen, lemondásra kész és védtelen szeretet. Ez a báránytermészet, amely készségesen hajol meg Isten és emberek előtt. Lemond a maga hasznáról, zúgolódás és panasz nélkül fogadja becsülete sérelmét. Ez az a csodálatos erő, amely leveretve győz; csendes és drága Isten előtt. Határtalanul készséges a tűrésre és megbocsátásra.

Ilyen alázatos szívű az Úr. És mert Ő szelíd, nem áll elénk nagy igényekkel és kemény követelésekkel. Nem akar mindenáron azonnal olyanná tenni, mint amilyennek szeretne látni minket. Sokat tud elhordozni, tud csendben várni, míg eljön az az idő, amikor új leckére taníthat. Nem kíván túl sokat tőlünk, nehogy megfélemlítsen és elcsüggyesszen. Nem kényszerít ránk külső formákat, nem üti rá a lélekre erőszakosan a maga bélyegét. Szeretettel, kíméletesen és gyengéden kezel mindenkit a maga természete szerint.

A szelídség és az alázatosság együtt járnak. Az elbizakodottság, azaz a büszkeség illetve a gőg erőszakosságot szül, amely mindenáron a saját akaratát akarja keresztülvinni. Jézus alázattal hajol le gyengeségünkhöz. Uralkodása tulajdonképpen szolgálat. A mi javunkat tartja szem előtt, nem ejt el könnyen és nem sújt megvetéssel, ahogy érdemelnénk. Mélyen lehajol hozzánk és magához emel fel, a saját lényébe és saját tulajdonságába.

Szeretnék lenni, mint Ő, alázatos, szelíd, követni híven, mint Ő,
Atyám parancsait.

*

Reménység nélkül a halálba

49. zsoltár

Isten Igéjére minden rendű és rangú embernek szüksége van. Bár a világban úgy látszik, hogy a gazdagok és a hatalmasok nincsenek rászorulva Isten Igéjének a vigasztalására és erősítésére, a valóság azonban nem ez. Az idők végén nyilvánvalóvá lesz, hogy mennyire nélkülözték Isten szavát, és milyen szerencsétlenek Isten vigasztalása nélkül. Ugyan most, amikor látszólag semmi fogyatkozásuk nincsen, vidáman és léhán mennek el Isten kijelentései mellett, nem törődve az Igével, de elkövetkezik az idő, amikor a mostani

mulasztásukért keservesen megfizetnek. Úgy a közemberek fiainak, mint főemberekének, úgy a gazdagnak, mint a szegénynek, alázattal kell meghallgatni és elfogadni Isten kijelentett akaratát, amennyiben az élet igazi értelmét, sőt, magát az életet, meg akarják nyerni.

Isten kijelentését csak azok értik meg, akiknek füleit megnyitotta a Szentlélek. Ez a magyarázata annak, hogy sokan olvassák az írásokat, részt vesznek az igehirdetéseken, de valami megmagyarázhatatlan süketség borul az elméjükre. Balgatag szívük megkeményedik, és noha a kijelentések egyértelműek és nyilvánvalóak, mégsem értenek belőle semmit. Olyanok, mint akiknek nincs zenei hallásuk, ezért nem értik a hárfa szavát. Legfeljebb a szónoklat szépségében gyönyörködnek, vagy egy vallásos lángész után futnak, aki nagy szónok vagy művész, de nem látják meg Istennek a szavát a hirdetett Igében. Az Ige nem válik számukra kijelentéssé, életté, romolhatatlan maggá, hanem megmarad az emberi beszéd szűkre szabott keretei között. Jóllehet lelkesülnek, és nagy tettekre is képesek, ez azonban csak önnön fellelkesített szívükből fakad, nem pedig a Szentlélek által nyert új életnek a hajtása és a következménye.

Az anyagi javakkal visszaélni nagy kísértést jelent. Akiknek gazdagságuk van, rendszerint azoknak van módjuk arra, hogy a művészetben, tudományban előrehaladjanak, és a kényelemből is bőségesen kivegyék a részüket. Jóllehet Isten az anyagi javakat azért adta, hogy általuk a földi életünket kényelmesebbé és elviselhetőbbé tegye, vannak, akik visszaélnék ezzel a kegyelemmel. Sokan sírnak szükségben és nyomorúságban, míg ők bőségben, gazdagságban tobzódnak, és pazarolnak. Lázár és a gazdag példázata naponta megismétlődő eset: míg a gazdag minden nap vigadozik, Lázár még a gazdagon megterített asztalról leesett morzsával sem elégítheti ki kínzó éhségét. Ne csodálkozzon tehát a gazdag, ha nem szerez barátokat a hamis mammonból, sőt, sok ellensége támad, éppen azért, mert visszaélt a gazdagságával. Ezek az ítéletkor nem mellette, hanem ellene tesznek bizonysgot. Ne érezze azonban felmentve magát az, akinek csak pengői vannak, azzal szemben, aki ezerpengősökkel rendelkezik, mert a pengőkkel éppen úgy vissza lehet élni, mint az ezresekkel. Isten nagyon komolyan megkívánja, hogy gyermekei hűségesek legyenek az anyagi javakkal. Nincsen bolondabb dolog, mint visszaélni az anyagi javakkal, halomra gyűjteni a más verítéke és könnyei árán szerzett aranyat, mert a gazdagság nem válthat meg a haláltól, így nem is tehet igazán boldoggá. Igazi boldogság ugyanis abban volna, ha egyrészt biztosítani tudná a földi élet nyugalmit, másrészt viszont meg lehetne rajta venni a mennyei élet bizonyosságát is. Ez azonban nem történhet meg. „Senki sem válthatja meg atyjafiát”, hiábavaló minden gyűjtés. Hiábavaló a szülők törekvése, hogy nagy örökséget hagyjanak a gyermekeikre, az örökség önmagában nem teheti boldoggá az örököst. Akármilyen értékes földi kincssel ajándékozunk is meg valakit, a szíve békéjét, a lelke nyugalmit nem szerezhethük meg általa. Hiába gazdag ugyanis valaki, mit sem ér, ha nincsen élő reménysége. A bölcs és a bolond egyaránt

meghal, az ostoba és az előrelátó egyformán meglátja a sírgödöröt, és gazdagságukat másnak hagyják. Végük hasonlatos a barmokéhoz. Mit ér, ha pompás palotát építettek maguknak, ha családi kriptában helyezik el a testüket, és márványba vésik a nevüket? Mit ér, ha alapítványok nyomán, évszázadokon keresztül emlegetik őket? Sőt, mit ér, ha tisztességben élnek is, és nem tapadt átok a kezükön megforduló pénzhez, ha nincsen eszük? Az ember, ha tisztességben él, akkor sem marad meg, hanem „hasonlít a barmokhoz, amelyeket levágnak”. Gazdag vagy? Nézz végig a gazdagságodon, és gondolj arra, hogy egyszer mindent itt kell hagynod. Lehet, hogy a markukba nevető örökösök martalékvá lesz minden. Lehet, hogy a gonddal és türelemmel összehordott javaidat tobzódó, gondatlan kezek pocskolják el, és a tisztességhez sok átok tapad majd. Így az igyekezet végül nem jelent igazi örömet senkinek. De mindenek felett neked nem! Egyszer el kell menned! Itt kell hagynod a perzsaszőnyeges, pompás lakásodat, a tükörszobákat, a pompás festményeket, az illatos lugasokat, a barátokat, a gazdagon megterített, ezüsttől roskadozó asztalt, melyhez a családi ceremóniák kötődnek: ez mind-mind itt marad, nem viheted magaddal, és azon a bizonyos napon nem vigasztal téged. A szívednek nem erre van szüksége, hanem élő reménységre, ami meg nem szégyenít.

A gazdagoknak, bár bolondok, mégis vannak követőik. Hány olyan balgatag van, aki szívesen áll a gazdagok árnyékában, törleszkednek, hogy azok uszályhordozóivá, előfutáraivá, útkészítőivé lehessenek. Nem vélekedhetünk másként róluk, mint azokról az éhes kutyákról, amelyek elkísérik a vásárra utazókat, és amikor meglátják, hogy azok előveszik a tarisznyát, és csibesültet esznek, odaszegődnek melléjük, azzal a reménységgel, hogy a csirke csontjait megkaphatják. Hány ilyen nevetséges, táányrnyaló bolond van, aki fut a nemtelen gazdagok után, és utánozza, őket, hogy egy-egy falatot odavessenek neki! Mind ők, mind a gazdáik a halál reménytelen jegyesei, akik ha kifutják útjukat, vár rájuk a sírgödör, ahol majd a halál legelteti őket. Micsoda reménytelenség! Pompás palotából a sötét, fekete sírgödörbe vagy akár a fehér márványból épített kriptába, amely fölé művészi mauzóleumot épít a hálás utókor. Testük azonban éppúgy porrá lesz, mintha az útszéli árokba dobták volna őket és vajon, amit építettek, amit alkottak, abból mennyi a maradandó? De, még ha maradandó volna is, mit ér a szerencsétlen lelkűknek, amelyet a halál legeltet? „Alakjukat elemészti a Seol, távol az ő lakásuktól.” Szegény bolondok! De ne vigasztalja magát a szegény se azzal, hogy szegény, mert ez sem jogcím az életre. Csak Isten válthatja ki lelkedet a Seol kezéből, amikor az megragad téged. Mikor a halál birodalma feltárul előtted, hogy polipszerű karjaival ellenállhatatlanul benyeljen, sem a gazdagság, sem a megszenvedett szegénységed nem tarthat meg téged. A szegény sorsa éppen olyan reménytelen a halálban, mint a gazdagé, akkor is, ha földi életében egyszer sem lakott jól, vagy egyetlen alkalommal sem vehetett fel kedve szerinti öltözetet, hacsak Isten ki nem váltotta őt a nyomorúságából. Isten azonban kiválthat és ki is vált.

Ne irigyeld a gazdagnak gazdagságát, ha életében áldottnak vallja is magát, ha dicsérik

is, hogy bölcsen, értelmesen járt el, szép alapot vetett magának a jelenvaló világban, mert „dicsősége nem száll le utána”. Volt egyszer egy király, akinek a szenvedélye az volt, hogy különböző készítményű órákat gyűjtött. Ezt az óragyűjteményt egyik, kővel kirakott szobája márványasztalán helyezte el. Egy napon, amikor az inasa takarított, fellökte az asztalt, az óragyűjtemény a kőre zuhant és valamennyi összetörött. Rémülten állt az inas a romhalmaz felett, rettegve a király haragjától, aki azonban, mikor belépett a szobába, nevetve csapta össze a kezét, és így kiáltott: „Nahát, ami nekem hosszú évek türelmes munkájával sem sikerült, azt te egy mozdulattal megoldottad! Íme, most valamennyi óra összhangban van!” Íme, a halál egy szintre állítja a gazdagot és a szegényt. Éppen ezért a földi tisztesség, okosság nélkül, senkit sem tesz különbbé az állatnál. Mi ez az okosság, amire Isten Igéje céloz? A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme, és a gonosztól való eltávozás. Akinek a szívében nincs istenfélelem, aki nem tud hűségesen bánni az anyagi javaival, úgyhogy az mind magára, mind másokra nézve átokká válik a kezében. Akinek viszont van Isten szerinti bölcsessége, az a szegénységben sem lázad, és nem néz irigy szemmel a gazdagok felé, mert jól tudja, hogy a megtartás és az élet nem a vagyonban van, hanem kegyelemben. Akarod, hogy legyen reménységed a halálban? Akkor legyen reménységed az életben az élő Krisztusban!

Szeptember 4.

Betakar és megvéd

**„Tollaival betakar téged, szárnyai alatt oltalmat találsz, pajzs és páncél a hűsége”
(Zsolt 91,4).**

Megragadó ez a kép! Ahogyan a tyúkanyó szárnyai alá veszi kicsinyeit, úgy védelmezi az Úr az Ő népét, és nyújt rejtekhelyet neki. Láttál-e már anyjuk szárnya alól kicsipogó csibéket? Hallottad-e már örvendező csipogásukat? Ugyanígy találhatunk mi is oltalmat Istennél, és nyerhetünk igazi békeességet, mert tudhatjuk, hogy Ő vigyáz ránk!

Amíg az Úr szárnyai alatt vagyunk, megvédve érezzük magunkat. Különös volna, ha ez nem így lenne. Hogyne éreznénk magunkat biztonságra, amikor az Úr jelenti számunkra az életet, az otthont, a menedéket és a nyugodalmat.

Így az Ő nevében indulhatunk a harcba és tarthatunk ki benne, mert Urunk megvéd ott is. Pajzsra és páncélra van szükségünk, és ha őszintén bízunk Istenben, ahogy a csibe bízik a tyúkanyóban, megtapasztaljuk, hogy hűsége tetőtől talpig megvéd bennünket. Az Úr nem hazudik, ő hűséges népéhez, ígérete biztosan megáll! Hűsége többet ér minden földi páncélnál, védelmében ellenállhatunk az ellenség valamennyi tüzes nyilának.

Jöjj én lelkem, rejtőzz az Úr kiterjesztett szárnyai alá, rejtse el magad meleg tollai közé! Ott igazán boldog lehetsz!

*

Gyermekeink nevelése

**„Akit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, a kit fiává fogad.”
(Zsid 12,6)**

Gyermekeink az Úréi, Ő csak reánk bízva azokat, hogy Neve félelmében, embertársaik szeretetében neveljük őket és kegyelméből egészen az Övéi legyenek. Tudjuk, hogy Isten nagyon szeret minket, mégis megdorgálja azokat, akiket szeret és megostorozza azokat, akiket gyermekeivé fogad. Nem feledkezhetünk meg az intésről, amely nekünk, mint fiáknak szól. Nekünk sem lehetnek bálványaink gyermekeink, akiknek szintén szól: „meg ne lankadj, ha ő dorgál téged; mert a kit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, a kit fiává fogad.” Nem szabad megengednünk nekik, ami nem az Úr tetszése szerint való, mert méltán kérdi az ige: „melyik fiú az, a kit meg nem fényít az apa?” (Zsid 12,7). Isten is hivatkozik arra, hogy akik fenyítés nélkül valók, korcsok és nem fiák. Az ige más helyei is szólnak ezekről, „ne vond meg a fenyítéket...” (Péld 23,13). A szülőknek példájukkal kell gyermekeik előtt járniuk, hogy ne mondják többé: „az atyák ették meg az egrést, és a fiák foga vásott el bele” (Jer 31,29).

Uram, a Te szigorúságoddal kell nekünk is földi életünkben reánk bízott gyermekeinket félelmedben és igéd szerint nevelnünk. Mi sem mellőzhetjük a feddést, a dorgálást, a büntetést. Te is azokat dorgáld és ostorozod, akiket gyermekeiddé fogadsz. Segíts meg, hogy kegyelmedből példánkkal világoljunk előttük, miként Szent Fiad is mielőttünk. Hallgasd meg imádságunk! Ámen.

„Ó, mely drága adományok, Hogy az ily apró gyermekek Ékesen felnevelkednek, És ők szintén olyaténok, Mint a nyilak a jó kézívben, Az erős vitéz kezében.” (Énekeskönyv 127. é. 4. v.)

*

Szerezz értelmet

**(7) „Vegyétek birtokba a várost, mert Istenetek, az Úr kezeit adja azt.”
(Józsua 8)**

A győzelmet mindig az Úr adja. Minden győzelemben az Ő eszközei vagyunk, ezért a győzelem után csakis az Ő dicsőségére, azaz a másik ember javára élhetünk. Jaj nekünk,

ha visszaélünk a Tőle való győzelemmel, és a dicsőséget magunknak tulajdonítva, elkezdjük gyötörni a másikat. A teljes írás összefüggésében azt is tudjuk, hogy Isten végső akarata nem az ellenség kiirtása, hanem annak szeretete, megtérésre hívása. Egyedül a krisztusi szeretet hatalma képes igazán „legyőzni”, „birtokba venni” a másikat, de ennek eredménye mindig életre jutás.

*

Reménység nélkül a halálba

49. zsoltár

Isten Igéjére minden rendű és rangú embernek szüksége van. Bár a világban úgy látszik, hogy a gazdagok és a hatalmasok nincsenek rászorulva Isten Igéjének a vigasztalására és erősítésére, a valóság azonban nem ez. Az idők végén nyilvánvalóvá lesz, hogy mennyire nélkülözték Isten szavát, és milyen szerencsétlenek Isten vigasztalása nélkül. Ugyan most, amikor látszólag semmi fogyatkozásuk nincsen, vidáman és léhán mennek el Isten kijelentései mellett, nem törődve az Igével, de elkövetkezik az idő, amikor a mostani mulasztásukért keservesen megfizetnek. Úgy a közemberek fiainak, mint főemberekének, úgy a gazdagnak, mint a szegénynek, alázattal kell meghallgatni és elfogadni Isten kijelentett akaratát, amennyiben az élet igazi értelmét, sőt, magát az életet, meg akarják nyerni.

Isten kijelentését csak azok értik meg, akiknek füleit megnyitotta a Szentlélek. Ez a magyarázata annak, hogy sokan olvassák az írásokat, részt vesznek az igehirdetéseken, de valami megmagyarázhatatlan sükettség borul az elméjükre. Balgatag szívük megkeményedik, és noha a kijelentések egyértelműek és nyilvánvalóak, mégsem értenek belőle semmit. Olyanok, mint akiknek nincs zenei hallásuk, ezért nem értik a hárfa szavát. Legfeljebb a szónoklat szépségében gyönyörködnek, vagy egy vallásos lángész után futnak, aki nagy szónok vagy művész, de nem látják meg Istennek a szavát a hirdetett Igében. Az Ige nem válik számukra kijelentéssé, életté, romolhatatlan maggá, hanem megmarad az emberi beszéd szűkre szabott keretei között. Jóllehet lelkesülnek, és nagy tettekre is készek, ez azonban csak önnön fellelkesített szívükből fakad, nem pedig a Szentlélek által nyert új életnek a hajtása és a következménye.

Az anyagi javakkal visszaélni nagy kísértést jelent. Akiknek gazdagságuk van, rendszerint azoknak van módjuk arra, hogy a művészetben, tudományban előrehaladjanak, és a kényelemből is bőségesen kivegyék a részüket. Jóllehet Isten az anyagi javakat azért adta, hogy általuk a földi életünket kényelmesebbé és elviselhetőbbé tegye, vannak, akik

visszaélnek ezzel a kegyelemmel. Sokan sírnak szükségben és nyomorúságban, míg ők bőségben, gazdagságban tobzódhatnak, és pazarolnak. Lázár és a gazdag példázata naponta megismétlődő eset: míg a gazdag minden nap vigadozik, Lázár még a gazdagon megterített asztalról leesett morzsával sem elégítheti ki kínzó éhségét. Ne csodálkozzon tehát a gazdag, ha nem szerez barátokat a hamis mammonból, sőt, sok ellensége támad, éppen azért, mert visszaélt a gazdagságával. Ezek az ítéletkor nem mellette, hanem ellene tesznek bizonytságot. Ne érezze azonban felmentve magát az, akinek csak pengői vannak, azzal szemben, aki ezerpengősökkel rendelkezik, mert a pengőkkel éppen úgy vissza lehet élni, mint az ezresekkel. Isten nagyon komolyan megkívánja, hogy gyermekei hűségesek legyenek az anyagi javakkal. Nincsen bolondabb dolog, mint visszaélni az anyagi javakkal, halomra gyűjteni a más verítéke és könnyei árán szerzett aranyat, mert a gazdagság nem válthat meg a haláltól, így nem is tehet igazán boldoggá. Igazi boldogság ugyanis abban volna, ha egyrészt biztosítani tudná a földi élet nyugalmát, másrészt viszont meg lehetne rajta venni a mennyei élet bizonyosságát is. Ez azonban nem történhet meg. „Senki sem válthatja meg atyjafiát”, hiábavaló minden gyűjtés. Hiábavaló a szülők törekvése, hogy nagy örökséget hagyjanak a gyermekeikre, az örökség önmagában nem teheti boldoggá az örököst. Akármilyen értékes földi kincssel ajándékozunk is meg valakit, a szíve békéjét, a lelke nyugalmát nem szerezhethjük meg általa. Hiába gazdag ugyanis valaki, mit sem ér, ha nincsen élő reménysége. A bölcs és a bolond egyaránt meghal, az ostoba és az előrelátó egyformán meglátja a sírgödört, és gazdagságukat másnak hagyják. Végük hasonlatos a barmokéhoz. Mit ér, ha pompás palotát építettek maguknak, ha családi kriptában helyezik el a testüket, és márványba vésik a nevüket? Mit ér, ha alapítványok nyomán, évszázadokon keresztül emlegetik őket? Sőt, mit ér, ha tisztességben élnek is, és nem tapadt átok a kezükön megforduló pénzhez, ha nincsen eszük? Az ember, ha tisztességben él, akkor sem marad meg, hanem „hasonlít a barmokhoz, amelyeket levágnak”. Gazdag vagy? Nézz végig a gazdagságodon, és gondoldj arra, hogy egyszer mindent itt kell hagynod. Lehet, hogy a markukba nevető örökösök martalékvá lesz minden. Lehet, hogy a gonddal és türelemmel összehordott javaidat tobzódó, gondatlan kezek pocskolják el, és a tisztességhez sok átok tapad majd. Így az igyekezet végül nem jelent igazi örömet senkinek. De mindenek felett neked nem! Egyszer el kell menned! Itt kell hagynod a perzsaszőnyeges, pompás lakásodat, a tükörszobákat, a pompás festményeket, az illatos lugasokat, a barátokat, a gazdagon megterített, ezüsttől roskadozó asztalt, melyhez a családi ceremóniák kötődnek: ez mind-mind itt marad, nem viheted magaddal, és azon a bizonyos napon nem vigasztal téged. A szívednek nem erre van szüksége, hanem élő reménységre, ami meg nem szégyenít.

A gazdagoknak, bár bolondok, mégis vannak követőik. Hány olyan balgatac van, aki szívesen áll a gazdagok árnyékában, törleszkedik, hogy azok uszályhordozóivá, előfutáraivá, útkészítőivé lehessenek. Nem vélekedhetünk másként róluk, mint azokról az éhes kutyákról, amelyek elkísérik a vásárra utazókat, és amikor meglátják, hogy azok előveszik a tarisznját, és csibesültet esznek, odaszegődnek melléjük, azzal a

reménységgel, hogy a csirke csontjait megkaphatják. Hány ilyen nevetséges, táányérnyaló bolond van, aki fut a nemtelen gazdagok után, és utánozza, őket, hogy egy-egy falatot odavessenek neki! Mind ők, mind a gazdáik a halál reménytelen jegyesei, akik ha kifutják útjukat, vár rájuk a sírgödör, ahol majd a halál legelteti őket. Micsoda reménytelenség! Pompás palotából a sötét, fekete sírgödörbe vagy akár a fehér márványból épített kriptába, amely fölé művészi mauzóleumot épít a hálás utókor. Testük azonban éppúgy porrá lesz, mintha az útszéli árokba dobták volna őket és vajon, amit építettek, amit alkottak, abból mennyi a maradandó? De, még ha maradandó volna is, mit ér a szerencsétlen lelkűknek, amelyet a halál legeltet? „Alakjukat elemészti a Seol, távol az ő lakásuktól.” Szegény bolondok! De ne vigasztalja magát a szegény se azzal, hogy szegény, mert ez sem jogcím az életre. Csak Isten válthatja ki lelkedet a Seol kezéből, amikor az megragad téged. Mikor a halál birodalma feltárul előtted, hogy polipszerű karjaival ellenállhatatlanul benyeljen, sem a gazdagság, sem a megszenvedett szegénységed nem tarthat meg téged. A szegény sorsa éppen olyan reménytelen a halálban, mint a gazdagé, akkor is, ha földi életében egyszer sem lakott jól, vagy egyetlen alkalommal sem vehetett fel kedve szerinti öltözetet, hacsak Isten ki nem váltotta őt a nyomorúságából. Isten azonban kiválthat és ki is vált.

Ne irigyeld a gazdagnak gazdagságát, ha életében áldottnak vallja is magát, ha dicsérik is, hogy bölcsen, értelmesen járt el, szép alapot vetett magának a jelenvaló világban, mert „dicsősége nem száll le utána”. Volt egyszer egy király, akinek a szenvedélye az volt, hogy különböző készítményű órákat gyűjtött. Ezt az óragyűjteményt egyik, kővel kirakott szobája márványasztalán helyezte el. Egy napon, amikor az inasa takarított, fellökte az asztalt, az óragyűjtemény a kőre zuhant és valamennyi összetörött. Rémülten állt az inas a romhalmaz felett, rettegve a király haragjától, aki azonban, mikor belépett a szobába, nevetve csapta össze a kezét, és így kiáltott: „Nahát, ami nekem hosszú évek türelmes munkájával sem sikerült, azt te egy mozdulattal megoldottad! Íme, most valamennyi óra összhangban van!” Íme, a halál egy szintre állítja a gazdagot és a szegényt. Éppen ezért a földi tisztesség, okosság nélkül, senkit sem tesz különbbé az állatnál. Mi ez az okosság, amire Isten Igéje céloz? A bölcsesség kezdete az Úrnak félelme, és a gonosztól való eltávozás. Akinek a szívében nincs istenfélelem, aki nem tud hűségesen bánni az anyagi javaival, úgyhogy az mind magára, mind másokra nézve átokká válik a kezében. Akinek viszont van Isten szerinti bölcsessége, az a szegénységben sem lázad, és nem néz irigy szemmel a gazdagok felé, mert jól tudja, hogy a megtartás és az élet nem a vagyonban van, hanem kegyelemben. Akarod, hogy legyen reménységed a halálban? Akkor legyen reménységed az életben az élő Krisztusban!

Szeptember 5

Akárhova megyek, Ő velem van

„Veletek lesz az Úr!” (2Krón 20,17).

Komoly biztatás volt ez Jósáfát királynak, mivel nagy sokaság támadt ellene. Nagy biztatás ez nekem is, mert nagy szükségben vagyok, és legyőzésére nincs se hatalmam, se bölcsességem. Ha az Úr velem lesz, győzni fogok az élet csatájában, és minél nagyobb a megpróbáltatás, annál dicsőségesebb lesz a győzelem. De honnan tudhatom bizonyossággal, hogy az Úr velem van?

Kétségkívül mellettem van, ha én vele vagyok. Ha bízom benne, hűségében, hiszek szavának és engedelmeskedem parancsának, akkor kétségkívül velem van. Ha azonban a Sátán oldalán állok, akkor Isten ellenem van, ez nem is lehet másképpen. Ha viszont úgy élek, hogy életemmel Isten dicsőségét szolgálom, akkor biztos lehetek abban, hogy Isten is megbecsül engem.

Biztos lehetek abban, hogy Isten velem van, ha életem Megváltójának és Üdvözítőjének vallom. Ha életemet Isten egyszülött Fia kezébe tettem, feltétlenül számíthatok arra, hogy az Atya teljes hatalmával mellém áll, és megtart, hogy Fia meg ne szégyenüljön.

Bárcsak meg tudnám ma hittel ragadni ezt a rövid, de drága ígéretet!

Ó Uram, teljesítsd be ezt az Igét szolgálodon! Légy velem otthonomban, az utcán, a mezőn, a munkahelyemen. Légy velem, ha emberek között vagyok, vagy egyedül a magányban. Légy mindazokkal, akik szeretnek Téged.

*

Kötelességünk szüleink iránt

**„ Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj ezen a földön... ”
(2Móz20,12)**

Mindannyian érezzük, mennyi hálával tartozunk szüleinknek, akiknek Isten után életünket, nevelésünket, sok feledhetetlen hatásukat, sok drága emlékünket köszönhetjük. Mennyei Atyánk a Tízparancsolatban az emberekre vonatkozó törvények közt elsőként adja ezt a parancsolatot: „Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj azon a földön, a melyet az Úr a te Istened ad te néked.” Ez az egyetlen parancsolat, amelyhez ígéret kapcsolódik: a hűségesen teljesítők számára a hosszú élet. Az Örökkévaló nagy fontosságot tulajdonít a szüleinknek járó tiszteletnek. A család az emberi társadalom alapsejtje és a szüleink iránt érzett tisztelet a legfontosabb

társadalom-összetartó erő. Ez alól az egyetemes törvény alól senki sem vonhatja ki magát. Különösen az édesanyánk iránt érzett szeretetnek kell eltöltenie mindannyiunk szívét. Nincs olyan eltévesztett életű ember akinél, ha az erkölcsi törvények sorjában elvesztik is rájuk hatásukat, az édesanyjuk iránt érzett tisztelet, szeretet valami formában meg ne maradna!

Dicséret, dicsőség térjen szent Nevedre mennyei Atyánk, hogy a szüléink iránt érzett tiszteletet, szeretetet ilyen első helyre állítottad világodban. Adja kegyelmed, hogy egy nép körében se tudjon ez megfogytatkozni. Már gyermekkorunkban érezzük, hogy a szüléinknek való engedelmség kedves Előttem. Áldd meg, Uram, gazdagon az évenként templomainkban rendezett anyák, szülők napját. Az Atyjának mindhalálíg engedelmeskedő Úr Jézus Krisztus nevében hallgass meg minket! Ámen.

„A te atyádat és anyádat tiszteljed szeressed híven, Hogy hosszú életet, sok jókat Adjon teneked az Isten.” (Énekeskönyv 473. é. 6. v.)

*

Előlevezett bocsánat **Hozzátok ki hamar a legszebb ruhát, és adjátok rá... (Lk 15,22)**

A harmadik, amivel Jézus folytatja a mennyei Atya arcképének megrajzolását, az, ahogyan a példázatbeli apa mozgósítja a házat. Egészen eddig hallgatott, most azonban mindent megtesz, hogy visszatért fiát megvédje a szégyentől. A hosszú fehér ruha tiszteletet parancsolt, a gyűrű és a saru a fiúság jele volt, s a jogi formula rehabilitálta a tékozlót: ez az én fiam. Nem csavargó, nem gazember, még csak nem is béres, hanem a fiam. Így nézzetek rá, így beszéljetelek vele és róla! Ennek a gyereknek nincs múltja, tiszta lappal indul, csak jövője van.

Isten irántunk való szeretetében mérhetetlenül sok gyengédség van, s ugyanakkor az ő visszafogadó kegyelme radikális, megfellebbezhetetlen. Jó lenne, ha mi is ezt a radikális bocsánatot kérnénk el tőle nagy alázattal, és így tudnánk megbocsátani egymásnak is.

Elkezdődik az örömlakoma, és akkor ér haza az idősebb testvér. Őt felháborítja ez az egész, amit az apja művel. Ő, a jó fiú, csak öccse viselt dolgait látja, és elképzelhetetlennek tartja, hogy ezt meg lehet bocsátani, és azok után újat lehet kezdenie otthon. Durván rátámad az apjára.

Az apa azonban őt is ugyanazzal a szeretettel veszi körül, mint másik fiát. Annak elébe

futott, ennek utána megy, és hívja a közös örömbé. „Örölnöd kellene, hogy a testvéred megjött.” Ő azonban nem tud örülni.

Isten szereti a bűnbánattal megtérőt is, és az önelégülten duzzogót is. Egyiket a messzeségből vonzotta szeretete, másikat a közelből hívja magához, mert mindkettőnek őrá van szüksége.

Ismerjük mi már ezt az Istent? A valódi, az élő Istent, akit Jézus Krisztus jelentett ki nekünk és élt elénk. „Aki engem lát, látja az Atyát.” (Jn 14,9)

*

„MIT MESÉLJEK?” (Zsindelyné Tüdös Klára, Isten markában)

Nagyon sokszor hangzott felém ez a panaszos kérdés anyák és nagyanyák szájából, akiket meseszomjas kicsinyeik gyötörtek. De ez nemcsak gyermekprobléma, mert az igazi igazság az, hogy az ember, ha kicsi, ha nagy, mind éhezi és szomjazza a mesét. Jaj de nagyon tudta ezt a mi Urunk Jézus. És nem áttallotta közéül, domboldalban, vízparton, erdőn, mezőn, útszélen a szegény, bámész tömegnek. Nem törődött vele, hogy fiatalok-e, öregek-e. Volt is köztük minden rendű és rangú ember.

Nem értették persze, mit mond. Nem fogták fel a mese lényegét, de lekötötte figyelmüket a meglepő, mindig aktuális történet.

Nos és ma? Amikor az ő szavát halljuk? Kétezer év múltán az ő megdöbbentő példázatait, mi ragad meg bennünk?

A mély tanítás? A leleplező szó? Szinte sosem!

De a mese megragad és különös módon továbbzeng, néha sok esztendőn át, amíg egyszer fülünktől a szívünkig ér. És akkor kipattan a voltaképpen mondanivaló, mint egy bimbó.

A mai gyerekeknek a rádió, a televízió, a gép mesél. Nekem még abban az ántivilágban Nanukám meg az öreg dajkáim, Lidi néni mesélt, s az azért más volt. Valahogy úgy, ahogy a friss gyümölcs más, mint a konzerv.

Mostanában sok szó esik világi körökben is arról, hogy művelt embernek mégis ismernie kellene a Bibliát, hiszen ráépült az európai ember egész kultúrája.

Mint tantárgyat be nem veszi már a serdülő ifjúság sem, mert így is alig győzi a temérdek leckét. Pedig amit Jancsi meg nem tanult, János sosem fogja tudni.

Ehhez nem tankönyv kell, hanem előszó!

Anyák és nagymamák! Mi lenne, ha ti elmesélnétek a kicsiknek a Bibliából legalább a történeteket?

Ez persze nem egészen egyszerű dolog, mert csak úgy érvényes, mint a szoptatás. Az édesanyának meg kell ennie a táplálékot, a szervezetének fel kell dolgoznia a levest, húst, főzeléket, gyümölcsöt, hogy mindebből — anyatej legyen.

Anyáknak és nagymamáknak ismerniük kellene a Bibliát ahhoz, hogy a történeteiből ízes, színes, érdekes, lebilincselő, élményt jelentő, érthető mesék kerekedjenek a kicsik számára.

Ami a gyermeklélek puha viasztábláira íródik, az megmarad. Megmarad belőle sokkal-sokkal később is az, amit Isten eseményeken át aktuálissá tesz az életünkben.

Keresztyén anyáknak és nagymamáknak nem azon kell óvogatni, hogy „nincs kötelező hitoktatás”, hanem tudni szépeket mesélni a bibliai történetekből.

Akkor nem fognak úgy állni a fiatalok egy-egy bibliai tárgyú világhírű műkincs előtt, mint a bocik!

A keresztyén anyák és nagymamák pedig ne takargassák bibliai műveletlenségüket ideológiai kifogásokkal és ne kenjék másokra, ami az ő mulasztásuk. Azért még, inerte egy fiatal tudta, hogy Tintoretto Golgotáján mi történik, vagy Correggio Angyali üdvözlésének mi a meséje, még egy gyerek se kapott rossz pontszámot, ha az egyetemen felvételizett.

Aki a könyveket szereti, ebben a mai művelődési lázban nem hagyhatja ki a Könyvek Könyvét a könyvei közül, akkor sem, ha meggyőződéses materialista, de művelt ember szeretne lenni.

A Képes Bibliák egyike-másika ellen volna egy kis ízlésbeli kifogásom. Nem szeretem a giccset akkor sem, ha mégolyan szent tárgyú is! A hátam borsózik, amikor azt hallom magyarázatul rossz illusztrációk mellé, hogy „jó az a gyerekeknek”. Hát nem! Az ébredező, fejlődő gyermeki tudat számára a legjobb sem elég jó!

A parancs erre is áll: „Ne csinálj magadnak faragott képet!” És egy kisgyermeknek

is azt kell megtanulnia, hogy az egy igaz: Istent csak lélekben és igazságban helyes imádni.

Szeptember 6.

Az erős szív

„Reménykedj az Úrban, légy erős és bátor szívű, reménykedj az Úrban!” (Zsolt 27,14).

Szüntelenül reménykedjél! Az Úrban reménykedjél! Érdemes reménykedni benne. Soha nem hagyja cserben azt, aki Őbenne bíz.

Ne csüggedj el a reménykedésben! Számíts nagy szabadulásra és légy készen, hogy Istent dicséred érte.

Az Ige biztat, hogy „légy erős és bátor szívű”, mert erre van leginkább szükséged, amíg várnod kell. Ha a szíved egészséges és erős, minden rendben lesz. A szívnek nyugalomra és derűre van szüksége, és ezt akkor kapja meg, ha erőt nyer. Az erős szív megnyugszik, tud örvendezni és így erőt ad az egész embernek.

Senki sem képes az életnek ezt a titkos mozgatóját, a szívet megerősíteni, egyedül Isten, aki teremtette, Ő erősítheti meg. Isten maga az erő, így adhat erőt mindazoknak, akiknek erre szükségük van. Ezért légy bátor, az Úr kiárasztja rád erejét, nyugodt leszel a viharban és örvendezel a szomorúságban. Én, aki ezeket a sorokat leírtam, Dáviddal együtt bátorítalak, hogy „reménykedj az Úrban!” Hosszú és mély tapasztalat tanított meg arra, hogy az a jó a számomra, ha az Úrban reménykedem.

*

Mindkét fiú

Amikor pedig megjött ez a fiad, aki parázna nőkkel tékozolta el vagyonodat, levágtad neki a házát. (Lk 15,30)

Milyen fiúk voltak ezek? Az egyik rossz, a másik jó. Ó, de felszínes gyakran a mi

ítéletünk, és mennyire csak a látszat alapján mondunk véleményt! Jézus éppen azt szemlélteti itt, hogy a példás viselkedés olykor milyen gonosz szívet rejt. Elég egy váratlan lökés, amitől kiborul az ember szíve, és szörnyű dolgok gurulnak szét belőle.

Ennek az idősebb fiúnak az jelentette ezt a lökést, hogy állt a vidám családi ünnep, amikor hazajött a munkából. Erre a bezzeg-gyerekről azonnal kiderül, hogy ugyanolyan távol áll az apjától, mint a másik, ugyanúgy lázad ellene, szemben áll vele, ellensége. Az apjukhoz való viszonyukat és a szív minőségét tekintve nincs különbség a két fiú között.

Jézus tanítása: emberi megítélés szerint vannak jobb és gonoszabb emberek. De isteni megítélés szerint mindnyájan egyformán lázadunk Isten ellen, mert mindnyájan tőle elszakadt bűnösök vagyunk. A Biblia szerint a bűn nem erkölcsi fogalom, nem cselekedetek sokasága, hanem lelkiállapot. Az, amibe beleszületünk mindnyájan. Ezért születik bűnben a csecsemő is. Ebben az állapotban pedig minden ember csak bűnöket tud termelni.

Isten úgy segít rajtunk, hogy ezt a bűngyárat cseréli ki: új szívet ad a benne hívőknek. S aki őbenne hisz, nem lázad többé ellene, tehát képes szerinte való jót is tenni. Egyébként pedig a jó emberek is elkárhoznak, mert nem az erkölcsi teljesítményeink, hanem az Istenhez való visszatérés alapján lehet üdvözülni. Akár két centiméterre van valakinek az orra a víz szintje alatt, akár egy méterre, ha ott marad, megfullad. De bármilyen mélyre is süllyedt valaki, Isten kegyelme ki tudja emelni. Aki nincs olyan mélyen, annak is erre a kegyelemre van szüksége.

Hisszük-e ezt, és így keressük-e az Atyához való visszatérést?

*

Édesanyánk hatása lelki életünkre

„Jézus gyarapodék... az Isten és emberek előtt való kedvességben. " (Lk 2,52)

Az Úr Jézus gyermekkoráról mindössze egy mondat emlékezik meg a Szentírásban: „Jézus pedig gyarapodék bölcsességben és testének állapotában, és az Isten és emberek előtt való kedvességben." Minden édesanyának az legyen a legszentebb vágya, hogy az ő gyermekeiről is el lehessen ezt mondani. A szülés fájdalmait elfeledve (Jn 16,21), az éjszakát is nappallá téve, mennyi gonddal, mennyi fáradsággal, szíve, lelke minden erejének, képességének latbavetésével igyekszik úgyszólván minden édesanya arra, hogy gyermekei ne csak tudásban és testileg gyarapodjanak, hanem Isten és emberek előtt való kedvességben is. Még meg sem születtünk, máris imádkozott értünk édesanyánk.

Hála töltötte el szívét Isten iránt, mikor a szülés fájdalmai után először pillantott meg minket. Akkor is, mikor a gyermekágyból felkelve, első útja Isten házába vezetett. Ő kulcsolta össze először imádságra a mi apró kacsóinkat. Ő oltotta szívünkbe Isten iránt az első hálaérzést. Hűségesen imádkozott értünk egész életünkben. A nagy nyugati egyházatyának, Ágostonnak az édesanyja évtizedekig imádkozott, míg fia megtalálta az Úr Jézus Krisztust.

Jóságos mennyei Atyám, köszönöm Néked, hogy nekem is olyan drága édesanyát adtál, akinek az volt a legszentebb vágya, hogy mi mindannyian a Tieid legyünk. Köszönöm, hogy már születésünk előtt imádkozott értünk. Köszönöm, hogy munkás két keze tengernyi elfoglaltsága mellett is talált mindig időt az értünk való imádkozásra. A mi gyermekeinkért is mennyit imádkozott! Haló porain nyugodjék kegyelmed és áldásod... Ámen.

„Szentléleknek edénye volt ez, Az élő Isten képe volt ez, A
Krisztus Jézus lakott ebben, Volt Istentől nyert
kegyelemben.”
(Énekeskönyv 400. é. 5. v.)

*

A jó tanulás titka

**Mindenre van erőm a Krisztusban, a ki én gém megerősít.
Filippi4, 11.**

Mennyei tanítómesterünk, az Úr Jézus, nemcsak jó utasításokat ad hanem saját személyében példaadó módon jár előttünk. Pál is jó szemléltető oktatást adott a filippieknek, ezért írhatta nekik: „Amit hallottatok is, láttatok is tőlem, azt cselekedjétek!” Jézus azonban olyat tesz, amire semmiféle emberi tanító nem képes: erőt is ad hogy megtegyük, amit kíván, s éljünk, ahogyan Ő élt közöttünk. Ha erősen érezzük tehetetlenségünket, hiányainkat és gyengeségeinket, hozzá menekülhetünk és az Ő teljességéből vehetünk mindenkor kegyelmet kegyelemre. „Mindenre van erőm abban, aki engem megerősít.” Ő maga munkálkodik az övéiben. Pál harcolta lelkekért, de nem a saját erejével. Egész megfeszített tevékenysége annál erejével történt, aki benne hatalmasan munkálkodott. Csak adjunk helyet az Úrnak, hogy kibontakoztathassa erejét bennünk! Akkor mi is olyan tanítványok leszünk, akik dicsőséget hoznak Mesterükre.

Hagyjunk fel a magunk erőlködésével, amire óemberünk olyan nagyon hajlamos. Mindenekelőtt pedig egyre gyökeresebben szakítsunk a sötét, bűnös gondolatokkal és kívánságokkal! Mert hogyan munkálkodhatna Krisztus bennünk, ha a Sátán a maga sötét testi üzelmeivel működésben van. Az énekszerző Tersteegen egyszer így fohászkodott:

„Ne nyomjam el soha, semmiképpen, bennem munkált tanításod, imád, harcod!" Másutt ezt mondta: „Miként a körző egyik ága a középpontban marad, a másik pedig körbe forog, úgy pihenjen lelkünk Őbenne, még ha külső életünkben foglalatosskodunk is." - Amint a napraforgó mindig a nap felé fordul, úgy legyen lelkünk mindig Jézusra irányítva. - Augustinus így imádkozott: „Add meg nekem azt, amit parancsolsz, és aztán parancsold, amit akarsz!" Antal remete a halála előtt tanítványainak ezt helyezte a szívére: „Szinte az Úr Jézusban lélegezzetek! Régebben - folytatta - sokat néztem az ellenségre és ezzel megnehezítettem az Úr győzelmét." - Ha engedjük, hogy Jézus bennünk kibontakozzék, Ő megtanít minket a kiegyensúlyozott lelkiállapot titkára.

Őszintén be kell ezt vallanom előtted, ó Uram, nélküled gyenge és erőtlen vagyok. Nem tudom legyőzni a gonoszt, nem tudok neked szolgálni! De általad győzhetek, és megtagadhatom a világot.

*

Immánuell

Fenyegető jövőndölés. Az Úr igéje szól Hadrák földje ellen, és Damaszkuszra nehezedik. Mert az Úr szemmel tartja az embereket. Izrael minden törzsét, a szomszédos Hamátot is, meg Tíruszt és Szidónt, bármilyen bölcsék is. Várat épített magának Tírusz, és annyi ezüstöt halmozott fel, mint a por, annyi színaranyat, mint utcán a sár. De most az Úr szegénnyé teszi, tengerbe dönti várfalát, a várost pedig tűz pusztítja el. Ha meglátja ezt Askelón, megijed, Gáza is reszketni fog nagyon. Ekrón reménysége megghiúsul. Nem lesz király Gázában, Askelón lakatlan marad. Asdódban korcs nép lakik majd, és megtöröm a filiszteusok gőgjét. Kiveszem szájukból a vérrel evett húst, és fogaik közül a förtelmes eledelt. De Istenünké lesz a maradékuk, olyan lesz, mintjúda egyik törzse, az ekróniak pedig olyanok, mint a jebúsiak. Táborba szállók majd házam védelmére, az arra járók ellen, és nem támadja meg Őket többé fosztogató, mert most már rájuk tekintek. (Zakariás 9,1-8)

Amaasza (9,1; 12,1) jelentése elsősorban: teher, de jelent jövőndölést, akár kinyilatkoztatást is. A 9,1 a 9-11. részek, a 12,1 pedig a 12-14. részek felirata is lehet. A 9,1-8 olyan jövőndölés, ami akkor következett be, mikor Hamáttól délre eső területeket az isszoszi győző, Nagy Sándor, a győzelem után, mielőtt a Perzsa Birodalom meghódítására indult, biztosítani kívánta a hátát, és délre nyomult hadaival a Földközi-tenger mentén, és

meghódoltatta az itteni városokat és népeket. Chamat (Ám 6,2), a nagy-Chamat. Majd Damaszkusz, Tírusz, Szidón, Askelón, Gáza, Ekrón, Asdód elesnek. Igaz, Tírusz csak két hónapi ostrom után esik el. Szinte biztosra vehetjük, hogy ez az a pillanat, amikor a jövődölés betelik.

A „fenyegetés”, a fenyegetettség kinyilatkoztatása valójában azt hangsúlyozza, hogy Isten a népével van. „Ne félj, mert én veled vagyok.” Az az állapot, ami Isten kegyelme folytán, valóságos csodát tett a választott néppel, nem volt mindenki számára magától értetődő. A „maradék”, ami megmaradt Izraelből, Júda házából, és amelyik a ked vező perzsa döntés folytán ugyanúgy nem volt engedelmes, mint atyái. Valamikor abban volt az engedetlenségük, hogy nem voltak készek elhagyni önként a hazájukat, inkább nyomorultul pusztultak el. Akkor az volt az engedetlenségük, hogy nem bíztak Isten meghirdetett ítéletében, ami a bűneik miatt sújtotta őket. Most pedig az volt az engedetlenségük, hogy minden lehetőség, biztatás dacára sem voltak hajlandók hazatérni. Biztonságukat Isten ígéretébe helyezni.

Egy becslés szerint (J. Bright) Júda népessége a régi lakosokkal sem lehetett több 522-ben húszezernél! És a hazatértek egyfelől nem szaporodtak tetemesen, másfelől sokféle nélkülözéssel, fenyegetettséggel néztek szembe. Ilyen volt az a pillanat is, amit a prófeciánk rögzít. Hadrák földje és Damaszkusz dicsősége, ereje szinte változatlanul megmaradt a történelem folyamán, Hamát, Tírusz, Szidón csak gazdagodtak. Főként Tírusz, amelyik a föníciai kereskedelem folytán bevehetetlen erőddé épült ki, és annyi ezüstöt és aranyat halmozott fel, mint az utcán a sár. De még a tengerparti filiszteus-városok is (Askelon, Gáza, Ekrón) szinte át tudták menteni erejüket, és velük szemben a kicsi Júda és Jeruzsálem szinte romokban hevert. És az erősebb mindig ki akarja használni a fölényt a gyengébbel szemben, tehát úgy tűnt, hogy Isten magára hagyta a népét.

Erre a félelmes gondolatra felel a próféta: Az Úr, aki meggazdagította, szegénnyé teszi őket, elvesz minden dicsekvést a szájukból! Így szól az Úr: „Táborba szállók majd házam védelmére az arra járók ellen, és nem támadja meg őket a fosztogató, mert rájuk tekintek!” Zakariás kimondja a régi prófétai Igét: Immánuel (Ézs 7,14)! Sionban kösziklát teszek le..., aki benne hisz, az el nem fut (Ézs 28,16).

Isten akkor van legközelebb hozzánk, mikor a legnagyobb mélységben vagyunk. Isten számára semmi sem lehetetlen. Isten ereje, szeretete, dicsősége éppen akkor jut érvényre, mikor az embernek fel kell adnia minden lehetőséget! A „velünk az Isten” nem a mi lehetőségeink határain belül van. Nem valami testi lehetőség vagy érvényesülés. Isten megtartó hatalmának indítékai nem tartoznak a mi lehetőségeink világába. Isten titka az, hogy ő a bűnei miatt válságba került emberi életet meg akarja menteni. Nem mond le egyetlen emberi lényről sem! Isten ígérete az, hogy ő tőle elpártolt népét meglátogatja, és kimentí megváltó üzenete által! Ez mindenestől Isten titka.

Egy példa. Éhínség pusztít Samáriában. A várost ellenséges sereg ostromolja. Kíéheztetéssel akarják megadásra kényszeríteni a várost. A király a megadáson töpreng. Isten prófétája megszólal: holnap ilyenkor finom lisztet és árpát árulnak olcsón Samária kapujában. Nem hisznek neki, az a tiszt, akinek kezére szokott támaszkodni a király, így szól a prófétához: Még ha az Úr megnyitná is az ég csatornáit, ez akkor sem történhet meg (2Kir 7)! És mégis, mikor másnap reggel koldusok indulnak az áramok táborába, senkit sem találnak! Mert az áramok éjjel harci kocsik, lovak és haderő robogását hallották, és elfutottak Samária falai alól. Élelmiszereiket hátra hagyva menekültek. Lám, Istennek nem volt mindez lehetetlen! A bajba jutott embernek két lehetősége marad. Az egyik az, hogy kineveti Jézust, a másik, hogy hisz az Úrnak, aki szolt: A lányka nem halt meg, csak alszik (Mt 9,23-26). Isten velünk van. Tettei láttán, nem tehetünk mást, mint hogy mélységesen megbánjuk hitetlenségünket.

A magánosság, a magárahagyottság az ember életének és nyomorúságának egyik velejárója. Egy kép van előttem: „Olyan vagyok, mint a magános madár a háztetőn” (Zsolt 102,8). Igen, mindenki juthat ilyen állapotba, és az ezzel járó érzések lehangolok, olykor kétségbeejtők. De éppen a magános ember, a magános élet számíthat légióként arra az isteni ígéretre, hogy velünk van, nem hagy magunkra (Zsolt 73,23). Nagy biztatás az, hogy a Bibliában a „nyomorultnak” is van imádsága (Zsolt 102). Mikor napjaink olyanok lesznek, mint a megnyúlt árnyék, mikor italunk a könnyeinkkel keveredik, „meghallja a foglyok óhaját, törődik a gyámoltalanok imádságaival” (Zsolt 102,18-21). Ő vállalja a nevét: Immánuel! = velünk van Isten! Nem tagadja meg magát. Jézus így kiált éjjel a tanítványai felé a tengeren: „Bízzatok, én vagyok, ne féljete” (Mt 14,27)!

Isten szíve együtt van a választottaival. O előbb tud minden bánatról, szomorúságról, mindenről, ami őket éri vagy érheti. A pusztai vándorlás idején ott van népe között! Erről tanúskodik, hogy a sátortábor közepén ott állt Isten sátora. És Isten sátora az emberekkel van (Jel 21,3). Valamennyien tudatában lehetünk annak, hogy legjobb, ami az ember életében lehetséges, hogy egyetérthetünk Istennel. És Isten gyermekének lenni utolérhetetlen kiváltság. Nincs annál szebb a föld színén, mint Isten munkatársaként élni!

Az egyik botanikus kísérletet végzett. Beborította a jázminvirágot egy lappal, a lapon a virágtól távol rést nyitott. Egy idő múlva a virág kibújt a résen. Fordított a lapon. Egy idő múlva a virág a másik oldalon búj elő. A virág csökönyösen ragaszkodott az élethez, a levegőhöz, a fényhez! Milyen okos a virág! Tudja, hogy merre van a jövője, az élete. Mennyivel értékesebb életet kaptunk mi a virágnál! Te nem tudnád, hogy hol van az élet, a fény, a szabadítás, a Krisztus!? „Jézus, terád egy gondolat megújít engemet, mi lesz, ha meglátlak magad, s nálad pihenhetek. .. Ki megtalált, az végtelen boldog, nagy üdvre lelt.

Szeptember 7

A mindenható kegyelem hatósugara

**„...akkor ahelyett, hogy ezt mondanák nekik: Nem vagytok népem! - ezt mondják: Az élő Isten fiai vagytok!"
(Hós 2,1).**

A szabadon munkálkodó kegyelem fiákká teheti az idegeneket. Az Úr itt kijelenti, hogy ezt szándékozik cselekedni a lázadókkal, és tudtukra is adja majd, hogy mit cselekedett velük. Kedves olvasóm, velem is így cselekedett az Úr; veled is megtette már ezt? Ha igen, fogjunk kezet és egy szívvel dicsérjük Urunk imádásra méltó nevét.

Közülünk egyesek annyira elidegenedtek, hogy joggal szólt az Úr Igéje a lelkiismeretünkhöz és szívünkhöz: „Nem vagytok népem”. Amikor Isten házában, vagy otthon a Bibliát olvasva megszólalt Isten szava szellemünkben: „Nem vagytok népem”, bizony rettenetesen szomorú és kárhóztató volt ez a számunkra. De azután minden megváltozott. Most ugyanott ugyanaz az Ige azt mondja nekünk: „Az élő Istennek fiai vagytok”. Tudunk-e elég hálásak lenni ezért? Nem tölt-e el reménnyel bennünket, ha mások megmentésére gondolunk? Mert létezhet-e olyan valaki, akit a kegyelem ne érhetne el? Hogyan mondhatnánk le valakiről, amikor az Úr bennünk is ilyen csodálatos változást tudott véghezvinni?

Urunk, aki ezt a nagy ígéretét már teljesítette, teljesíteni fogja minden más ígéretét is. Ezért énekelve folytassuk utunkat, Istent imádva és bizalommal telve.

*

Édesanyánk családunk összekötő kapcsa

„Minden tiszta a tisztáknak... ” (Tit I,15/a)

Ha ezt az ígét halljuk, elsősorban édesanyánkra gondolunk. Az ő számára is tiszta volt minden. Ránk eső tekintete, felénk sugárzó szíve, minket körülvevő szeretete, minden velünk kapcsolatos gondolata, szava tiszta volt; Istenhez szálló imádság volt. Ilyen volt nemcsak mivélünk, de minden testvérünkkel. Ő volt családunknak Istentől rendelt összekötő kapcsa. Ő volt a szeretetnek Istenből örökké buzgó forrása egész családunk számára. Ha borús volt közülünk egyesek ábrázata, ha könnyes volt a szeme, az Övé mindig tiszta, szeretettől ragyogó, boldogságtól sugárzó volt. Mennyei Atyánk és Megváltó Krisztusunk szeretete édesanyánk szívén keresztül áradt hajlékunkba, egész környezetünkbe, szívünkbe. Legyen emléke örökké áldott!

Mennyei Atyánk, térjen szent Nevedre dicséret, magasztalás, hogy édesanyák szívére, mint erős fundamentumra építetted az egész emberi nemzetséget. Szereteted édesanyánk szívére keresztül árad a szeretetet annyira nélkülöző világunkba. Ne engedd, Uram, hogy az édesanyák szíve el tudjon hidegülni s ennek nyomán a szeretet is eltűnjék fokról-fokra a földről. Krisztusért könyörgünk. Ámen.

Hints meg, Uram, engemet izsóppal, És én azontúl tisztán
megújulok; Moss meg engem, és szépen megtisztulok, És
fejérb leszek a tiszta hónál. Hogy örvendezhessen az én
szívem, Add, hogy megértsem te nagy irgalmadat, És megvidul
minden én tetemem, A te haragod melyet összerontott."
(Énekeskönyv 51. é. 4. v.)

*

Stabilitás és termékenység

Gyökerezzetek meg és épüljete fel őbenne (Krisztusban)...
(Kol 2,7)

Pál apostol élete olyan volt, mint egy mélyen gyökerező, egészséges gyümölcsfa, amelyet a stabilitás és termékenység jellemez.

Életének sok vihara közt is stabilan állt, mert világos küldetéstudata volt. Tudta, hogy ki küldte, kikhez és mivel. Isten különös szeretetet oltott a szívébe az elveszett emberek iránt, és kapott olyan mondanivalót, amely kezdetben neki is új volt, az ő életét is megváltoztatta, s amellyel minél többeknek akart segíteni.

Feladata ez volt: „nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, és a sátán hatalmából az Istenhez térjenek, hogy az énbenem (Jézusban) való hit által megkapják bűneik bocsánatát" (ApCsel 26,18). Ő ezt teljes meggyőződéssel hirdette, Isten Szentlelke pedig nagy erővel munkálkodott egy ilyen erőtlén emberen keresztül is.

Életének a gyümölcsei egyrészt abban mutatkoztak meg, hogy a Lélek gyümölcse termett benne gazdagon, vagyis olyan rá egyébként nem, de Jézusra jellemző tulajdonságok jelentek meg benne, mint a türelem, alázat, szeretet, nagy lelki erő. Másrészt pedig munkájának gyümölcsei az élő hitre jutott és megváltozott életű emberek voltak, akik később maguk is sokakat vezettek Jézushoz.

Meggyökerezni Krisztusban azt jelenti, hogy egyre erősebb hitbeli közösségre jut vele az ember. Vele bensőleg azonosulni, benne feltétel nélkül bízni, őt az életünkben minden tekintetben érvényesülni engedni. Ez ad a hívőknek ebben a szellemi viharokkal teli időben állóképességet, de ez teszi könnyebbé az egymáshoz való hűséget is. És ebből a közösségből táplálkozva lesz az életünk termékeny. Egyre jobban hasonlít a jellemünk Krisztuséhoz, és tudunk másokat is hozzá vezetni. Termi az ő nevére vallást tevő ajkak gyümölcsét is (Zsid 13,15).

*

A CSILLAG

(Zsindelyné Tüdős Klára, Isten markában)

Nyár dereka van, a csillagos éjszaka ideje. A sötétkék mennybolt szikrázó briliáns szegekkel van a mindenségre feszítve s a szűk, alacsony emberi élet hajszolt robotosainak valami kibeszélhetetlen jó erre a fénylő magasságra rácsudálkozni. Amikor a közeli csúnyaságok szemléletébe belefáradt szem ezen a végtelen szépségen elpihen s a hétköznapi tébolyító számaiba — cikkem írása idején még — belegörccsödött gondolat a fényévek felfoghatatlanságán elnyújtózik, mintha szárnyra kelne a lebéklyózott lelők. Száll, felszabadultan, az éhes, fáradt test szűk kereteiből, a világ Teremtőjének zsámolya felé.

Titokzatos messzi fények. A mindenség ragyogó szemei. Itt a földön is tudnak ragyogni emberi szemekben. Itt is, most is találkozhatunk velük sokszor. A mi lélekkutató munkánkban útmutató fények, jelek a szemek, ó azok a homályos, fénytelen, kiégett, elborult, égő, szikrázó, lobogó, árulkodó szemek!

Sokat állunk mi szemben nőkkal, akiknek a találkozáskor egy kis kíváncsiság világít lelke ablakában. Amikor egy-egy városban leülünk beszélgetni az egybegyűlt asszonyokkal, mindig világos ablaksor fogad bennünket, mindig ragyognak felénk a széniek. A könnyebb rész mindig az enyém, mert a társaim, Pilder Mária az, aki beszélni kezd. Szemben ülök a hallgatósággal s ők reá figyelnek s én elnézhetem csendben a sok arcot, szemet.

Rodin, a franciák nagy szobrásza azt mondja, hogy a bennünk lakó lélek a legnagyobb szobrász: született vonásainkat egész életünkön át az gyúrja, faragja. Igaz ez és megdöbbentő. Mivé tudnak válni a szép kis gyermekek! Mi tud kivirítani néha ráncos

arcokon!

Mindig úgy érzem, ennek a titkon dolgozó nagy művésznek kezét lesem, amikor így szemben, a sok idegen arcon a munkája láthatóvá válik. Amikor lobogni kezd az Ige fénye, mindig bevilágítja a figyelő arcokat. Jön azonban egy pont, amikor személyessé válik az üzenet — és sorban sötétednek el a szemek, kialszik a fény az ablakokban s komor, kietlen sötétség mered ránk; a bűnére eszmélő ember arca.

Olyan izgalmas, félelmes és kockázatos ez, mint amikor éles acél vág bele az eleven emberi testbe. A szem sosem tud úgy hazudni, mint a száj. A szem mindig elárulja, mikor vág elevenbe az Ige. Lélekzetelállító az, amikor a nyájas, érdeklődő arc elborul, a szem nem látja többé, amire néz, hanem befelé fordulva, saját magára mered.

Szörnyű pillanat, amikor az ember az Ige fényében megpillantja önmagát. Csak a születés és halál nagy pillanataihoz hasonlítható ez. Érezzük, hogy az Úr jelen van. Van úgy, hogy keserves vajúdással születik meg valakiben az Isten gyermeke, néha egyetlen szent pillanat életre segíti. És ezt mind kibeszélik a szemek.

Szorongva látom sokszor a sötét szemek mögött micsoda élet-halál küzdelem indul meg. Érzem a haragot a háborgató iránt. Szinte attól félek, felugranak némelyek és elszaladnak, amikor Pilder Mária beszél. És látok olyanokat, akik összeszorított szájjal, komor, fénytelen szemekkel, szinte szöknek tőlünk a végén, de ezeket én már nem félttem, mert őket megérintette a Lélek és Isten véghez is viszi azt, amit ő megkezdett. Ha egy emberi lélekben a harc megindul, a kimenetele nem vitás.

Csak azok a változatlan derűvel néző, hideg, idegen, értetlen szemek, azok {élelmesek. Nem élnek. Üveg szemek. Kibeszélhetetlen ujjongás, ha egy-egy ilyen élettelen szemet mégis néha elborít a könny. Az áldott, szent eső. Azt is látni a szemén, ha nem kifelé, de befelé folynak a könnyei. És leírhatatlan öröm az, amikor a könnyáztatta arcban egyszerre fény leni kezd a szem. Egy új, más fény jelenik meg benne.

A csillag.

És jelenti, hogy egy szívben megszületett a betlehemi kisdéd, a Megváltó Jézus Krisztus.

Szeptember 8

Megtört nád - füstölgő mécses

„A megrepedt nádszálat nem töri össze, a füstölő mécsest nem oltja el” (Ézs 42,3).

Ha így van, akkor én is számíthatok Uram gyengéd bánásmódjára. Nem vet el engem, pedig még a legjobb állapotomban is gyenge, törékeny és olyan értéktelen vagyok, mint egy nádszál. Valaki azt mondta nekem: „Mit sem érsz a szememben!” Ez nem volt valami gyöngéd kijelentés, de igaz volt. Még annyit sem érek, mint a folyami nád, mert az legalább nem lógatja a fejét. Én viszont megtörtem, nagyon is megtörődtem. Szívem nem muzsikál, valahol elszállt belőlem a zene, a dallam. De Krisztus nem tör össze, és ha Ő ezt nem teszi meg, akkor mit bánom én, ha mások próbálnak összetörni. - Ó, én kegyelmes és irgalmas Uram, védelmedbe menekülök és elfelejtem minden bánatomat.

Talán illik rám a „füstölő mécsest” hasonlata is, ez csak füstöl, de már nincs fénye. Attól tartok, nem vagyok senkinek hasznára, csak bosszúságára. Félek, hogy az ördög elfújta lángomat, otthagyt füstölögve, és az Úr csakhamar rám teszi a gyertyaoltó kupakot. De mégsem: hiszen a törvény alatt is csak megtisztogatták, de nem oltották ki a mécsest. Akkor hát az Úr sem olt ki engem: ez a reménységem.

Uram, légy hozzám kegyelmes, tisztogass meg, gyújtsd meg bennem újra a világosságot, hogy áraszthassam dicsőséged fényét!

*

Tönkrement

Ő pedig szívesen jóllakott volna akár azzal az eleséggel is, amit a disznók ettek, de senki sem adott neki. (Lk 15,16)

Ide jutott a tékozló fiú azon a „távoli vidéken”. Nem ezt akarta, de ez lett belőle. Csak ezt a kísértő nem mondja meg előre, Isten pedig sok embernek hiába mondja, nem veszik komolyan. A példázat erre is figyelmeztet: nem lehet következmények nélkül vetkezni.

Ott tartott tehát, hogy elköltötte mindenét. A józan eszét sem tudja használni, csúszik le a lejtőn, sodródik az árral.

Ez után „nagy éhínség támadt azon a vidéken, úgyhogy nélkülözni kezdett”. Otthon ilyen nem volt, az atyától távol azonban ki van szolgáltatva mindenki nála nagyobb erőknél.

Bekönyörögte hát magát a vidék egyik polgárához. Ez az Istentől elszakadt ember tragikomédiája: szabad akar lenni mindentől, s a végén bekönyörögi magát, hogy szolga lehessen éhbérért. Ráadásul disznókat kell legeltetnie. Ez egy zsidó fiú számára a

legnagyobb szégyen. Volt egy mondás: átkozott mindenki, aki disznót etet. Azt azonban megtiltották, hogy ő is egyék a disznók eledeléből.

Ez a tékozló fiú útjának mélypontja. Beérné már moslékkal is, de abból sem ehet. Mindezt súlyosbítja a totális magánya. Csak a disznói rőfögnek körülötte, mint bűneinek eleven jelképei.

Valaki, aki szintén szabadságra vágyott, és minden kötöttséggel szakított, keserűen ezt mondta: szabad lettem, mint a madár, melyet elkap a forgószél.

A mennyei Atya azonban még ezeket a nyomorúságokat is - amelyeket mi okoztunk magunknak - felhasználja arra, hogy megmentsen a pusztulástól. Eközben jut eszébe ennek a fiúnak az otthon és az apja. És az atya szeretete vonzani kezdi hazafelé. De vajon visszafogadják-e majd?

*

Az engedelmesség megőrzi a békességet

Bárcsak figyeltél volna parancsaimra! Akkor folyamként áradna rád a békesség, a tenger hullámaihoz hasonlóan az igazság.

Ézsaiás 48,18

Isten az akaratát nem kényszeríti rá az emberre. Szeretné, ha az ember önként megnyílna előtte. Adott neki döntési szabadságot, ezért nem kellenül, hanem készségesen alávetheti magát Isten akaratának. Isten szeretetének a vágya, kívánsága ez, amikor így szól: „Bár figyeltél volna parancsolataimra!” Sürgetve biztatja az embert, hogy adja neki a szívét. Várakozva nyújtja ki a kezét egész nap engedetlen teremtményei felé, de nem alkalmaz velük szemben erőszakot. Mi se akarjunk kényszeríteni senkit sem az istenfélő életre. Különösen a fiatalságot ne. Lelki-szellemi területen minden kényszer ellenállást szül. Szólítsuk meg a szívüket, ébresszük fel lelkiismeretüket, talán sürgetve, de nem erőszakoskodva. Ne akarjuk az embereket Istenhez tuszkolni. A világ gyermekei erőszakosak és hallgatóikra rá akarják kényszeríteni a nézeteiket. Mi azonban hívogassuk és biztatgassuk őket. Mindenekelőtt rajtunk kell megérezniük, milyen nagyszerű és jó dolog Isten gyermekének lenni, és hogy olyan boldogságban lesz részük, amit a világ soha nem adhat.

„Folyamként áradna rád a békesség,” amely mély, belső jólét, igazi lelki boldogság. Külső jólét mellett is lehet lelkünk boldogtalan vagy elégedetlen. Aki elnyerte Isten békességét, az mindig jól van. Különösen akkor ízleli meg Isten szeretetét, ha külsőleg rossz dolga van. A békesség olyan, mint a folyam: mély, nem kavarodik fel.

Ki ne kívánná ezt a drága kincset? Mégis, csak azok kapják meg, akik teljesítik a feltételt: szakítanak a bűnnel és megtérnek Istenhez. Sokan nem akarnak lemondani önállóságukról, nem akarják fejüket Jézus igájába hajtani. Tetszésük szerint akarják berendezni az életüket. De senki sem térne meg, ha lelkiismerete nem ébredne fel, nem fordulna könnyelműsége ellen és nem tenne bizonyosságot bűnös voltáról. A lelkiismeret Isten oldalára áll, legyőzi természetünk gonosz ellenállását, s egyben felébred az Isten utáni vágy is. Ez vonja el az embert a világ szeretetétől. Tisztán kegyelmi ajándékként kapjuk meg Isten békességét, bűneink bocsánata alapján. A megfeszített Megváltó a mi békességünk. Ezt a kegyelemből való békességet Ő megerősíti, táplálja és megőrzi, ha Isten kegyelme és szeretete erőt vesz rajtunk és alávetjük magunkat az Ő akaratának.

*

Istenéhez hasonló édesanyánk szeretete

„Mint férfit, akit anyja vigasztal, akként vigasztallak titeket én ” (Ézs 66,13)

Isten édesanyánk vigasztaló szeretetéhez hasonlítja a maga szeretetét. Ennél nagyobb elismeréssel senki sem illetheti édesanyáink szeretetét. Az édesanya szíve, valóban, csodálatos gyöngédséggel tud odahajolni bánatba borult fia szívéhez. Bármennyire megkeményítette is az élet a férfiak szívét, édesanyjuk szíven keresztül őket is meg tudja vigasztalni. De csak az édesanyjáén keresztül. Más földi szív képtelen erre. Ha az édesanyai szív sem vállalkoznék erre, már csak az Örökkévaló tudna minket megvigasztalni. Azt mondja igéjében: „hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könnyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én te rólad el nem feledkezem” (Ézs 49,15). Még ez a föltevés sem rontja le az anyai szív csodálatos erejét. A dán főváros egyik múzeumában láttam egy szobrot. Rab édesanyát ábrázol kicsi gyermekével. A bepólyált gyermek ott fekszik a börtön kőpadlóján. A megkötözött kezű édesanya térdre borul előtte, úgy szoptatja ártatlan kisdedét. Milyen jó, hogy Isten is minden körülmények közt meg tud vigasztalni minket.

Áldalak, Uram, hogy ilyen drága vigasztaló erőt adtál édesanyámnak is. Köszönöm, hogy bármily nagy fájdalom égette lelkem, mindig meg tudott vigasztalni. Magasztallak, hogy szelíd tekintetéből annyi szeretet sugárzott felém, hogy mindig megvigasztalt... Köszönöm, hogy mióta hazaköltözött, Hozzád fordulhatok vigasztaló szeretetért és azt meg is adod nékem... Áldom érte szent Neved. Ámen.

„Az Urat szeressétek, szentek,
Ki megtart híveket,
Büntet kevélyeket!
Ő legyen nektek reménységtek!
Higgyétek szívetekben:

Megvigasztal az Isten."
(Énekeskönyv 31. é. 19. v.)

*

Örülj nagyon!

Örvendj nagyon, Sión leánya, ujjongj, Jeruzsálem leánya! Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas, alázatos és számaron ül, számarcsikó hátán. Kiirtja a harci kocsit Efraimból és a lovat Jeruzsálemből. Kivesz a harci íj is, mert békét hirdet a népeknek. Uralma tengertől tengerig ér, és a folyamtól a föld végéig. (Zakariás 9,9-10)

Zakariás meghirdeti Isten Messiásának ígéretét! Egyszerűen így: íme, jön! Királyod érkezik hozzád, Jeruzsálem! Nincs megírva, hogy honnan jön. Egyszerre csak itt van, mint Isten ajándéka népének, a megígért Szabadító! A Messiás Isten ajándéka, aki az Immánuel névvel van felruházva (Ézs 7,14). „Íme, a szűz fogan méhében, és szül fiat, s nevezi azt Immánuelnek.” A Seregek Urának buzgó szerelme művelendi azt, „hogyan születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán lesz” (Ézs 9,6-7). És bár Ézsaiás hirdeti népe bukását, megadja neki a jobb jövő ígéretét is! Ősi tradíció Izraelben a Messiás-várás. Már Jákob áldásában szerepel a „szamár” megjelölés ludat illetően (IMóz 49,10-11). Élő tradícióból származik tehát a Zak 9,9-10 Messiás-képe. Az is ismerős már Zakariás előtt, hogy a Messiás jövetele az ujjongás, az öröm érzéseivel jár együtt (Ézs 40,1-2). A szamár szereplése kettős értelmű. Egyfelől a dicsőséget jelzi, másfelől az alázatosság kifejezése! A Messiás a győző és a népet felszabadító hatalom megszólalása. Másfelől az igazság, a békesség, alázatosság, kicsiség kifejezése.

Ezt a Messiás-képet tükrözik az evangéliumok is. „Íme, királyod jó hozzád szelíden és számaron ülve, igavonó állat csikóján” (Mt 21,5; Mk 11,1k; Lk 19,28k; Jn 12,12k). Jézus Krisztus ősi tradíciót szemléltet. De ez semmiképpen nem a zélóta-irányzatot erősíti meg. Bár együtt jár azzal, hogy uralma növekszik, tengertől-tengerig ér (Zsolt 72,8). De ez a hatalom arra való, hogy odaálljon a szegények, elnyomottak pártjára. Fontos szerepet tölt be a Messiás uralomban a békesség, amit minden népnek meghirdet!

„Örvendj nagyon!” Isten népe Jézusban örömet talál, páratlan vigasztalás birtokába jut. Annak, aki Jézusra gondol, Őreá vár, el lehet vetni a szomorúságot, nyugtalanságot, haragot, felgerjedést! Jézus küdetése, szerepe népe vigasztalására szolgál! A Jézusban való hit és az ujjongás összetartoznak. Jézus, aki közeledik hozzánk: Isten vigasztalásait hozza. Innen a kitétel: „Életemben és halálomban egyetlenegy vigasztalásom, hogy nem a

magamé vagyok, hanem az én hűséges Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona... "Akinak Krisztusa van = az derűs, vidám, megvigasztalt ember. Jézus Krisztus kiragadta a halálból, bűnből, minden bajból. Sírni, siratni csak Jézustól távol, tőle elszakítva lehet. Aki a magáé, annak sok mindent lehet elveszíteni!

Jézus Krisztus taníthat meg minket igazi alázatosságra. Isten az alázatos emberben leli a kedvét. Ő nem azt képviseli, amit a világ. Ő más alapállást tanácsol mindnyájunknak. Aki őt követi, nem verseng. „A népeken uralkodnak királyaik, és akik hatalmaskodnak rajtuk, azok jótevőknek hívatják magukat. Ti azonban ne így cselekedjete, hanem aki a legnagyobb közöttetek, olyan legyen, mint a legkisebb, és aki vezet, olyan legyen, mint aki szolgál” (Lk 22,25-26). Ez Jézus testamentumának fontos része! Az uralkodásnak Jézusnál egy döntő tartalma van: alázatosan szolgálni mindazokat, akik alá vannak vetve. Igaz az: „A szelíd beszéd megtöri a csontot” (Péld 25,15)! Alapvető érzés: „Boldog, aki a nyomorultra gondol” (Zsolt 41,2)!

A király, aki érkezik, igaz. Kezében csak egyféle mérce van. Ő azáltal szerez igazságot, hogy áldozatul esik az igazságért. Nem véletlenül mondjuk: Ő a mi igazságunk (Jn 14,6; IKor 1,30; Jer 23,6)! Jézus a fájdalom férfja, betegségek ismerője, Ő, aki betegségeinket viselte és fájdalmainkat hordozta, ő bűnhődött meg, hogy nekünk békességünk legyen (Ézs 53, 1k)! Jézus az a titokzatos Név, aki minket is, bár holtak voltunk a vétekben, ővele együtt életre keltett. Őáltala öltözhetünk mi is az igazság ruhájába, öltöztethetjük fel a „könyörületes szívet, jóságot, alázatot, szelídséget és türelmet...” (Kol 2,13; 3,12). Jézus kimondotta ezeket Pilátus előtt, ha ő nem is értette meg: „Én azért születtem, és azért jöttem a világba, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról: mindenki, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra” (Jn 18,37).

Zakariással együtt valljuk mi is: Jézus diadalmas. Csak kissé másként, mint azt mi képzeljük. Ő győz! Sajátosan győz. Legyőzi önmagát. Ő azt vallja: „ne szálljatok szembe a gonosszal, hanem annak, aki arcul üt jobb felől, tartsd oda a másik orcádat is. Ha valaki perelni akar veled, és el akarja venni az alsóruhádat, engedd át neki a felsőt is. Ha pedig valaki egy mérföldnyi útra kényszerít, menj el vele kettőre” (Mt 5,39-41). Mi másképpen képzeljük el a diadalmas királyt. Júdással értünk inkább egyet. Azt képzeljük az a diadalmas, aki odaüt, rácsap el lenségeire, aki szétzúz, aki összetör. Jézus diadalmas Messiás, aki a kereszten meghal a szolgálóiért, így győz! Jézus rangrejtetten lépett a világba. Ő nagyon is tisztában volt azzal, hogy az ő népe „a nyomorult, a szálnalmas és szegény, a vak és a mezítelen.” Ő diadalmas mindazok felett, akik a nyomorultak urai, a szálnalmast és a szegényt megvetik. Diadalának énekét hallja János: „Méltó a Bárány, hogy övé legyen az erő, a gazdagság, a bölcsesség és a hatalom és tisztesség, a dicsőség és az áldás” (Jel 5,13)!

Jézus a békesség fejedelme! Ő „ítéletet tart nemzetek felett, megfenyíti a sok népet.

Kardjaikból kapákat kovácsolnak, lándzsáikból metszőkéseket, nép népre kardot nem emel, hadakozást többé nem tanul. Jákob háza, jöjjetek, járjunk az Úr világosságában" (Ézs 2,4-5). Az Úr világosságában járni: békében élni! Békességes uralmának nem lesz vége: „Uralma tengertől tengerig ér, a folyamtól a föld végéig." Nagy diadal a béke diadala. „Ezért, ha valaki a Krisztusban van, új teremtetés az: a régi elmúlt, íme, újjá lett minden! Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát" (2Kor 5,17-18). Krisztus Messiás, Krisztus király, a békesség királya.

Térjünk vissza oda, ahonnan elindultunk: Örvendj nagyon, ujjongj! Krisztus dicsőségének, királyságának nincs szebb visszhangja, mint Benne örvendező népének hallélujája. Ez magától értetődően hangzik az égben: „Halléluja, az üdvösség, a dicsőség és hatalom a mi Istenünké" (Jel 19,1). Nekünk az öröm nem magától értetődő. Mi mintha bánatra, panaszra, zúgolódásra, reklamálásra rendezkedtünk volna be. Kár, hogy nem pirulunk emiatt. Az örömről minket tanítani kell. Újra, meg újra fel kell szólítani. Örüljete az azon, hogy a neveitek fel vannak írva a mennyben (Lk 10,20)! Az öröm akkor ragyog fel az életünkben, mikor kapjuk azt. Az öröm nem olyan, amit az ember csak úgy magára tud öltetni. Az igazi öröm Isten ajándéka! Másfelől az örömet igényelni kell! Csak az kap, aki kér. Imádkozzunk tehát buzgón, nem lankadva, hogy kapjunk örömet az Úrtól, Lélek ajándékából valót.

Egy messziről jött levelet kaptam: „Minden kedden bizonyos megnyugvással és örömmel gondolkodom a Mamira, mikor felkel, és elindul hazulról a gyülekezeti bibliaórára. Lám, még messzire szakadtán is szabad örömmel gondolni a bibliaóráinkra, ahol fel-felragyogott a Jézusban való örvendezés. A „Mami" nem elképzelt személy, hanem Krisztusban gyönyörködő valóságos, eleven személy. Aki reá gondolt, a keddi bibliaóráinkra gondolt.

Szeptember 9

Olykor helyénvaló a félelem

„Boldog ember, aki mindig istenfélő" (Péld 28,14).

Az Úr félelme minden igaz hit kezdete és alapja. Isten komoly félelme és tisztelete nélkül sohasem gyökerezhet meg bennünk a tiszta élet. Aki szellemében nem imádja Istent, az képtelen szentül élni.

Az boldog, aki szent istenfélelemmel mindig ügyel arra, hogy ne cselekedjék rosszat. A szent félelem meggondolja nemcsak a komolyabb döntéseket, hanem szinte minden

mozdulatát. Aki így féli Istent, ügyel arra, nehogy tévedés áldozata legyen, nehogy elhanyagolja kötelességét, vagy bűnt kövessen el. Tart a rossz társaságtól, a feslett beszédűtől, a ravasz életmódtól. Az ilyen félelem nem rontja meg az ember életét, sőt boldogságot ad. Boldogabb az éber őrszem, mint az, aki elaludt őrhelyén. Aki a gonoszt észreveszi és kikerüli, az boldogabb, mint aki nemtörődöm módon továbbmegy és tönkretszi saját magát.

Az istenfélelem kegyelmi ajándék, amely olyan úton vezeti az embert, amelyen semmiféle ellenség nem árthat neki. Aki fél a gonosznak még a látszatától is, azt szüntelenül megtisztítja Isten, és a Szent Szellem segítségével képessé teszi a kegyelem által nyert „ruháját” tisztán megőrizni ebben a bűnös világban. Salamon megpróbálta a világiasságot is és a szent félelmet is: az egyikben merő hiábavalóságot talált, a másikban a boldogságot. Ne kövessük őt a próbálkozásban, de hagyatkozzunk ítéletére!

*

Visszament

És útra kelve el is ment az apjához. (Lk 15,20)

Meddig tart a lejtő? Addig, amíg valaki rádöbben arra, hogy ha továbbcsúszik lefelé, elpusztul. A tékozló fiú a disznói között korgó gyomorral ezt ismerte fel: ha itt maradok, éhen halok.

„Ekkor magába szállt” - ezt így is lehet fordítani: magához tért. Egy szédült állapotból végre ráébredt a valóságra. Eszébe jut az otthon, az apja, s arra gondol: mi lenne, ha hazamenne. Már keresi is a szavakat, amelyeket az apjának mondana.

Nagy eredmény, ha valaki eljut idáig. Ha végre gondolkodik, a valóság talaján áll, és józanul felméri helyzetét. A Biblia ezt felébredésnek nevezi. De ha itt elakad, még elpusztul. Ezeket a gondolatokat tettnek kell követnie, a fiúnak valóban haza kell mennie.

Ez a lépés, amire mai igénk utal, elmarad sok jó szándékú, Istent kereső ember életében. Márpedig ha a lelki felébredést nem követi valóságos megtérés, visszatérés az Atyához, akkor a vágyak elhalnak, minden szép gondolat emlékké válik, s az illető csak a pokolban ébred rá arra, hogy Istentől most már véglegesen elszakadt, és ezen akkor már nem lehet segíteni.

Ez a fiú felismerte, hogy ha ott marad, meghal. S eldöntötte: nem akar meghalni. Élni viszont csak otthon lehet. Akkor felkel és hazamegy, mégpedig most mindjárt. Nem

találgatja, hogy ki mit szól hozzá, nem tartja vissza az sem, hogy mi lesz a disznókkal, indul az apjához.

A bűnnel csak ilyen radikálisan lehet szakítani. Jézust nem lehet félig követni, mint ahogyan a Balatonból sem lehet egy fuldoklót félig kimenteni. És elméletben nem lehet senki keresztény. A megtérés: elfordulás a bűneinktől, és odafordulás Istenhez. Tettekben kivitelezve.

★

A megtört lélek Isten kezében

Sírva jönnek, és fohászkodnak, miközben vezetem őket; folyóvizekhez vezetem egyenes úton...
Jeremiás 31,9

Az Úr a nyomorultakat jól vezeti és megtanítja őket az Ő útjára. Kik a nyomorultak? A megalázott, megtört lelkek. Az elbizakodott embereket nem lehet vezetni. Csak a belsőleg megalázott, összetört embereket vezetheti az Úr; azokat, akik így kiáltanak fel: „Megvertél engem és megverettettem, mint a tanulatlan tulok” (18. vers). Felismerik önfejlőségüket, hogy olyanok, mint a féktelen fiatal állat. Amikor a külső és belső fenyegetések megtörik az ember merev gondolkodását, fájdalommal ismeri fel engedetlen magatartását. Ugyanakkor meglátja Istenének végtelen türelmét és hosszútűrését is, és ekkor megerednek a könnyei. Ekkor kezdődik az igazi imádkozás is. Előzőleg saját magát imádja az ember. Most már nem vár semmit önmagától, hanem mindent az Úrtól.

Ekkor szíve legmélyéről jön a kérő kiáltás: „Fogd két kezem kezébe s vezess, Uram! Egy lépést sem tehetek tenéltől.” Isten „a folyóvizekhez” akar vezetni. Saját téves útjaink a pusztába visznek, kifáradunk, eltikkadunk a bolyongásunkban. De az Úr vezetése alatt járva a nehéz utakon is felüdülünk és bőséges vigasztalást kapunk. Igen, Ő a saját önfejlőségünk által választott nehéz, egyenetlen, göröngyös utakat is egyenessé, simává tesz. Azt gondoljuk, hogy ezeket mások okozták, ők szereznek annyi bosszúságot, ráadásul a körülmények is nehezek, nyomasztóak, pedig mi vagyunk a bűnösök. Vagy hallod-e egyáltalán, hogy Jézus igazi követője így panaszkodna: 'Ó, milyen nehéz utam van. Semmi sem sikerül, mindenütt csak akadályok vannak! Mintha minden összeesküdött volna ellenem!' - Nem, akik Jézusnak átadták magukat, csak azzal dicsekszenek, hogy Ő csodálatosan átviszi őket mindenre és úgy alakítja életútjukat, ahogy az számukra helyes és jó. - Nem csoda, hogy az önszeretet uralma alatt élő ember mindig panaszkodik. Azt gondolja, hogy másnak olyannak kellene lenni, amint ő szeretné és a körülményeknek is úgy kell alakulniuk, amint ő tervezte el. Természetünk engedetlensége kimeríthetetlen súrlódásokba, hányattatásokba, nehézségekbe vezeti az embert. - Boldog az az ember, aki belsőleg összetörve, imádkozva jön és engedi, hogy a Megváltó kezénél fogva vezesse. Az

Úr mindig talál utat, ott is, ahol mi már semmit sem remélünk. Az általa elkészített út biztosan a célhoz vezet.

*

Az egyház Krisztus teste

„Ő a feje a testnek, az egyháznak... ” (Kol 1,18)

Krisztus a világ bűneiért kiontott drága vérén alapította egyházát, azért joggal mondja az írás, hogy az egyház „Krisztus teste”. Az efézusi vénektől való milétosi búcsúbeszédében Pál apostol azt mondja: „Viseljeteket gondot magatokra és az egész nyájra, melyben a Szentlélek titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett” (ApCsel 20,28). Krisztus az egyház feje: egyedül Ő intézkedhetik abban Szentlelkével, mindenki más csak szolgálhat, „ahogy tanultátok is Epafrástól, a mi szerelmes szolgatársunktól, aki hív szolgája ti érettetek a Krisztusnak” (Kol. 1,7). Az emberi gyarlóság vezető szerepet igényel magának Krisztus testében, az egyházban, pedig senkinek sincs joga ehhez. Az ige figyelmeztet mindnyájunkat: „nevekedjünk Abban, a ki a fej, a Krisztusban” (Ef 4,15). „Mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg.” (IKor 12,13)

Légy áldott Megváltó Krisztusom, hogy a Golgota keresztyén a világ bűneiért elszenvedett áldozatoddal alapítottad egyházad, amely a Te tested. Nem lehet annak más feje Kívüled, ki Szentlelkeddel vezeted és irányítod azt. Vezetésében senki sem igényelhet magának részt: mindnyájan csak „szolgálhatunk” abban Néked. Adja kegyelmed, hogy mindenkor ennek a szent szolgálatnak a vágya égesse lelkem! Ámen.

„Az egyháznak a Jézus a fundamentuma, A szent Igére épült fel lelki temploma. Leszállt a mennyből hívni és eljegyezni őt, Megváltva drága vérén a váltságban hívőt.” (Énekeskönyv 392. é. 1. v.)

*

Az igaz és gonosz sorsa

52. zsoltár

A gonosz mindig az igaz ellen tör, ebben a világban. Megbékélés vagy egyesség kettejük között elképzelhetetlen: a gonosznak igazzá kellene válnia, vagy az igaznak gonosszá ahhoz, hogy egységre juthassanak. Miután azonban a gonosz gonosz marad, az igaz pedig igaz, ezért áthidalhatatlan a szakadék közöttük. Ez a magyarázata annak az ellentétnek,

sőt gyűlöletnek, amely a gonosz szívében támad az igazzal szemben. Nem az igaz igazsága, és még kevésbé a hamissága szolgáltat alapot az ellenségeskedésre, hanem magában a gonoszságban rejlik az ok. Ahogy az Edomita Doegnek semmi oka nem volt arra, hogy Dávidot gyűlölje, és Sault ellene és az őt segítő papok ellen ingerelje, ugyanúgy ma sincs a gonosznak semmi alapja arra, hogy gyűlölje az igazat. Ahogy Heródesnek sem volt semmi oka arra, hogy a Bethlenemben megszületett csecsemőt gyűlölje, mégis gyilkos hadjáratot indított ellene, ugyanúgy ma is minden ok nélkül ragad fegyvert a gonosz, és támad az igaz ellen.

Isten népének ellenségei nagy mesterei a nyelvnek. Amíg az igaz, mint juh vitetik mézsárszékre, és száját nem nyitja meg, nem fenyegetőzik, ha szenved is, „nem kiált és nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán”, ezzel szemben a gonosz nyelve olyan, mint az „éles olló”: „ártalmakon elmélkedik”. Csalárdság van az ajkán, hízelkedő beszédével az igaz megrontására tör. Beszéde olyan, mint a méreg. Az ártalmas beszéd, a gonoszság kövácslása, az alattomos pletyka, mind-mind a gonosz nyelvéen fogan. Nyilvánvaló ebből az is, hogy minden kétnyelvűség, minden olyan beszéd, ami nem épít, hanem rombol, gonoszságból származik. A gonosztól kér kölcsön vékát, aki másnak a háta mögött rosszat mér. Megrontani a szívek békességét, megtörni a szeretetet, ellenségeket szerezni a tisztességeseknek, és gyalázatot borítani rájuk, hamis színben állítani be az ártatlan valóságot, mind-mind a gonoszság mesterkedése. Aki ezeket szereti, aki örül a hazug híreknek, és szereti terjesztetni a rontó beszédet, az álnokság mesternek a tanítványa, a hazugság atyjának a szekértolója, és a sorsa könnyen vele együtt teljesedhet be. Ideig-óráig sikeres életet folytat a gonosz. Őt is tartja a kegyelem, ahogy azt a búza és a konkoly példázatából tudjuk. Isten megkegyelmez a konkolynak a búzáért, mert a konkoly kiirtása a búzára nézve is veszedelmes lehet. Isten, az igazért, a gonosz felett is kegyelmet gyakorol. Hiába dicsekszik tehát a gonoszságával, hiába gondolja, hogy sikereinek a titka ügyesen forgatott nyelvében van, mert életben maradásának egyetlen magyarázata Istennek kegyelme, amely ugyan nem miatta, de felette is van. Egyszer azonban elérkezik a kigyomlálás ideje, és Isten megrontja őt. Jóllehet, emberi szemmel nézve, minden sikerül neki, minden ügyes számítása bejön, egyszer mégis keményen összetörik. Éppen akkor, amikor a legkevésbé számít rá. Eljön az ítéletnek ideje, és Isten kigyomlálja, kiszaggatja az élőknek földjéről. Isten angyalai összegyűjtik a botránkozásokat, és jaj azoknak, akik miatt azok történtek. Ne csüggedj hát, ha a gonosz napja látszólag fenn ragyog is, mert eljön az idő, amikor aláhanyatlik. Eljön az idő, amikor az igazak nevetni fognak a gonoszokon. Nevetésük azonban nem káröröm lesz, hanem annak a felismerése, hogy Isten igazságos ítélete teljesedett be rajtuk. A hívőt a gonosz romlása felett érzett öröme sem teheti elbizakodottá: akkor is meg kell maradnia alázatban, tudva, hogy Isten az, aki ismét cselekedett érte. Az igaz és a gonosz sorsa közötti különbség a kifejlődésében mutatkozik meg leginkább. Akit nem Isten tett erőssé, hanem a saját hatalmában, és gazdagságának sokaságában bízott, azt megrontja Isten, és kitakarítja, kisepri az élők közül. Ahogy ki lehet takarítani egy lakást,

és megtisztítani minden szeméttől, vagy ki lehet költöztetni belőle a lakóját, úgy, hogy nyoma sem marad, ugyanúgy eltakarítja Isten a gonoszt. Nyoma sem marad a hatalmának, a rettegett haragjának. Ezzel szemben az igaz olyan, mint a zöldülő olajfa, Istennek házában: örökkön örökké megmarad. Ne nyugtalanítsa tehát szívedet a gonosznak ideig-óráig tartó eredményes pályafutása, mert síkos földön helyezte el Isten: eljön az idő, amikor nyoma sem találtatik, az igaz pedig örökké megmarad. Mindezért egyedül Istené a dicséret. Mit is tehetne mást az igaz, minthogy áldja Őt, mert így cselekedett, és a próbák, a nehézségek között is az Ő nevében reménykedik.

Szeptember 10

Bejöveteled és kimeneteled

**„Áldott leszel, amikor házádba bemész, és amikor kijössz”
(5Móz 28,6 - Angol bibliafordítás).**

A törvényben megírt ígéreteket és áldásokat nem törölte el Isten. Amikor Jézus Krisztus elhordozta értünk a büntetést, az ígéreték érvényessége csak erősödött, így, ha megtartom az Úr parancsolatait, számíthatok a fenti ígéret beteljesedésére is.

E mai napon is rossz hírektől való félelem nélkül jöhetek majd be házámba, és jó hírt várva vonulhatok el csendességembe, hogy az Úr szavát hallhassam. Nem félek a szívem legmélyét feltáró önvizsgálattól, de attól sem, hogy a munkahelyemen való viselkedésemet őszintén megvizsgáljam. Sok tennivalóm van hát önmagammal, bárcsak valóban áldás lenne házamon és belső szobámon, az Úr áldása, aki ígérete szerint megadja azt.

Most azonban ki kell mennem a világba, bár a szorongás bennem azt kívánja, bárcsak maradhatnék mindig házámban, és ne kellene többé kimennem a bűnös világba. Követnem kell azonban elhívásomat, és mennem kell, hogy segítségére legyek testvéreimnek és hasznára a hitetleneknek. Ki kell mennem, hogy védjem a hitet és harcoljak a gonosz ellen. Ó, bárcsak áldásos lenne mai kimenetelem!

Uram, engedd, hogy oda menjek, ahová vezetsz, a Te megbízásodban járjak, parancsodat kövessem és Szellemed által cselekedjem!

Uram Jézus, térj be hozzám és légy mindig velem. Légy velem, ha útra kelek, és add, hogy szívem akkor is érted lángholjon, mikor velem akarsz beszélni az úton.

*

A fogadtatás

**Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak
nevezzenek. (Lk 15,21)**

Izgalmas kérdés volt, hogy visszafogadja-e az apa ezt a fiút. Azok után, ahogyan elment, s ahogyan eltékozolta örökségét, mire számíthat?

„Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt.” Ez a megbocsátás jele volt. A bocsánat előbb készen volt a számára, mint ahogyan bocsánatot tudott kérni. Ilyen az Isten szeretete.

Akkor most már nem is kell elmondani a bűnvallást, amelyet kigondolt? De igen. El is mondja: vetkeztem, nem érdelek semmit, de ha lehet, szeretnék újra itthon szolgálni. Miért kell ezt elmondani? Mert a bűnvallás teszi szabaddá a kezünket, amellyel elfogadjuk, megragadjuk a bocsánatot. A büntudat, a lelkipurdalás még nem bűnvallás. Azt nem követi felszabadulás és békesség. Ha világosságra hozzuk a bűnt, és elválunk tőle, akkor lesz miénk a feloldozás.

Ez nagyon fontos mozzanat a hívő életre vezető úton: amit Isten már bűnnek ítélt, azt néven nevezni, kimondani és elhagyni. A tékozló fiú éppen ebben példa: otthagya a disznóságait, és újra alárendelte magát az apja akaratának (otthon akart dolgozni). Ez a megtérés: tudom, hogy miből, és tudom, hogy kihez térek meg.

Ekkor szólal meg az apja, ekkor áll helyre a megszakadt közösség vele, ekkor hangzik el: ez az én fiam, aki meghalt és feltámadott. Itt kezdődik az új élet.

Ezt is vegye komolyan minden hazatérő tékozló ember: ha megvallottuk, Isten megbocsátotta, és nem hivatkozik rá többé. Nem azért, mert elnéző, hanem azért, mert bűneink büntetését Jézus elszenvedte a kereszten. S a bűnvallás során mi erre való tekintettel kapunk bocsánatot. Ez tehát mindenestől Isten ajándéka. Mi csak felismerjük, hogy rászorulunk, és hittel komolyan vesszük.

Megtörtént már ez az életemben?

*

Krisztus velünk van a világ végezetéig
„Íme én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. " (Mt 28,20)

Jézus mennybe való visszatérése előtt azt ígéri tanítványainak: „Íme én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig." Ezt a drága ígéretét nem ismétелhetjük elégszer! Ha velünk van a világ végezetéig, mi szükség volna arra, hogy valaki helyettesítse? Nyilvánvaló, hogy erre nincs szükség, hisz ugyanő azt ígérte már előbb, tanítványainak: „És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad nektek, hogy veletek maradjon mind-örökké.. . Ama vigasztaló pedig, a Szentlélek, a kit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, a miket mondtam nektek" (Jn 14,16-17. 26). Lukács evangéliumában azt mondja Jézus fogantatásáról az angyal Máriának: „az Ő királyságának nem lesz vége" (Lk 1,33/b). Krisztus valóban szerette az egyházat és önmagát adta érte, „hogy azt megszentelje, megtisztítván a víznek feredőjével az ige által" (Ef 5,25-26).

.

Légy örökké áldott, Megváltó Krisztusunk, hogy Szentlelkeddel velünk vagy a világ végezetéig és kormányzod egyházad. Légy áldott, hogy szereted egyházad és megszenteled azt, megtisztítod igédde. Adja kegyelmed, hogy én is mindvégig hűséges tagja maradjak. Tudjam, hogy Te magad vezeted azt Szentlelkeddel és mi mindannyian csak szolgálhatunk abban. Egyikünk sem igényelhet abban a legszemernyibb hatalmat sem. Adja kegyelmed, hogy ez a gondolat egyre több lelket hódítson meg és irányítson. Ámen.

„Isten szívén megpihenve Forrjon szívünk egybe hát,
Hitünk karja úgy ölelje Édes Megváltónkat át! Ő
fejünk, mi néki tagja, Ő a fény, mi színei; Mi cselédek,
ő a gazda Ő miénk, övéi mi." (Énekeskönyv 395. é. 1. v.)

*

AZ ÉN ANGELOLÓGIAM
(Zsindelyné Tüdős Klára, Isten markában)

Ne tessék megijedni, nem tudományoskodni akarok, de szeretném továbbadni tapasztalataimat azokról a titokzatos lényekről, akiket a Biblia — Küldöttnek — nevez.

Régen, amikor még a nyári ég báránfelhőiben kicsi pufók és kecses, nyúlánk szárnyas lényeket akartam keresgélni, tudva, hogy a fény és árnyék játékát lesem,

találkoztam egy eredeti öregemberrel, olyan kék szeme volt, mint egy pólyás babának. Mikor bejött a szobámba, végighúzta az ujját a szekrény párkányán, hogy azt mondja:

- Megnéztem, szokta-e a szekrények párkányát törölgetni, mert az fontos.
- Na mondom, aztán miért fontos, hogy ne legyen poros a párkány?

Hát csak azért, mert az apró angyalok nem szeretik a poros párkányokat. De a tisztára szívesen odakuporodnak, s onnan lesik az emberek tevés-vevését, s az alkalmakat, mikor segíthetnek.

— Na már ugyan ne bolondítson, Károly bácsi, hiszen nincsenek angyalok, csak a jézuska mesében, mondtam fölényesen.

Erre rám nézett azokkal a nefelejcs szemeivel és azt mondta:

— Nem akárki ismeri fel őket, de magának húgom majd egyszer bemutatkoznak, ha szüksége lesz rá.

És bemutatkoztak!

Amikor árnyékba került az életutam s az Istenhegyi-otthont elkezdte kerülgetni a veszedelem, én féltem a baljóslatú eseményektől. Egyik munkatársam akkor rám szólt: — De, Klára néni, hát nem látod a nagy erős angyalokat a kapuban?

Megláttam — és azóta is látom.

Nagy erős karokat, melyek ezer bajt elhárítottak arról az otthonról. Figyelő, égő szemeket, melyek vigyáztak ránk és óriás, puha szárnyakat, melyek betakartak az ólálkodó veszedelmek előtt.

Aztán egyszer ránszakadt a zivatar. Sürgősen el kellett hagyni mindent. A kedves szép otthont, a boldog gyönyörű munkát. Megrémültem!

Uramisten, mi történt? Elaludtak a kapuban az angyalok és beengedték ránk a bajt?

És akkor kigyúlt bennem egy Ige, az Ábrahámnak szóló parancs: „Menj ki a te földedből, a te rokonaid közül, a te atyádnak házából a földre, melyet én mutatok neked.” És megtapasztaltam, hogy amikor az angyalok beengedték miránk, az nemhogy nem volt baj, de az én életemnek egyik legnagyobb ajándéka.

Velem jöttek az angyalok a földre, melyet Isten mutatott. Megláttam őket egy idegen ház rozszant kapujában és megéreztem a takaró, védő szárnyukat felettünk az idegen házban.

Furcsa álruhákban közlekedtek körülöttünk. Postásnak álcázva hordták a pénzt, élelmet, bátorító szerető sorokat, amikor bizonytalanná lett a betevő falat. Rendőrnek öltöztek és megvédték feljelentések és rágalom ellen. Péklegénynek, mikor nem volt kenyérünk és tejeskocsisnak, amikor mi nem kaptunk tejet és sok volt nálunk az éhes gyerek. És horgásztak nekünk a szomszédok botjával úgy, hogy reggel egy hatalmas harcsa lógott a konyhaajtó kilincsén, amikor leszegényedett barátaink süvölvény fiai bicikliztek hozzánk váratlanul és éhesen. Én láttam őket, akármilyen álruhát viseltek is, mert aki egyszer felismerte őket, annak láthatóvá lesznek mindvégig.

Mostanában, hogy nyugalmasabban folyik az életem, azokkal az apró angyalkákkal van gyakori találkozásom, akik elzárják a gázt, mikor én nyitva felejttem a csapot. Akik megneveztetnek, ha vakon és ügyetlenül eltöröm a kedves régi csészémet. Akik kisfiúk képében leugranak a biciklijükről, hogy hazacipeljék a csomagomat. Járókelőbe, piaci kofákba bújnak, hogy átvezessenek egy útkereszteződésen és hibátlan gyümölcsöt válogassanak nekem. Megkeressék, amiket elveszíték, de úgy ám, hogy az utcán egy idegen asszonnyal figyelmeztetnek, hogy a napokig hiába keresett különleges szemüvegemért menjek a KÖZÉRT-be s a kasszában megkapom.

Törülgetem is én szorgalmasan egyetlen megmaradt szekrényem párkányát, hogy azok a kedves kis tiszta angyalkák szívesen üldögéljenek nálam. Hogy segítsenek tétova lépteimet, kössék össze szakadozó emlékezetem szálait. Súják meg, amit nem szabad elfelejteni és segítsenek talpra, ha azok a betyár, fondorlatos kis ördögök elgáncsolnak.

Ja, én értem Fra Angelicot s a többi középkori festőket, akik perszonifikálták a bennünket körülvevő, körülöttünk rajzó, feszülő, hadakozó erőket. Mert nem hiába mondja Hamlet:

„Több dolgok vannak földön és égen Horatio, mintsem bölcselmetek álmodni képes.”

Nekem a rádióm hangja, a képernyőn mozgó halottak megjelenése nem valóságosabb, mint ők, akiket segítségül küldött hozzám annyiszor, Aki gondomat viseli.

A hitünk karja bármikor elérheti őket, de csak a hitünk karja tudja mobilizálni ezt a sereget.

Ha nincs hit, nincsenek számunkra angyalok. A hívő embert azonban kísérik, vezetik, segítik annak nevében, akinek gondja van a verebecskékre s a mező fűszálaira is.

Szeptember 11

A szenvedés erős hitet nevel

„Jó, ha a férfi már ifjúkorában igát hordoz" (JSir 3,27).

Ebben a versben is ígéret van. Jó volt, ma is jó és ezután is jó lesz nekem, ha igát kell viselnem.

Fiatal koromban sokszor nehéz volt számomra a lelkiismeret terhét viselni, azóta ezt már lelket gazdagító tehernek tekintem. Vajon szeretném-e ennyire az evangéliumot, ha keserű tapasztalataim nem tanítottak volna meg arra, mennyire rá vagyok szorulva a kegyelemből való megigazulásra. „Jabéc tekintélyesebb volt testvéreinél. Anyja nevezte el Jabécnak, mert ezt mondta: Bizony fájdalommal szültem őt!" (IKrón 4,9) - akik sok szenvedés közepette születnek újjá, azokból erős hívőket alakít Isten határtalan kegyelme.

A feddés, a megrovás kellemetlen dolog, de előkészíti az embert a későbbi elismerésekre. Aki nem szenvedte el a megaláztatás vessejét, abból soha nem lesz jó vezető. Akik küzdelem nélkül emelkednek magasra, rendszerint elbuknak.

Nyilván senki nem áhítja a szomorúság, a kiábrándulás vagy a nehéz munka igáját. Ha azonban az Úr már ifjúságunkban reánk teszi azt, olyan jellemmé fejlődhetünk, amely Istent dicsőíti, és áldás a gyülekezet számára.

Jöjj én lelkem, hajtsd meg kemény nyakadat és vedd fel keresztedet! Jót tett ez neked ifjúságodban, most sem fog ártani. Hordozd vidáman az Úr Jézusért!

★

Új élet otthon

**Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok..., hanem a fiúság Lelkét... örökösei
Istennek... (Rom 8,15-17)**

Arról nem szól Jézus példázata, hogy hogyan teltek a hazatért fiú hétköznapijai otthon, vagyis hogy milyen az újjászületett hívő élete. Az azonban kiderül, hogy az a fiú béresnek akart hazamenni, tehát arra vágyott, hogy újra az apját szolgálhassa. Addig azt hitte, a maga ura volt, de kiderült, hogy kényszerhelyzetbe került, sötét erők rabszolgája lett. Most nem ő akar már uralkodni önmagán, hanem átadja az uralmat apjának. A megtérés: uralomátadás.

Más kérdés, hogy az apja nem szolgaként fogadja vissza, hanem fiaként. Mi a különbség? Abban semmi, hogy a fiáknak is dolgozniuk kellett, és nekik is az apa, a gazda parancsolt. Csakhogy az egykori tékozló most már önként vállalta ezt a szolgaságot, örül ennek a lehetőségnek, s mint fiú, egészen más helyzetben volt.

A szolga bérért dolgozik, a fiú az apja iránti hálából és szeretetből. A szolga idegen, a fiú a sajátjában van. A szolga parancsot teljesít, a fiú érti is, mit miért kell végeznie. A szolga munkaviszonya bármikor megszűnhet, a fiú biztonságban van, tudja, hogy „el nem szakaszt tőle már sem élet, sem a halál”.

Isten közel engedi magához gyermekeit, saját Lelkét adja nekik, megbeszéli velük terveit, kijelenti magát nekik. Ezért vágyik Isten gyermeke megismerni a mennyei Atya gondolatait, ezért olvassa a Bibliát, így hallgatja az igehirdetést, ezért öröm neki az imádkozás, ezért kéri: taníts akaratom teljesítésére (Zsolt 143,10). S a gyermek örökös is!

Isten gyermeke is vetkezhetsz szerető Atyja ellen, de nem ez a jellemző, és ő már észlel minden bűnt az életében, tudja, hogy „Jézusa kezében kész a kegyelem, / Egyenest oda fog folyamodni” (Arany János).

*

Krisztusban hívő legkisebb gyülekezet is egyház

**„Ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.
”(Mt18,20)**

Református egyházunk tanítása szerint, a Krisztusról vallást tevő, legkisebb közösség is egyház. Krisztus azt ígérte, hogy ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az Ő nevében, ott van Ő is közöttük, márpedig ahol van Jézus, ott egyház is van.

Egyházunknak ez a tanítása gyökeres változást jelent a középkori fölfogással szemben, amely a hivatalokon alapuló és fölépülő egész lelki közösséget nevezi egyháznak. A református egyházban egyfelől a Krisztusban hívő és Róla bizonyóságot tévő lelkek az egyház alkotói, nem pedig tárgyai. Másfelől a hívek legkisebb „gyülekezete” önmagában is egyház, nem a világon élő gyülekezetek közössége alkotja azt. A református fölfogás csupán a „láthatatlan” egyházzal vallja, hogy az a világon élő összes hívek közössége, melynek tagjait az egyház egyetlen Feje ismeri csupán. Református egyházunk szerint a súlypont az egyes „gyülekezeteken”, míg a római katolikus egyházban az „egyház egyetemén” van.

Légy áldott Krisztusunk, hogy mindenütt ott vagy, ahol ketten, vagy hárman összegyűlnek a Nevedben. Légy áldott, hogy ott is egyház van, ahol néhány lélek - Benned vetett hitéről bizonyóságot téve - összejön. Légy áldott, hogy nem a külső keret, hanem a Véled való közösség hozza azt létre. Légy áldott, hogy a Benned hívő lelkek többször pásztoroktól és külső szervezettől menten is hívek tudnak maradni Hozzád. Csak a „látható” egyházat semmisítheti meg ellenséges erő, a „láthatatlant” nem. Ennek tagjait Te ismered csak. Ámen.

„Ne hagyj minket, Úr Isten, szomjúhoznunk, Az élő víz adassék most minekünk. Mely víz után soha nem szomjúzunk, Mert te benned örökké vigadunk.” (Énekeskönyv 379. é. 3. v.)

*

Az ember maga okozza vesztét

**Mert egyenesek az Úr útjai, az igazak járnak rajtuk, a vétkesek elbuknak rajtuk.
Hóseás 14,10.**

Hóseás próféta eme utolsó szavai mély értelműek és a jövőbe mutatnak. Isten útjai egyenesen vezetnek, kerülők és elhajlások nélkül visznek a nagy cél, Isten dicsőítése és a mi üdvösségünk felé. Ha ezek az utak mégis görbének és hepehupásnak látszanak, ez a mi balgaságunk következménye. Isten útjai sokszor tövisesek és göröngyösek. Néha a halál árnyékának völgyén vezetnek át (Zsolt 23,4), de mindig jók. Isten őszintén jót akar teremtményeinek. Sajnos sokan félreismerik és hátat fordítanak neki. Ő egyszerűen nem cselekedhet a bűnös ember botor vágyai szerint, nem igazodik a mi bűnös gondolkodásunkhoz. Nekünk kell hozzá alkalmazkodnunk, az Ő útjára térnünk. Az igazak, akik Isten útjaihoz Igazodnak, azokon is járnak. Mindenben egyetértenek Istenükkel. Szeretik az igazságot akkor is, ha fájdalmas, ragaszkodnak a jóhoz, mégha az nyomorúságot és veszteséget is jelent nekik.

Ha Isten másokat látszólag könnyebb úton vezet, hű követői nem éreznek magukban

irigységet. Meghajolnak az Ő akarata előtt, és készségesen alárendelik magukat. Nem akarnak okosabbnak lenni Istennél. Ha látszólag kerülő úton vezet is őket, tudják, ez azért van, mert nincs rövidebb út. Bárcsak több ember lenne bölcs, hogy megértené Istent, és tudná, az Ő útjai mindig jók.

Azok, akik áthágják parancsait, akik jobban szeretik a sötétséget, mint a világosságot, elesnek az Úr útjain. Nem akarnak meghajolni, megalázkodni, ezért beleütköznek Isten vezetésébe, ami által meg akarja őket alázni, megtérésre szeretné őket segíteni. Különösen azon az úton botránkoznak meg, amit Isten az emberiség megmentésére szerzett. A golgotai kereszt botránkozás és bolondság nekik. A kötelesség emberei, akik kifogástalan magatartásukkal dicsekednek, alapjában véve pedig áthágják Isten szent parancsait, önigazságukban megbotránkoznak azon, hogy ők erényeik és jó cselekedeteik mellett mégis halálra méltó bűnösök. Ezt a büszkeségük nem viselheti el. - A világ szerint boldog emberek gyűlölik, kigúnyolják a keresztet, mert az halálos ítéletet mond a világiasság felett, pedig nekik a világ jelenti a mennyet. De azoknak, akik az igazság és Isten után vágyakoznak, az Ő ereje és bölcsessége a Krisztus keresztje.

*

Isten nélkül nincsen értelem

53. zsoltár

Isten értelmes embereket keres. Azért tekint le a mennyből, hogy meglássa, van-e, aki Őt keresi. Mert értelmes az, aki Istent keresi. Sok mindent keresnek az emberek ebben a világban: boldogságot, békességet, hírnevet, gazdagságot, de ezeknek keresői mind értelmetlen emberek. Az értelmes csupán, aki igyekezetét arra fordítja, hogy Istent megtalálja. Ebből az következik, hogy életedben annyi az értelmes cselekedet, amennyit arra fordítasz, hogy Istent keresd. Ha valaki naponta félórát fordít a Szentírás olvasására, egy év alatt elolvashatja az egész Bibliát. Ez a napi fél óra, hozzávetőleg, évente 182. órát, tehát körülbelül hét és fél napot tesz ki. Ez azt jelenti, hogy ha valaki rendszeresen olvassa a Bibliát, egy esztendőnek a drága idejéből tulajdonképpen csak hét napot szentel Istennek. De vannak, akik még napi fél órát sem fordítanak az Igére.

Mennyi lótás-futás, törtetés van ebben a világban! Micsoda erőfeszítéseket tesznek az emberek, a népek, a hadseregek, és minderre azt mondja Isten, hogy értelmetlen!

Isten döbbenetes megállapítást tesz, miközben értelmes embereket keres. Arra a felismerésre jut, hogy: „Mindnyájan elhajlottak, és valamennyien megromlottak, nincsen aki jót cselekedjék, nincsen 4. vers csak egy is.” Mellbevágó ez a kijelentés az

Ószövetség lapjain: Egy sincs - tehát te sem. Te sem vagy értelmes, te sem vagy Istent kereső. Vannak emberek, akik azt mondják magukról, hogy ők keresik Istent. Valójában azonban kerülnek azokat a helyeket, ahol megtalálhatnák Őt. Azt mondja Isten, hogy ki-ki a maga útjára tért, mint a pályán futó ló. Ennek a következménye az, hogy megromlottak. Útjaikon romlás és nyomorúság van. Amit cselekesznek, az nem jó: még ha jóakarat van is mögötte, a tett elromlik. Ahogy elhajlott formával nem lehet hibátlan öntvényt készíteni, ugyanúgy az elhajlott ember sem tud kifogástalan cselekedetet bemutatni Istennek. Van ebben a világban millió cselekedet, hisz ténykedésből áll az ember élete. Egyik szervesen kapcsolódik a másikhoz. Mégis, mikor Isten leméri az Ő mérlegén, mind rossz, mind hibás. Emberi mérlegén lehet akárhány jó is közöttük, Isten mérlegén azonban nincs egy sem. Viszont egyedül Istennek van megbízható mérlege. Az em béri mérlegelés hamis és hazug, mert befolyásolják a különböző érdekek, az önzés.

Az ember balgaságának legmagasabb foka az, hogy „ott félnek nagy félelemmel, ahol nincsen félelem”. A babonák és jóslatok világát éljük. A modern ember félretette Istent és a különböző szellemtanok szörnyű béklyóiban retteg. Racionálisan leszámolt a lélekkel, ugyanakkor belső szorongást érez. Azt mondja, hogy csak azt hiszi, amit lát, ugyanakkor irtózik a mikroorganizmusok láthatatlan világától. Betegséget, halált és romlást sejt ott is, ahol ennek semmi nyoma. Attól fél, amitől nem kellene, Istennel szemben viszont elbizakodott, és vakmerő. Vizsgáld csak meg a szívedet, van-e benne félelem és szorongás haszontalan dolgok miatt, miközben Isten előtt nem hódolsz, nem aláz-kodsz meg a porig, nem hajtod nyakad a felség uralma alá? Ha ott félsz, ahol nem kellene félned, ebből világosan következik, hogy nem vagy közösségben Istennel. Mert aki Istentől fél, az senki és semmi mástól nem fél. Tudja, hogy Istennél hatalmasabb és erősebb nincsen, és ez legyőzi benne a félelmet. A félelemből és a tévelygésből csak a Szabadító emelheti ki az Úr népének foglyait. Ha az Istennel való közösségünk azon múlna, hogy mi keressük Őt, akkor soha nem jutnánk el ebbe a közösségbe, azonban Ő keres minket. Ha a saját magunk bizakodásával kellene Úrrá lennünk a félelmünkön, akkor örökös rettegésben kellene élnünk, azonban Isten nyúl le értünk, és Ő erősíti meg, és biztatja szorongatott lelkünket. Ezért lehetséges a megtartás és az élet. Mi magunk soha nem találunk vissza Isten nélküli kóborlásunkból, de az Úr visszahozza az Ő népének foglyait, ezért „örül majd Jákob és vigad Izrael”. Nélküle sötétbe, homályba és értelmetlenségbe veszne az életünk, Ő azonban felkutat minket. Világossága eloszlatja sötétségünket, szeretete legyőzi a bizalmatlanságunkat. Értelmetlen életünk értelmet nyer, vigasztalás nélküli sorsunk pedig vigasztalást.

Szeptember 12.

És a házam népe?

„Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz mind te, mind a te házad népe!" (Csel 16,31).

Ez az evangélium olyan emberhez szólt először, aki a kardot már a torkára tette, de szól nekem is. Ha haldokolnék, ez volna a legjobb hír a számomra, de benne van mindaz is, amire szükségem van, amíg élek. Nem nézek se magamra, se bűneimre, sem pedig érdemeimre, egyedül az Úr Jézusban, mint Megváltómban bízom, akit Isten adott értem. Benne hiszek, rá hagyatkozom, benne találok nyugalmat, Ő az én mindenem. Tudom, hogy meg vagyok váltva és örök életem van, mert hiszek a Krisztus Jézusban. Áldott legyen ezért az Ő neve! Bárcsak mindennapi életem valóban bizonyítaná, hogy meg vagyok váltva az önzéstől, a világiasságtól és a gonosz minden formájától.

Itt azonban van még egy ígéret a házam népéről: Uram, nem akarom ígéretednek csak az egyik felét megragadni, amikor te egész ígéretet kínálsz nekem. Kérlek, üdvözítsd egész családomat és azokat, akik egészen közel állnak hozzám és nekem annyira kedvesek! Adj új életet gyermekeimnek és unokáimnak! Légy kegyelmes mindazokhoz, akik velem együtt laknak vagy dolgoznak! Te személyesen nekem ígéred, hogy megteszed ezt, ha hiszek az Úr Jézusban; kérlek, cselekedj ígéreted szerint.

Hadd soroljam fel naponta imádságaimban mindazok nevét, akik közel állnak hozzám, testvéreimét, szüléimét, gyermekeimét, barátaimét, rokonaimét, munkatársaiméi, és hadd zaklassalak téged, Uram, az értük való könyörgéssel, míg megvalósul az ígéret: „üdvözül a házad népe".

*

**(21) „Józsué kipusztította az anákokat a hegyvidékről."
(Józsué 11)**

Az anákok félelmetes emlékeket ébreszthettek Izrael fiaiban, hiszen amikor kémeket küldtek az ígéret Földjére, az anákokat „óriásoknak" látták (4Móz 13,33), ezért megrémültek. Az ott élő népet legyőzhetetlennek tartották, magukat pedig hozzájuk hasonlítva csak sáskáknak látták. Az anákokat a „refáiak" nevezetű népcsoport közé sorolták, ami „árnyakat" jelent. Isten népének soha nem szabad elfelejteni, hogy az Úr harcol értük, még az „óriásokkal" szemben is. Erejük az Úrban, és nem önmagukban van. A múlt árnyai végérvényesen eloszlottak az Úr felragyogó világosságában; ezért az „óriásokat" nem kipusztítani kell, hanem a gonoszt jóval kell meggyőzni (Róma 12,21). Krisztus ezt tette, és erre szült újjá bennünket is.

*

Krisztus egyháza egy, egyetemes, láthatatlan

„Íme az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorátok, és ő én velem. " (Jel 3,20)

Krisztus egyháza valóban egy, valóban kiterjed az egész világra, de láthatatlan. A földön levő sokféle, Krisztusról elnevezett egyház egy egyház. Minthogy az egész földkerekségre, tehát minden fajra, népre kiterjed, egyetemes is. Végül, és ez a lényeges: láthatatlan is, mert egyedül az egyház egyedüli Feje tudja, kik tartoznak valóban egyházához. Mindenki tagja, aki az ajtó előtt álló és mindannyiunk szívéen zörgető Krisztus szavát meghallja; ahhoz betér Krisztus, vele vacsorái és az Ővele. Lehet valaki a világ szemében hatalmas, nagytekintélyű, de ha nem hallotta még meg szavát, nem bocsátotta be még szívébe, hiába van megkeresztelve, hiába visel valami, talán nagyon magas egyházi méltóságot, nem tagja Krisztus egy egyetemes és láthatatlan egyházának! És lehet valaki nagyon igénytelen megjelenésű, talán nagyon kevésre értékelt, az emberektől észre sem vett lény, ha bebocsátotta szíve ajtaján Krisztust, az örök életre elhívott tagja Krisztus egyházának. Az a kérdés, bebocsátottuk-e már Őt a szívünkbe?

Megváltó Krisztusom, legyen áldott szent Neved, hogy ilyen világosan értésünkre adod, hogy nem hagysz minket bizonytalanságban afelől, kik a Te egy, egyetemes és láthatatlan egyházadnak a tagjai. Köszönöm, hogy engem sem hagytál bizonytalanságban efelől. Bárcsak egyetlen lélek sem maradna kétségben efelől és senki sem próbálna a Tied is lenni, meg nem is, mert az ilyenek számára nincs hely a Te világodban. Ámen.

„Semmit se bánkódjál, Krisztus szent serege, Mert nem árthat néked Senki gyűlölsége, Noha e világnak Rajtad dühössége, De nem hagy szégyenben Krisztus ő Felsége." (Énekeskönyv 380. é. 1. v.)

*

¹Én is, amikor megérkeztem hozzátok, testvéreim, nem úgy érkeztem, mint aki ékesszólás vagy bölcsesség fölényével hirdeti nektek az Isten bizonyágtételét. ²Mert úgy határoztam, hogy nem tudok közöttetek másról, csak Jézus Krisztusról, róla is mint a megfeszítettéről. ³És én erőtlenség, félelem és nagy rettegés között jelentem meg nálatok. ⁴Beszédem és igehirdetésem sem az emberi bölcsesség megejtő szavaival hangzott hozzátok, hanem a Lélek bizonyító erejével; ⁵hogy hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Isten erején nyugodjék. I.Kor.2.

A különféle gyülekezetekben azt láthatjuk, hogy a lelkipásztorok törekednek arra, hogy minél jobb hangulatot teremtsenek az istentiszteleteken és a különféle alkalmakon. Friss, tempós ifjúsági énekek szólnak, és az igehirdetés is gyakran meglehetősen

felszínes, érzelmi hatásokra törekvő. A lelkipásztorok igyekeznek alkalmazkodni a kereslethez, az utóbbi évtizedek szellemi romlása által meghatározott igényekhez (igénytelenséghez). Az eredmény általában az, hogy lassan-lassan kialakul egy „vallásos” közösség, amelyiknek igazán Jézushoz semmi köze nincs. Birkaként jól érzik magukat ezek az emberek, gyakorolják a betanult vallásos elemeket, ünnepélyeket, fesztiválokat, szertartásokat, amik önmagukban lehet, hogy nagyon szépek, de semmi közülük az élő hithez, s az üdvösség szempontjából értéktelenek. Jézus nem alapított vallást, sőt erőteljesen harcolt a vallásos nézetek, gyakorlatok ellen!

A világ elvárásai miatt is kialakulni látszik egy olyan egyház, amelyik látszólag keresztyén és egységes, de amelyik a názáreti Jézus szabadítása helyett a vallásos érzületre épül és a szeretet hazug jelszavát írja fel s zászlájára.

Nagy felelősség hárul a lelkészekre! Dönteniük kell, hogy szórakoztatnak, vagy a kárhozattól, haláltól szeretnék kimenteni embereket. Jaj nekünk, ha az egyházból szórakoztató intézményt csinálunk. Ezt a műfajt meglehetősen gyenge színvonalon tudjuk művelni és az igényesebb emberek lassan elindulnak abba az irányba, ahol evangéliumot hirdetnek, ahol szép és üres, értelmetlen beszédek helyett igehirdetést hallhatnak. Sokan mondták az elmúlt időben: Amikor hazamegyek az istentiszteletről bekapcsolom a Vidám Vasárnapot!

Az evangélium hirdetése a feladatunk! Nem szabad erről soha megfeledkezni és nem szabad ebből engedni, mert „az Isten „bolondsága” bölcsőbb az emberek bölcsességénél, és az Isten „erőtlensége” erősebb az emberek erejénél. „

*

SZEMPONT

(Zsindelyné Tüdős Klára, Isten markában)

Nemrégiben egy ifjú barátom, aki a szemorvosom is, azt a leckét adta fel nekem, hogy írjam meg azokat a gondolataimat, amelyekről vele alkalomadtán, jókat szoktam beszélgetni.

Azon űztem az eszemet ugyanis, hogy milyen — szemcentrikus — lény az ember. Viszonyulása a világhoz elsősorban és döntően a látásán keresztül történik. A szavai is erről árulkodnak. Világ-nézete van és szempontja. Látszatok után ítél a nézőpontjából. A kutyanak, amelynek rossz a szeme, de intenzív a szaglása, nyilván nem világnézete, hanem világszaglata van. Az ember világa formákból, színekből, fényekből, árnyékokból áll. A kutyaé viszont illatokból, bűzökből, ők is, mi is ezen a sajátos vonalunkon tudunk

eligazodni, ki-ki a maga külön világában.

A zavar ott kezdődik, amikor a kutya elveszti a szaglását s az ember a szeme világát. Ez a baj nem halálos, de az egyensúlyt élesen megtámadja. Bánatos és bizonytalan lesz a szaglását vesztett kutya, és árva, kisemmizett ismert világából. Ugyanígy talajt vesztett és idegen a látást vesztett ember a maga társadalmában. Az emberek feledve azt, hogy a másik nem lát, folyton — mutatnak — neki valamit, ezzel a felhívással, hogy — nézd, milyen szép — jóakarattal mondhatja ezt, de az eredménye az, hogy annak, aki nem lát, folyton arra kell gondolnia, mit vesztett, amikor a látását elvesztette s ez a veszteség-komplexus megkeseríti az életét.

Már pedig az élet csodálatos rugalmassággal, élni akar. Mostoha körülmények között is! Meg akar és meg is tud szokni mindent, ha hagyják! Különösen, ha a jóakarattal részvét nem veti vissza minduntalan a helyzete miatti lázadásba.

A beteg már elfelejtené a veszteségét és beletanulna változott helyzetébe, ha a részvevő — jóakarattal — környezet állandóan nem emlékeztetné a sérültségére. Egy rokkant, vagy bármilyen vonalon fogyatékos embernek semmivel nem lehet jobban segíteni, mint ha ép emberként kezeljük.

Nekem most az életem alkonyán igen nagy iskola ez az állandó fokozatos látáscsökkenés. Ahogy sűrűsödik a lencsén a hályog, úgy mosódnak el a kontúrok s veszíti el rajzosságát a külvilág. Az ember nem lát többé vonalakat, csak foltokat. Impresszionista festménnyé válik a táj. Ez nekem nem veszteség, mert nagyon szeretem az impresszionista festőket. Ez az elhomályosodás különben úgy történik, ahogy a színpadon a ködfüggönyöket bocsátják le egymás után, amíg eltűnik a háttér. Az ereszkedő köddel akár a színpadon, akár az életben, a fények bírják legtovább a harcot. Este valóságos tűzijátékká válik az utca. Egy semmicske kis lámpának olyan sugárkévéje lesz, akár egy üstökösnek.

Annak az árnyékvilágnak, melyben én élek, van egy nagy előnye. Megtanít koncentrálni. Lényegre keresni, szelektálni! A sok zavaró külső részlet lemorzsolódik, nem vonja el a figyelmet, s az ember értékelése tisztul. Felszabadul csalóka látszatok varázsából s könnyebben felismeri a valódi értékeket, Kevesebbet bámul, többet gondolkodik. Ez az én árnyékvilágom azért is jó, mert már nem olyan röghöz kötött. Nemcsak az benne a valóság, ami tapintható, hanem az is, ami volt, s ami lehetséges. Nagyobb súlyt kap benne a szellem mint a matéria. Olyan ez, mint amikor a vitorlásnak felhúzzák a svertjét. A hajót nem húzza lefelé az ólom, csak a vitorlát lebegtetni. Ez olyankor történik, mikor a vitorlás a kikötőhöz közeledik.

Ezeknek a hályogosodó öreg vitorlásoknak vajmi keveset segít a kés, mely a beszürkült

lencsét eltávolítja. Szempontra volna szükségünk! Látásra, mely a láthatókon túl tud nézni. Hitre, melynek a „színről színre látás” ígérete valóság. A hit az a szemüveg, mely élesebben lát, mint a szem, mely nem akad fel a felszínnél, hanem a dolgok mélyét kutatja. Gyöngyöt csak a mélyben lehet találni. A hit szeme ismeri csak fel a „szántó-földbe rejtett kincset”, s csak az talál törött üveg-cserepek között gyémántot. A testi szemek hiába épek, csak bámulni tudnak, de látni nem. A lélek szemeinek nem szürkül el a lencséje s nem szűkül, de idővel egyre távol a látótere. Felismeri rossz látszatok mögött a jó magot, romlott felület alatt a romolhatatlan szépet.

Jézus Krisztus követésének hatalmas élménye a másokért vállalt szenvedés. Meg lehet ezen az úton tapasztalni, hogy a Lélek erejével hordozott vakság milyen áldás és segítség a többi vakulónak. Annak, aki sokáig és köztudottan a szeméből élt, a vakulás a hitének az aranyfedezete. Hitelt ad a szavainak! Tud segíteni, tud vigasztalni ott, ahol segíthetetlen, vigasztalan emberek gyötrődnek.

A doktorok becsületesen megteszik a magukét a beteg szemekért, de az nem minden. Az ember lelkes állat és a lélek jobban tud szenvedni, mint a test. Aki elveszti a napvilágot, azt más világosságra kell segíteni; annak új, más — szempontot — kell adni és ez nem az orvosok dolga. Azt a távlatot, amire egy elhályogosodott embernek szüksége van, csak olyan ember tud adni a másoknak, akinek szoros, élő kapcsolata van azzal az egy áldott orvossal.

*

EGYMÁSSAL VALÓ DOLGAINK

Gal. 6.

Levele végén általános intelmekre tér át az apostol, amelyekre egymás közti viszonylataikban mindig és mindenütt szükségük van a Krisztus híveinek.

„Egymás terhét hordozzátok”, - mondja egyfelől. Erre akkor kell gondolnom, amikor rámnehezedik a másik ember bűne. Sokszor nehéz elviselnem. Szeretném lerázni magamról, mintha semmi közöm sem volna hozzá. De „Krisztus törvénye” mást kíván tőlem! „Szilárdsággal”, türelemmel kell elhordoznom a nehezen elviselhető testvért is. Azért vagyok melléje rendelve, hogy segítségére legyek és „útbaigazítsam”! (2)

„Kiki a maga terhét hordozza” - mondja másfelől az apostol. Ezt olyankor kell megszívlelnem, amikor ítélőbírául akarnám magamat feltolni a másik ember fölé. Nem nekem felelős ő és nem az én dolgom „vizsgálni” az ő életét! Megvan neki is, mint nekem, az ő Ura, aki számadásra vonja majd. Mindenki maga felelős az Ő színe előtt a maga életéért. Elég nekem a magam felelősségének megfelelnem! (5)

Hol szoktam legtöbbször elvéteni?

A Lélek szerint való élet meglátszik az anyagi javakkal való gazdálkodásban is. Erre is figyelmeztet az apostol.

Lehet földi javainkkal is „a Léleknek vetni”. Lehet arra is költeni és áldozni, hogy az Isten igéje ne né-muljon el az emberek közt, s arra mi magunk is „taníttassunk”, mások is meghallják szavát. S milyen dúsán kamatozó befektetés ez! Ehhez képest kidobott pénz a „testre”, a természeti ember kívánságaira és érdekeire költött minden fillér, „örök élet” aratása fakad az ilyen gazdálkodás „vetéséből”! (6-8)

És lehet földi javainkkal „jótéteményekben” buzgólkodni. A szeretet áldott üzenetvivője, segítségre kinyújtott, gondokat elsimító és bajokat orvosló keze lehet a kész szívvel odaszánt pénz vagy pénzen megvásárolható evilági dolgok. Balgatag gazdája javainak az, aki „megrestül” ilyen felhasználásukban, mert csak magát fosztja meg vele az Isten előtt való hálás örvendezés dús „aratásától”! Inkább használná jól ki a hamar múló időt! (9-10)

Vagy kevés vagy sok, de valami az én sáfárkodásomra is rá van bízva!

Látszólag ugyanazon az úton járnak, akikkel szemben ilyen határozottan szól Pál, De az irányuk ellenkező! Az utat is jól meg kell választanom, az irányt is.

Akik a galáciai hívőket zavarták, a test felől indultak el. Az Izraelnek adott testi jegy, a körülmetélkedés felvételében bizakodtak, és azzal akartak dicsekedni. Pedig a testi jegy - mint a mi keresztségünk is - csak úgy ér valamit, ha a lélekben végbement esemény pecsétje. Innen kiindulva, a törvény emlegetésében, és minden keresztyénre való ráterhelésében akartak előbbrejutni. De azt megtartani maguk sem voltak képesek. Ezen az úton bizony nem a mennybe érkeztek meg, csak emberek tetszésébe, üldözésmentes társadalmi elismerés kétes értékű pozíciójába. A test útján nem is lehet feljebb emelkedni!

A Pál útja Isten felénk megtett nagy lépésével kezdődött: Krisztus keresztségével. Az ő nagy lépése ennek az elfogadása volt. A döntés, hogy a kereszt szégyen helyett dicsőség helye, nekem vád helyett kegyelem, dicsekedés — ez a lépés indít el felfelé. A tovább megteendő út csak ragaszkodás ehhez a kezdőlépéshez. Befelé: a „kölcsonös megfeszítettség” meggondolása. Nekem se az kelljen, ami múlandó, én se álljak ilyen célok szolgálatába. Kifelé: mindenki segítése a menny felé, akár „a legnagyobb betűk írásával” is. Hirdessem az evangéliumot, és intsek mindenkit az abban megmaradásra. Ezen az úton vár Isten békessége és irgalmassága.

Szeptember 13

Mennyei harmat

„...ahol az ég harmatát hint” (5Móz 33,28).

Ami a harmat a növényvilágban, az a Szent Szellem áradása a kegyelem világában. Milyen nagy szükségem van erre a mennyei harmatra! Isten Szelleme nélkül kiszárad, összezsugorodik az életem. Elkeseredtem, elbágyadok, meghalok. De milyen édes ennek a harmatnak az üdítése! Ha Isten megáld vele, vidám leszek, életem megelevenedik, megerősödöm. Ennél többre nincs szükségem. A Szent Szellem életet ad belém, mi többet kívánnék, hiszen minden élettelen számomra a Szent Szellem harmata nélkül: hiába hallgatom az Igét, imádkozom, énekelek és járulok az Úr asztalához, nem találok egyikben sem áldást, míg Isten Szelleme meg nem látogat. De amikor harmata megöntözt, a kegyelem minden eszköze drága és hasznos lesz számomra.

Milyen nagyszerű ígéret ez: „Az ég harmatát hint.” A kegyelem meglátogat. Nem hagy meg kiszáradt mivoltomban, nem tesz ki a világ perzselő hőségének, sem a sátáni kísértések forró szelének. Bár megérezném már ebben az órában az Úr szelíd, csendes, életető harmatát. Miért is ne érezném meg? Aki úgy éltet engem, mint a mező fűvét, miért ne adná nekem is meg azt, amit a fűnek megad. Felülről fog felüdíteni. A fű nem kiált harmat után, mégis "megkapja. Az Úr pedig, aki így megáldja néma növényét, hogyan áldaná meg hozzá könyörgő gyermekét is.

*

Szeptember 13.

„Ne féljete!... Az Úr harcol értetek, fi pedig maradjatok veszteg! Akkor ezt mondta Mózesnek az Úr: ...emeld föl a botodat, nyújtsd a kezedet a tenger fáíé, és hasítsd ketté, hogy szárazon menjenek át Izrael fiai a tenger közepén.”

2Mózes 14,13-16

Mint más hasonló igék olvasásakor, ne azon gondolkozzunk, hogyan volt ez lehetséges, hanem azon, mit tanít ezáltal nekünk Isten Lelke. Ahhoz pedig az kell, hogy éljük bele magunkat a történetbe úgy, ahogy le van írva. Lássuk magunk előtt a Vörös-tenger nyugati nyúlványát, mely egy-két kilométer szélességben, sekélyen nyúlik be a Sínai-félsziget pusztájába, gyalognépnek átjárhatatlanul. Ott áll a nép a tenger partján. Mögöttük feltűnik a fáraó legyőzhetetlen serege. Elöl víz, hátul tűz, a biztos halál vár rájuk. És akkor Mózes Isten parancsa szerint kinyújtja botját - az Istentől kapott hit és erő

jelképét -, és belelép a vízbe. Csak egy lépést. De botja előtt mindig megnyílik még egy lépés. Képzeljük magunk elé a tömeget, amint reszketve, de nagyobb félelemtől hajtva indul utána a kétfelé váló, feje fölé emelkedő víz közepébe. Lehetetlen, és mégis megvalósul. A víz előbb egyre magasabb, aztán alacsonyodik, s egyszerre ott vannak a túlsó part biztonságában.

Nem ismerünk a magunk életére? Így vezet át Isten minket is ezernyi veszedelmen, amíg előttünk jár hitünk, bizalmunk és engedelmességünk.

Uram, Istenem, így vezettél át engem is annyi reménytelen nyomorúságon, akkor is, amikor még alig ismertelek. De Te átsegítettél, hogy megismerjem hatalmadat, jóságodat, és bátrabban merjem rád bízni magam, így vezetted át népünket a rabság elnyelni kész tengerén, s aki azalatt benned bízott, mindig volt reménye, jókedve, bátorsága arra is, hogy egyházad mellett kitartson, gyermekeit is neked nevelje, erkölcsi szennybe ne keverje magát. Add, Urunk, hogy népünk, főleg fiatalságunk értse meg, hogy nem a politika, nem emberek, hanem Te irányítottad sorsunkat, és így benned bízva, neked engedelmeskedve jussunk át mai gondjainkon is, általad vezetett, országodat építő jövő felé! Ámen.

*

Indulás és növekedés

...megmosattatok, megszentelődtek, és meg is igazultatok az Úr Jézus Krisztus nevében és a mi Istenünk Leke által. (IKor 6,11)

Amikor egy hitetlen ember hívővé lesz, Isten Krisztus igazságát tulajdonítja neki, olyan igaznak látja őt, mint Krisztust, „...megigazultunk hit által...” (Rom 5,1) Az ilyen embert mintegy Krisztuson keresztül, Krisztusban látja Isten. Ez a megigazíttatás.

Ezt a sorsdöntő változást azonban követnie kell egy folyamatos fejlődésnek, amelynek során ténylegesen is Krisztushoz kezd hasonlítani az ő tanítványa, kiformalódik benne a Krisztus (Gál 4,19). Ez a megszentelődés.

A megigazíttatás: én Krisztusban. A megszentelődés: Krisztus bennem. A megigazulás egy pillanat alatt megy végbe: Isten gyermekévé fogad. A megszentelődés folyamat, halálunkig tart. A megigazulás mindenkire nézve egyenlő, nem lehet valaki jobban Isten gyermeke, mint a másik. A megszentelődésben vannak

fokozatok. Valaki ezt mondta: én ugyanolyan igaz vagyok, mint Pál apostol, csak még nem vagyok olyan szent. A megigazulás során Isten kiemel a bűn gödréből, és ráállít az élet útjára. A megszentelődés során haladunk előre ezen az úton. A megigazítás megváltoztatja az Isten előtti helyzetünket, Isten ellenségéből Isten gyermekévé leszünk. A megszentelődésben Isten megváltoztatja a képességeinket, képesek leszünk neki engedelmeskedni. Egyre több készséget ad Isten arra, hogy az ő akaratát cselekedve az ő dicsőségére és mások üdvösségére tudjunk élni.

Mindkét csoda Isten munkája, de a megszentelődés a mi feladatunk is. Minél inkább él a hívő az Istennek való engedelmeskedés lehetőségével, annál jobban erősödik benne az új természet, a belső ember, a hit által bennünk élő Krisztus (Ef 3,17). Így lesz valaki a bűn szolgájából Isten gyermeke, Jézus Krisztus tanítványa, az új teremtés zsengeje.

*

Isten Igéjének vezetése

A te bizonyságaid az én tanácsadóim.

Zsoltár 119,24.

A Biblia minden helyzetben tanácsot tud adni, ahol mi tanácstalanok vagyunk. Nem teszi ezt gépiesen. Némelyek úgy próbálkoznak vele, hogy felütik a Bibliát és várják, hogy olyan helyre esik a tekintetük, ami a kívánt feleletet adja. Vagy sorshúzással kérnek Igét. Ha szívből jövő imádság után osztanak így Igét, ezt nem vetjük el; Isten ilyen úton-módon már sokszor adott egyszerű telkeknek vezetést, de ne csináljunk rendszert belőle. A Biblia nem jóskönyv!

A Szentírás nagyszerű szempontokat és irányításokat ad. Bele kell merülnünk, szellemébe hatolnunk, hogy igazsága áthasson minket, így tanuljuk meg, hogy mindent a Biblia szellemében ítéljük meg. A bibliai történeteket a mi tanulságunkra írták le. Nem régi elbeszélések ezek csupán, amelyeknek ma már nem volna jelentőségük. Problémáik ma is folytonosan ismétlődnek, de csak a Szent Szellem alkalmazhatja őket a jelenre és adhat világosságot, hogy a magunk helyzetére és körülményeire értsük. Ehhez vizsgálódásra és elmélyülésre van szükség.

Minden meg van írva a Bibliában, de üzenetét csak Isten Szelleme közvetítheti úgy, hogy alkalmazni tudjuk a jelenre. Csupán a betű nem segít rajtunk. Ne vegyük könnyedén és felületesen, hanem figyeljünk az Igére; zárjuk szívünkbe éjjel és nappal. Nem hagy majd cserben, amikor jó tanácsra van szükségünk. Bibliai irányvonalak szerint járunk majd, és a Szent Szellem megőrzi minket a tévutaktól. Ha még nem értjük eléggé a Szentírást, kérjünk tanácsot olyan emberektől, akikben már jobban él a teljes Ige.

Sohasem szabad egyes, az összefüggésekből kiragadott Igék nyomán elindulnunk. A Sátán így akarta alkalmazni az Igét Megváltónkra a negyvennapos kísértés napjaiban. Jézus azonban így szólt: „Meg van írva!” A tévtanítók is az írásra hivatkoznak, de egyoldalúan ragadnak ki belőle egyes helyeket, amelyek szemléletükhöz illenek, s a többit figyelmen kívül hagyják. Ezért olyanoktól kérj tanácsot, akik a teljes Igét tartják szem előtt. - Gonosz tanácsadók, akiknek élén a Sátán jár, tanácsaikkal a velünk született bűnös hajlamainkhoz és kívánságainkhoz igazodnak, de a jó tanácsadók, akik Isten Igéje szerint tanácsolnak, lelkiismeretünkhöz és igazságérzetünkhöz szólnak.

*

**Az egyházban mindennek ékesen és jó renddel kell mennie
„Mindenek ékesen és jó renddel legyenek!” (IKor 14,40)**

Krisztus testében, az egyházban négyféle tevékenységnek kell folynia: az Igét tisztán kell hirdetni, a szentségeket az Ige szerint kell kiszolgáltatni, fegyelemnek kell lennie és a szeretet munkáit kell gyakorolni. Ezek az igaz egyház „ismertető jelei.” Mindenekelőtt nagyon kell vigyáznunk a tanítás tisztaságára, nehogy hamis tanítások üthessék föl fejüket. Erre már Jeremiás útján is figyelmeztet minket Isten (Jer 29,8-9). A szentségeket az írás szerint kell kiszolgáltatni. A nem Krisztus által szerzett szertartásokat nem szabad a szentségek közé sorolni. Az egyházban fegyelmet kell gyakorolni. Ez a szigorú egyház-fegyelem megkívánja, hogy aki Krisztus testének tagja, ne legyen közösségben cégéres bűnökben szenvedőkkel. Az egyházban csak akkor folyhatik Krisztus szerint való munka, ha a rombolás, az építés, a plántálás nem szünetel abban (Jer 1,10).

Magasztallak Téged, Megváltó Krisztusom, amiért olyan nagy gondod van arra, hogy egyházadban minden ékesen és jó rendben menjen végbe. Köszönöm, hogy ebben nemcsak Igéd magyarázására, tisztaságára, a szentségek igeszerű kiszolgáltatására kell gondot fordítanunk, hanem a cégéres bűnösök megrendszabályozására, szent asztalodtól való távoltartására is, míg bűneiket töredelmesen meg nem bánják, el nem hagyják. Vezérelj minket ezekben Szentlelkeddel! Ámen.

„Senkiben nem bízik az anyaszentegyház, Hanem csak te
benned, ki minket oltalmazsz, És igazságoddal mindenkoron
táplálsz, Te szent sebeiddal minket megvigasztalsz.”
(Énekeskönyv 380. é. 11. v.)

*

Isten hívő gyermeke kerülhet olyan körülmények közé, amikor úgy érzi, hogy lelkileg összeomlik, mint egy kalyiba. Dávid úgy került ebbe a helyzetbe, hogy előzőleg segítségére volt a zifeusoknak, azok meg - „hálából” - kiadták őt Saulnak. Ez a visszaélés még jobban megrendíti az embert. Milyen jó azonban, hogy amikor minden emberi reménység kútba esik, és minden vigasztalás csődöt mond, akkor is mondhatja Dávid: „A te neveddel szabadíts meg engemet.” Nagy bajok idején nincs is más szabadulás, mint Isten neve. Nincs és nem is adatott más név az ég alatt, az emberek között, amelyik megtarthatna minket, csak Jézus Krisztus neve. Hiába ragaszkodunk más nevekhez, hiába bizakodunk másban, éppen a legnagyobb veszedelem, és nyomorúság idején, mert csak Benne van élet. Az ő nevében nemcsak az ördögök engednek nekünk, hanem a kárhozat fejedelme is kénytelen szabadon bocsátani a foglyait.

Nincs senki más, aki szánknak beszédeit meghallgathatná, és meg is értené. Nincs senki, aki bajunkat látva, résztvevő szívvel kész segíteni, és képes is rá. Csak Ő hallgathatja meg imádságunk szavát, és csak Nála van segítség.

Akik ellenünk törnek, azok kegyetlenek, és a lelkünket keresik. A sötétség hatalma nem a testi megrontásunkra tör. Nem azt akarja, hogy egészségünk tönkremenjen, hogy földi javaink kárba vesszenek, hanem, hogy a lelkünkben szenvedjünk kárt. Sőt, kész anyagi jólétet és testi egészséget szerezni számunkra, ha cserébe odaadjuk neki a lelkünket. „De mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, lelkében pedig kárt vall?” „Kegyetlenek keresik lelkemet” - mondja a zsoltáríró. Nehogy azt gondolja valaki, hogy a sötétség hatalma ismer irgalmat. Nincs szíve, kőkemény démon, aki nem indul meg áldozatai könnyein, és kétségbeejtő, nyomorult állapotán. Jézus, a jó Pásztor könyörületességre indul látva népének nyomorúságát, hogy olyanok, „mint a pásztor nélkül való juhok”. Ezzel szemben, a sötétség hatalma gyönyörködik a lelki halál és bűn félelmében vergődő szívekben. Éppen ezzel a félelmetes és kegyetlen hatalommal szemben segítség és támasz az Úrnak ereje. Csodálatos, hogy „az Úr az én lelkemnek támogatója”. Roskadozik a lelkem a terhek alatt, omladoznak épületének falai, az Úrnak karja azonban körülveszi, felkarolja, és szeretettel magához öleli, mielőtt még összeroskadna. Lehanyatlanék, mélységbe zuhannék, de körbezárnak a kitárt karok, és nem engedik, hogy halálra zúzzam magam. Nemcsak megtart, hanem „bosszút áll az utánam leselkedőkön”. Eljön az idő, amikor igazságosan megfizet azoknak, akik kegyetlenül az életemre törtek. Eljön az idő, amikor az ellenség a tűzzel és kénkövel égő tóba vettetik, a második halálba. Többé nem kell félnem a hatalmától, ha győz az Úr és minden serege.

Ha erre gondolok, a kudarcok és tántorgások idején, lelkesen, ujjongó örömmel zengi ajkam: „Kész szívvel áldozom néked: áldom a Te nevedet, Uram, mert jó.” Hitem szemei egyszerre meglátják a felhő mögött fényesen ragyogó napot, és bármilyen búsan, sötétben látom is a sorsomat, tudom, hogy Uram hatalmas és erős, minden nyomorúságból megszabadít engem és „megpihenteti” szemeimet ellenségeimen. Mit is tehetnénk mást, mint hogy dicsérjük, áldjuk Istent!

Szeptember 14

Az Isten jótetszésének jele

„Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az őt szeretőknek” (Jak 1,12).

Igen, boldog, még a kísértés ideje alatt is. Ezt azonban csak az veszi észre, akinek mennyei „gyógyító írral” kenték meg a szemét. De el kell tűrnie a kísértést, mégpedig úgy, hogy közben nem lázadozik Isten ellen, sem a jó útról nem tér le. Áldott az az ember, aki már átment a tűzön, de a tűz nem emésztette meg, mint a pelyvát.

Mikor a próbatételnek vége, jön Isten jótetszésének jele: „az élet koszorúja”. Ez annyi, mintha az Úr azt mondaná: Hagyjátok élni, mert megméretett a mérlegen, és nem találtatott könnyűnek. A jutalma élet, mégpedig nem csupán létezés, hanem szent, boldog, igazi élet, Isten velünk való szándékának a megvalósulása. Már most egy magasabb rendű szellemi élet és öröm koszorúzza meg azokat, akik győzelmesen mentek át a legnagyobb kísértéseken is.

Az Úr azoknak ígéri az élet koszorúját, akik Őt szeretik. A kísértések tüzeiben ugyanis csak az Urat szeretők tudnak megállni, a többiek elsüllyednek, elkeserednek vagy visszatérnek a világba. Nos, én szívem, szeretted az Urat? Szeretted Őt igazán, mélyen és teljesen? Ha igen, akkor szereteted próbatétel alá fog kerülni, de ne félj, nem sodor el a próbák legmélyebb árja sem.

Uram, táplálja a Te szereteted az enyémet mindvégig!

*

Ki ül a trónon ?

Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. (Mt 7,21)

Láttam egyszer egy három körből álló ábrát. Az első kör közepén egy trónszék volt, azon ült valaki, s a körön kívül egy kereszt, ami Istent jelképezte. Az Isten nélkül élő ember képe ez. Isten kívül van az érdeklődési körén, az életén, nem tagadja, de mintha nem létezne, számára nincs. Isten nélkül kel és fekszik, Isten nélkül hoz döntéseket, ő maga ül az élete trónján, ő uralkodik, Isten nélkül él és hal meg, és nem tudja, hogy így tölti majd az örökkévalóságot is.

A második körben ugyanezen a széken ugyanez az ember ül, csak a kereszt már a körön belül van. Ez az ember már tud arról, hogy van Isten, érdeklődik iránta, talán tiszteli is őt - de csak úgy távolról. Az élete trónján még mindig ő feszít, és gyakorlatilag ugyanúgy Isten nélkül dönt, mint az előbbi. Legfeljebb megpróbálja bevonni Istent az eseményekbe, kéri a segítségét ahhoz, hogy saját elgondolásait megvalósíthassa. Még az imádságot is erre akarja használni: megmondja Istennek, hogy mit tegyen. Aztán ha nincs rá szüksége, nélküle is megvan.

A harmadik körben a kereszt van a trónon, s az ember ott térdel az Úr előtt. Átadta az uralmat Istennek, ő pedig magát megalázva áll Ura rendelkezésére. Kérdése ez: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? Teljes bizalommal ráhagyatkozik Isten döntésére, tőle kér útmutatást, minden tőle kapott képességével őt akarja szolgálni. Senki sem kényszerítette erre, magától döntött így, tudja, hogy ez a legjobb neki.

Jézus Krisztus azért jött utánunk, hogy ne pusztuljunk el Isten nélkül. És ne hitegessük magunkat azzal se, hogy ha nem tagadjuk a jó Istent, sok mindent tudunk róla, ez elég az üdvösséghez! Arra akar elsegíteni, hogy legyen vele igazi, élő közösségünk, és tudjuk őt szolgálni már itt, és örökkön-örökké.

*

Az egyháznak misszióinak kell lennie

„Elmenvén, tegyetek tanítványokká minden népeket... ” (Mt 28,19)

Az egyháznak misszióinak kell lennie: Krisztus számára híveket kell toboroznia az egész világon. Isten kaput nyit a pogányok számára is. Ezekről mondja Jézus: „Más juhaim is vannak nékem, a melyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómra” (Jn 10,16). Már Ézsaiásnál föltűnik a világnak az egy igaz Isten számára való meghódítása. „Nincs több Isten nálam, igaz Isten és megtartó nincs kívülem. Térjetez én hozzám, hogy megtartassatok földnek minden határai... Minden térd nékem hajol meg” (Ézs 45,21/b-23). Pál és Barnabás első térítői útjukról

visszatérőben elmondják, hogy Antióchiában „Isten kaput nyitott a pogányoknak a hitre” (Csel 14,27). A pogányoknak Krisztus egyházába térése tárgyában tartott első, vagy jeruzsálemi zsinat kimondja: „tetszett a Szent Léleknek és nekünk, hogy semmi több teher ne vettessék ti reátok... a szükséges dolgokon kívül” (ApCsel 15,28).

Úr Jézus Krisztus, dicsőítünk Téged, hogy egyházadban oly hamar fölragyog a gondolat, hogy a zsidó világ határain túl, az egész világot meg kell hódítanunk uralmad számára. Áldunk azért, hogy Saulusokból Paulosokat teremtett kegyelmed, kik bejárták az egész akkor ismert világot és sok vágyakozó lelket nyertek meg országod számára. Uram, lobogtasd fel ma is igazságodat a sötétségben ülő népek fölött és hódítsd meg az egész világot! Ámen.

„Az út el van hagyatva, Borítja sok tövis; Nehéz emelni rajta Még a keresztet is. De egy út van csupán, így hát előre bátran, Keresztül minden gáton, Hű Mesterünk után.” (Énekeskönyv 455. 5.v.)

*

Isten akaratának felismerése

Ítéljétek meg tehát, mi kedves az Úrnak! Efezus 5, 10.

Az Úr akaratát nem mindig könnyű felismerni. „Ne legyetek meggondolatlanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata” (Ef 5,17) -int Pál apostol. Bizony, Istentől megvilágosodott értelem kell ehhez! Amíg értelmetlenségünkben élünk, hiányzik a képességünk ennek megvizsgálására. „Változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes” (Rom 12,2) - különben könnyen Isten szavának tartjuk a saját szívünk hangját is. Ismételten meg kell tagadnunk önző lényünket; gondolkozásunkat és akaratunkat legmélyebb gyökeréig Isten világosságába kell állítanunk és engednünk, hogy Ő újítsa meg. Ekkor Isten válaszolni fog, elsősorban Igéje által.

A Biblia nem valami polgári törvénykönyv, amely minden lehetséges esetre rendelkezéseket és előírásokat tartalmaz. Egyáltalán lehetetlen egy ember életét a törvény paragrafusaival isteni módon szabályozni. Ha külsőleg ugyanazok az esetek fordulnak is elő, mégsem azonosak, a körülmények és a személyek különbözők. Csak az Istentől megvilágosodott és megszentelt értelem képes az Igét helyesen alkalmazni egy-egy meghatározott esetre. Az Úr Jézus földi életében az írott Igére figyelt, az vezette, s azt helyesen alkalmazta, így élt teljesen Isten világosságában. Az Ószövetségnek két ellentétes próféciaja van az eljövendő Megváltóról. Ézsaiás 9 Őt királyi dicsőségben állítja elének a Dávid trónján; az

50. és 53. fejezetben, mint Isten szolgáját, leírhatatlan szenvedések között. A zsidók, de a tanítványok is a Messiás dicső királyságát várták. Jézus azonban a maga számára az alázatosság útját járta az írás szerint, mielőtt a dicsőségbe juthatott. Természete megborzadt ugyan ettől a szörnyű úttól, de nem hunyta be szemét ezeknél az Igéknél.

A mi óemberünk ravasz és csaló; szívesen magáévá teszi azokat az Igéket, amelyek kívánságainak és hajlamainak megfelelnek. Figyelj Istennek bizonyos körülményekben adott intéseire is, hogy eligazodhass. Világos látású hívóktól is kérhetünk tanácsot, akik nem a saját kívánságunk szerint, hanem Jézus szerint tanácsolnak minket. - Legyünk nagyon elővigyázatosak belső meglátásainkkal! Nálunk még sok minden zavaros, és ez a rajongás táptalaja. Sok imádkozással és a saját kívánságaink elvetése mellett vizsgáljuk meg, mi kedves az Úrnak.

*

„Meri mindenki saját kívánságától vonzva és csalogatva esik kísértésbe. Azután a kívánság megfogva bűnt szül, a bűn pedig kiteljesedve halált nemz.” Jakab 1,14.

Sokan reszketve félnek a sátán hatalmától, mások amögé bújva mentegetik vétkeiket. Felesleges. Ez a rövid ige tudományos alapossággal magyarázza meg minden bűn okát, eredetét. Nem vagyunk képesek ellenállni ösztöneink önző vágyainak, melyeket felerősít a génjeinkben örökölt, szüléinktől, környezetüinktől eltanult, az újság, a TV, a hitetlen beszédek és írások felől reánk áradó szenny tömege. Ez az eredendő bűn. Isten az embert szabadnak teremtette, hogy önkéntes szeretettel, meggyőződéssel hajtsa végre boldogságra vezető rendeltetését. Ösztöneit erkölcsi meggyőződése tereli korlátok közé. Ha az elvész, eredménye mindaz a szörnyűség, amit a 20. század kitermelt magából, s átadott a mi századunknak is. Hiába a tudomány minden csodálatos eredménye, nincs más reménysége egy boldogabb, szebb életnek, csak az új nemzedék erkölcsi megújulása. Az pedig elképzelhetetlen Istenre támaszkodó hit nélkül. Menthetetlenül belepusztul az emberiség a hitetlenségből fakadó erkölcs nélküliségbe. Létfontosságú, hogy ifjúságunk újra megtalálja Istent, Krisztust. Csak akkor lesz képes áldozatok árán új életet építeni.

Urunk, úgy tűnik, nagy nyomorúságok után még nagyobb veszedelmek várnak ránk. Nagyon sok területen hallhatunk aggasztó fejleményekről és várakozásokról. Mi lesz gyermekeinkkel, unokáinkkal? Rád bízom magamat és utódaimat, tudom, hogy Te kezedben tartod azt, aki bízik benned, azért 'bátran nézek jövőnk elé, de nagyon aggódom népem hitetlensége miatt. Tégy csodát, Urunk! Ne dobj el minket! Jézus biztat: ami embernek lehetetlen, Istennél lehetséges. Fordítsd magad felé új nemzedékünk lelkét, hogy

megmaradjunk, hogy jövőnk legyen! Ámen.

*

Hazahozom őket...

Kérjetelek esőt az Úrtól a tavaszi eső idején! Az Úr alkot viharfelhőket, ő ad záporosót és mezei növényeket mindenkinek. De a házibálványok hazug kijelentést adnak, a varázslók megcsalnak látomásaikkal, haszontalan álmokat beszélnek el, és amivel vigasztalnak, mit sem ér. Ezért széledt el népem, mint egy nyáj, nyomorúságra jutott, mert nem volt pásztora. Fellángolt haragom a pásztorok ellen, megbüntetem a nyáj élenjárókat. Gondja lesz a Seregek Urának nyálára, Júda házára, fölékesíti őket, mint harci paripát. Közülük való a sarokkő, közülük a sátorcövek, közülük való a harci íj, közülük kerül ki minden előljáró is. Olyanok lesznek, mint a hősök, az utca sarába tapossák az ellenséget a harcban. Harcolnak, mert velük van az Úr, még a lovasokat is megszégyenítik. Hatalmassá teszem Júda házát, és József házát megsegítem. Hazahozom őket, irgalmas leszek hozzájuk, és olyanok lesznek, mintha nem is vetettem volna el őket. Mert én, az Úr vagyok az Istenük, és meghallgatom őket. Olyan leszEfraim, mint a hős, szíve vidám lesz, mint aki bort ivott. Látják ezt fiai, és örülnek, vigad szívük az Úrban. Idehívom és összegyűjtöm őket, mert megváltottam őket, és annyian lesznek, mint régen. Bár szétszórtam őket a népek közé, ők a távolban is gondolnak rám, életben maradnak, és visszatérnek fiaikkal együtt. Hazahozom őket Egyiptomból, az Asszíriában lévőket is összegyűjtöm, elviszem őket Gileád és Libanon földjére is, de még ez sem lesz nekik elég. Aggódva kelnek át a tengeren, de az Úr megveri a tenger hullámain, egészen kiszárad a Nílus mély vize. Letűnik Asszíria gőgös uralma, vége lesz Egyiptom hatalmának. Hatalmassá lesznek az Úr által, és az ő nevében bízva élnek - így szól az Úr. (Zakariás 10,1-12)

Az 1. és 2. v.-et külön is veszik. Sokkal jobb együtt tárgyalni az egész részt. De talányosnak tűnik az egész rész. Tárgyalásának a nehézségét az okozza, hogy az itt elhangzó mondatok épp így kerültek össze. Miért így? Mintha egy csokorba kötöttek volna különböző fogalmakat, egymás mellé helyeztek volna össze nem illő dolgokat! Ezért van az, hogy nem tudva, mit csináljanak vele a kutatók, a részt szakaszokra szedték, öt-hat próféta mondásra bontották szét. Az egészben nem láttak vezérmotívumot, összetartó szálát!

Az egymásnak ellentmondónak tűnő, egymásnak feszülő jelentéseket nem fogták egybe, nem is akarták. Olyan lett az egész, mint egy tarka szőnyeg. Pl. az, hogy esőt kérnek, pedig az esőzés ideje van. Ott található egymás mellett a fogság és a szétszórátás, majd nyomban utána az egybegyűjtés és mindaz, ami ebből következik.

Az a gondolatom, hogy ezt a képet, ami nagyon hasonlít a tavaszi mező ezernyi virágához, egy közös gondolat szerint egységesnek érezzük. Ez a vezető gondolat: Mindenben adjatok dicsőséget Istennek (Zsolt 29,1). A tizedik rész szétágazó szakaszait ez a mondat, bárha nem is szerepel szó szerint benne, fogja egységbe. Éspedig háromféle értelemben is:

1. Adjatok dicsőséget Istennek abban, hogy hit által imádkozhattok. Az, hogy eljött a tavaszi esőzések ideje, nem teszi feleslegessé az esőért való könyörgést! Az embernek rá kell döbbennie, hogy a viharfelhőket is Isten alkotja. Esőért nem csak esőtlen évszakban lehet és kell könyörögni. Az eső, a tavaszi eső is Isten ajándéka. Az ember ne fogjon fel semmit természetesnek. Isten népe mindig, mindenben legyen hű az Urához! Ujjongjatok azon, hogy Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, noha most szomorkodtok különféle kísértések között (IPt 1,6).

2.

Lehet, mikor az, amit kérünk, elérhetetlennek tűnik, Isten kegyelme által mégis elérhető! Van, mikor Jézus megközelíthetetlennek tűnik, hát éppen neki kell esni, és bontani a ház fedelét, mert a gutaütöttet le kell eresztetni Jézus lábához. A választott nép házi bálványok varázslatába esik, Isten haragja fellángol a pásztorok ellen, imádkozni kell mégis Istenhez, mert ő pásztorja maradt nyájának! Isten képes nyája megőrzésére és visszahozására! Szétszórtságban él Isten népe, a fogság keserű kenyerét eszi, de adjon dicsőséget Istenének, mert „elmúlik a bús harag”, de a harag tartalma alatt is bemehet szobáiba, és imádkozva magára zárhatja az ajtót (Ézs 26,20). Annak, aki a tengeren kel át, aggódva kell ezt tennie. Szemeit az égre emelve adjon dicsőséget Istennek, mert jóllehet tengeren kel át, de a lábai szárazak maradnak (2Móz 14,29).

3.

Adjatok dicsőséget Istennek, hogy Őt megszólítva, mindig a bizalom szavával tehetjük ezt. Nagy kiváltsága Isten választott népének, hogy élete különböző állapotaiban ismételten dicsőséget adhat Istenének, és mindig a bizalom lelkületével teheti ezt. Sohasem életünk és sorsunk fordulatai adnak módot a bizalomra. Nem a körülményeink mutatnak rá, hogy kicsoda Isten az ő népének! Isten nem változik a körülményeinkkel együtt. Ő mindig ugyanaz. Az ember és körülményei változhatnak, de Isten nem változik. Őbenne mindig megtalálhatók a hozzá való bizalom életlehetőségei.

Kegyelmes Istenére az ember mindig rátalálhat. A nép szíve megváltozik, varázslók csalják meg látomásaikkal, mikor haszontalan álmokat mondanak a fülébe. Isten elszéleszti a népét, fogságba küldi. De a nép megemlékezhet Istene ígéreteiről, hozzá fordulhat,

bűnbánatot tarthat, mert a Seregek Urának gondja van az ő népére a fogság idején is. Az az Isten, aki hazahozza a népét a fogságból, ugyanaz az Isten, aki odaküldte! Ennek a beismerése csak erősítheti az Isten iránti bizalmunkat. Jöttek ellenséges hadak, szétdúlták a kedves élet helyeit, pusztasággá tették a szőlőhegyeket, Isten ítélte, de ő ítéletében is ugyanaz az Isten maradt! Hiszen kíméletlen az asszony, miközben mossa a szennyes ruhát, de valójában csak a ruhán levő szenny az, amihez ki- -méletlen. Azt nem szívesen tűri el az ember, hogy ott maradjon a ruháján a folt. Az Isten iránti bizalom átfoghatja egész életünket. „Jézusunk nyomában szép az út! Óáltala hajnalpírnak gyöngyharmata ragyog rajtunk." Az édes bizodalom.

Mikor egy ember orcájának pirulásával lép oda Istene elé, ezzel mintegy Istennek ad dicsőséget, és az iránta való bizalmát erősíti meg! A bűnvallással mindig Istennek adunk igazat, Ő nem bánt méltánytalanul velünk. Szenvedéseken át vezet az utunkon, hogy megérkezzünk oda, amit ígért. A bizalom méltányos dolog, a megtalált bárány ugyanazzal a bizalommal tapadhat Pásztora ölelésébe, mintha mindig ott maradt volna.

4.Végül Istennek adunk dicsőséget a hozzá való reménységünkkel is. Az ember azért lehet a reménység gyermeke, mert Istenében felfedezte azt, hogy ő a reménység Istene (Rom 15,13)! A reménység Istene az, aki képes betölteni minket hit által minden örömmel és békességgel! Zakariás könyvének 10. része a „szétszóratról" szól. A szétszórás büntetés, megérdemelt büntetés. Isten Jézus vére által vezet minket a feloldozáshoz. Éspedig a teljes feloldozáshoz. Jézus vére tisztít meg minket. Jézus vére által kerülhet a szent békesség állapotába az ember! És egyben hivatásunk megtalálása is! Isten éppen szétszórásában tette népét eredeti hivatása állapotába. Ábrahámot megáldotta Isten, hogy áldás legyen és lehessen a világ minden nemzete számára (IMóz 12,3). Ezt a hivatást nem vállalta a választott nép. Sőt, magába zárkózott. A többi nép fölé emelte magát, és dicsekedett. A lába porát is letörölte, ha pogányok városán haladt át. Gyönyörködünk tehát abban, hogy tetszett Istennek népét végül is éppen szétszórtságában áldássá tenni. „Ezt mondta: Kevésnek tartom, hogy Jákob törzseinek helyreállításában és a megmentett Izrael visszatérítésében légy szolgám. A pogányok világosságává teszek, hogy eljusson szabadításom a föld határáig" (Ézs 49,6). Igen, a reménységnek hivatása van.

5.

Szétszórt titeket Isten, de nem nyugtalanságra, bizonytalanságra, hanem arra, hogy követévé legyen a választott nép a pogányok között. Bizonyoságot tenni Istenről! Mennyire rugódozik Péter attól, hogy bemenjen Kornéliusz házába. Még mentséget is talál magának. „Uram, nem ettem életemben semmi közönségest vagy tisztátalant! " El se képes hinni a választ: „Amit az Isten megtisztított, azt te ne mondd tisztátalannak" (ApCsel 10,14-15)! Igen, „hatalmassá lesznek az Úr által, és az Ő nevében bízva élnek".

Isten szeretetének olyan kisugárzása ez, hogy a tengerbe süllyedő Titanicon is

énekelhette, aki énekelte: „Hadd menjek, Istenem, mindig feléd.” Nem a tenger mélységébe, hanem a szabadító Istenhez. Ezt a kegyelmet kéri súlyos betegségében Hausmann Júlia: „Csak vezess, Uram végig, és fogd kezem!”

Van a Csendes-óceán egyik szigetének egy madárfajtája, amelyiknek repülését segítik a farktollai, főként az irány megtartásában. Ha megsérül a farktoll, elvesztik a repülés biztonságát, és rendszerint el is pusztulnak. Az imádkozó hit, az Isten szeretetére figyelő bizalom és a békesség reménysége Isten gyermekeinek iránymutatói, nagy értékei ezek az életünknek, használjuk őket, és adjunk általuk dicsőséget Istennek!

*

²¹Amikor Jézus ismét átkelt hajón a túlsó partra, nagy sokaság sereglett köré, ő pedig a tenger partján maradt. ²²Akkor jött egy zsinagógai elöljáró, név szerint Jairus, aki meglátva őt, lába elé borult, ²³és esedezve kérte: A kislányom halálán van, jöjj, tedd rá a kezed, hogy meggyógyuljon, és életben maradjon. ²⁴Jézus ekkor elindult vele. A nagy sokaság követte őt, és tolongott körülötte.

²⁵Egy asszony pedig, aki tizenkét éve vérfolyásos volt, ²⁶sok orvostól sokat szenvedett, és mindenét rájuk költötte ugyan, mégsem látta semmi hasznát, hanem még rosszabbul lett; ²⁷amikor hallott Jézusról, eljött, és a sokaságban hátulról megérintette a ruháját, ²⁸mert így gondolkodott: Ha megérintem akár csak a ruháját is, meggyógyulok. ²⁹Azonnal elapadt a vérzés forrása, és érezte testében, hogy meggyógyult a bajából. ³⁰Jézus azonnal észrevette, hogy erő áradt ki belőle, ezért a sokaságban megfordulva így szólt: Ki érintette meg a ruhámat? ³¹Tanítványai így feleltek: Látod, hogyan tolong körülöttes a sokaság, és azt kérdezed: Ki érintett meg engem? ³²Jézus körülnézett, hogy lássa, ki tette ezt. ³³Az asszony pedig, mivel tudta, mi történt vele, félve és remegve jött elő; leborult előtte, és elmondta neki a teljes igazságot. ³⁴Ő pedig ezt mondta neki: Leányom, a hited megtartott téged: menj el békességgel, és bajodtól megszabadulva légy egészséges!

³⁵Még beszélt Jézus, amikor emberek érkeztek a zsinagógai elöljáró házatól, és ezt mondták: Leányod meghalt. Miért fárasztod még a Mestert? ³⁶Jézus is meghallotta, amit mondtak, és így szólt a zsinagógai elöljáróhoz: Ne félj, csak higgy! ³⁷És senkinek sem engedte meg, hogy vele menjen, csak Péternek, Jakabnak és Jánosnak, Jakab testvérének. ³⁸Amikor megérkeztek a zsinagógai elöljáró házához, látva a zűrzavart, a hangosan sírókat és jajgatókat, ³⁹bement, és így szólt hozzájuk: Miért csináltok ilyen zűrzavart, és miért sírtok? A gyermek nem halt meg, csak alszik. ⁴⁰Erre kinevették; de ő mindenkit kiküldve maga mellé vette a gyermek apját, anyját és a vele lévőket, és bement oda, ahol a gyermek feküdt. ⁴¹Majd megfogva a gyermek kezét, ezt mondta neki: Talitha kúmi!, ami azt jelenti: Leányka, neked mondom, kelj fel! ⁴²A leányka pedig azonnal felkelt és járt, mert tizenkét éves volt már. Azok pedig azt sem tudták, hova legyenek a nagy ámulattól. ⁴³Jézus azonban

szigorúan meghagyta nekik, hogy ezt senki meg ne tudja; azután szólt, hogy adjanak enni a leánykának. Márk 5.

³⁸Az én igaz emberem pedig hitből fog élni, és ha meghátrál, nem gyönyörködik benne a lelkem.” ³⁹De mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk. Zsidók 10:38.

A felolvasott rész két történetet mond el együtt a Bibliát olvasók számára, Jairus lányának feltámasztását és a vérfolyásos asszony gyógyulását. Sokszor olvastuk, hallottuk már ezt a történetet és bizonyára sok igehirdetés is elhangzott róla ebben a közösségben is. Amikor elolvastam ezt a történetet, akkor a sok üzenet közül mindenk előtt ennek a két embernek a hite volt az, ami üzenetté vált a számomra.

Azt érthetjük meg először ebből a történetből, ennek a két embernek, Jairusnak és a vérfolyásos asszonynak a tettéből, hogy **a hit azt jelenti, hogy az ember Jézushoz megy, mégpedig azért, hogy Isten országának, uralmának hatalmas erői az életébe áradjanak és ott döntő változásokat vigyenek végbe.**

Gyakran mondják az emberek, hogy elhiszik, hogy van Isten, elhiszik, hogy Isten a szeretet, elhiszik azt is, hogy Ő a Bibliában jelentette ki magát. Ebben látják a hitük lényegét. Nem baj az, hogyha valaki így nyilatkozik, csupán azt kell megértenie, hogy ez még nem hit. Ez egy lehetőség arra, hogy az illető valóban hitre jusson. Mert **a hit azt jelenti, hogy az ember személyesen Jézushoz megy, vele személyesen találkozni szeretne, hogy Isten országának, uralmának hatalmas erői az életébe áradjanak és ott döntő változásokat vigyenek végbe.**

Jairus azért ment Jézushoz, mert a kislánya halálán volt és reménykedett abban, hogy a Jézus által áradó isteni erő kiragadja a súlyos beteg leányát a halál hatalmából és életet ajándékoz neki.

A vérfolyásos asszony azért ment Jézushoz, mert a saját nyomorúságából szeretett volna megszabadulni. Mindent megtett már ezért a szabadulásért, de minden erőfeszítése hiábavaló volt. Bízott benne, hogy a Jézus által megjelent és korlátlanul áradó mennyei erő, amely olyan sokszor megmutatkozott Jézus gyógyítási csodáiban, megszabadítja, meggyógyítja Őt is.

Jézus maga is bátorít minket embereket, kivétel nélkül mindenkit, hogy ezt tegyük: **Minden lehetséges annak, aki hisz! – mondja. Minden lehetséges annak, aki Jézus által**

elfogadja, érvényesülni engedi az életében Isten országának az erőit. Engedi, kéri, hogy ezek az erők munkálkodjanak általa, benne.

A hit ezt jelenti tehát: **hogy az ember Jézushoz megy, hogy Isten országának, uralmának hatalmas erői az életébe áradjanak és ott döntő változásokat vigyenek végbe.**

A keresztyén életünk akkor lesz igazán erővel teljes, gyümölcsöző, ha nem csupán elhiszünk valamit, hanem azt a gyakorlatban is alkalmazni kezdjük, ha valóban engedjük, igényeljük Isten országának erőit, hogy áradjanak ki ránk.

Itt ebben a történetben két formáját láthatjuk ennek az aktivitásnak. Az egyik Jairusé. Ő a leánya gyógyulásáért, életben maradásáért fut Jézushoz. Jónéhány ehhez hasonló történetet találhatunk az evangéliumokban, amikor valaki más ember érdekében, szereteteinek, rokonának, ismerőseinek, vagy teljesen ismeretlen embernek az érdekében keresi fel Jézust, hogy a mennyei erők gyógyító áradását kérje számára.

Nekünk, mindannyiunknak, rendkívül sok lehetőségünk van arra, hogy Jézushoz futva könyörögjünk másokért. Szeretteinkért, ismerőseinkért, vagy akár ismeretlenekért is.

A hitünk akkor erősödik, akkor jutunk előre a hitben, ha ilyen módon aktivizáljuk magunkat, keressük a lehetőséget arra, hogy Isten országának erői megjelenhessenek emberek életében és ott nagy változásokat vigyenek végbe, s ebben mi eszközök lehessünk. Lássuk meg, tapasztaljuk meg, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.

Nagyon nagy szükség van erre a közbenjáró szolgálatra! Nagyon sok ember él körülöttünk, sokszor közvetlen közelünkben, akiknek létfontosságú, hogy Jézus által kiáradjon rájuk a mennyek országának gyógyító változást munkáló ereje. Kevés csak beszélni nekik Jézusról, kevés bizonyosságot tenni, bár ez is nagyon fontos. Jézushoz kell futni értük, velük, hogy Jézus érintse meg Őket, s áradjon ki rájuk általa a mennyei gyógyító erő.

*Jézus azonnal kész menni Jairussal. Nem tiltakozik, nem mondja azt, hogy most nem érek rá. Nekünk se mondja. Egyénileg és közösségben is közben kell járnunk emberekért, szüntelenül könyörögve, hogy meggyógyuljanak, megszabaduljanak a nyomorúságuktól, fájdalmuktól. Ez a mi papi, közbenjáró szolgálatunk!

*De nem csak mások érdekében, hanem saját nyomorúságunkból, terheinkből való szabadulás érdekében is szabad Jézushoz menni. Szabad hittel kimondani azt, amit ez a vérfolyásos asszony kimondott: Ha csak a ruhája szegélyét megérintem, akkor

meggyógyulok. Érintsd meg Jézust, fuss oda hozzá bátran, mert azt mondja neked: **Ha valaki énhozzám jön, azt semmiképpen el nem vetem, nem utasítom vissza.**

Az elmúlt hetekben az evangéliumokat olvastam át többször. Megdöbbsztem azon, hogy Jézus milyen keveset beszél, és milyen sokat cselekszik. Vannak nagy és fontos tanításai Jézusnak az evangéliumokban, de az evangéliumok tartalmának a 80%-a nem tanításokat tartalmaz, hanem Jézus tetteit mondja el. Nálunk mintha fordítva lenne! Sokat beszélünk, és tetteink pedig alig láthatóak, ha egyáltalán látható belőlük valami. Tudomásul kell venni, hogy **¹Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.... nem beszédben áll az Isten országa, hanem erőben....**Valahogyan javítani kellene ezt az arányt, mert **a hit azt jelenti, hogy az ember Jézushoz megy, hogy Isten országának, uralmának hatalmas erői áradjanak.**

*Természetesen nem csak ez a két lehetőség adott a hit számára. Nem csak annyi a hitben élés, hogy közbenjárók valakiért, vagy a nyomorúságomban segítségül hívom Jézust, munkálkodom azért, hogy a mennyei erő áradjon Jézusból rám, vagy valakinek az életébe.

*Az a mennyei erő, amelyik Jézusból árad ki, megszabadítja, megtisztítja azokat, akik tisztátalan lelkek fogságában élik az életüket. Jól látjuk ezt Jézus életében, s a későbbi időben is. Ma talán sokkal nagyobb probléma ez, mint Jézus korában! A modern társadalom olyan mértékben meghatározott a tisztátalan szellemi erőktől, hogy az minden képzeletet felülmúl. Egyszerű emberek és a neves, közéletben tevékenykedők között is sokan olyan szellemi erőktől megszállottak, irányítottak, akik rendkívül sok szenvedést, nyomorúságot okoznak.

Jézus által Isten országának erői áradnak, s ezek az erők képesek a gonosz erődítményeinek a lerombolására.

Nagy feladat ez, nem könnyű, sok bátorságot igényel azoktól, akik hisznek, de **a hit azt jelenti, hogy az ember Jézushoz megy, hogy Isten országának, uralmának hatalmas erői, dicsőségiesen áradjanak és döntő változásokat vigyenek végbe.**

Jól látjuk, hogy Európát hogyan foglalják el a sötétség erői, miközben a keresztyének szónokolnak, dogmatikai vitákat folytatnak, kedves családi és egyéb alkalmakon szórakoztatják magukat. Nem érzékelik, hogy háború van és ilyenkor annak, aki hisz fel kellene venni az Isten fegyverzetét.

*De azt is láthatjuk az Igében, hogy a tanítványok, az apostolok, Krisztus követői az evangéliumot hirdetik mindenkinek. Az evangélium hirdetésénél is lehet látni, hogy

szükséges a hitnek a munkája, mert az evangélium akkor győzedelmeskedik, akkor lesz életet teremtő erő, amikor a Jézusból áradó mennyei erő megerősíti azt. A Cselekedet könyvében nem azt olvassuk, hogy az apostolok jó prédikációkat mondtak, hanem azt, hogy **„Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel.”**

Jézus nélkül nincs eredményes bizonyágtétel, igehirdetés. Könyörögni kell külön-külön és együtt is és hittel mindent megtenni azért, hogy a bizonyágtételünk és az igehirdetésünk Jézus által a mennyek országának erői által megerősítve hangozzon mindig.

*De mondhatjuk azt is, hogy a hit nagy csodák, nagy változások által is megmutatkozik. Jézus megsokasítja a kenyeret, lecsendesíti a tengert. Péter előtt megnyílnak a börtön kapui, Pál túléli a megkövezést és a hajótörést. A hit számára nincs lehetetlen! Minden lehetséges annak, aki hisz, mert a hit nem önmagában erős, hanem azért, mert Isten országának hatalmas erőit képes mozgósítani Jézus Krisztus által.

Nem tudjuk minden részletét, minden színét elmondani annak, hogy a hitben milyen erő van, milyen lehetőség adatott a számunkra, ha hitben éljük az életünket. Gyakorolni kell. Kevesebbet beszélni, s bátran élni Isten országának hatalmas erőáradásával. Engedni, kérni azt, hogy ez az erőáradás az életünkben minden területen megvalósuljon. ma is van szükség nagy csodákra, csodálatos szabadulásokra, győzelmekre.

Hány és hány ígéret hangzik felénk az Igéből a hittel kapcsolatosan! **Minden lehetséges annak, aki hisz.... a ki hisz bennem, meg nem szomszúhozik soha.... A ki hisz én bennem, a mint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.... A ki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, a melyeket én cselekeszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek.... Valaki hisz ő benne, meg nem szégyenül.**

Tehát a hit azt jelenti, hogy az ember Jézushoz megy, hogy Isten országának, uralmának hatalmas erői nagy erővel, dicsőségesen áradjanak és döntő változásokat vigyenek végbe.

*A felolvasott Igéből nyilvánvalóan látható számunkra az, hogy ahhoz, hogy élő, hatékony legyen a hit, arra van szükség, hogy az ember erre szabaddá tegye magát.

Jairus zsinagógai elöljáró volt, a vérfolyásos asszony is vallásának, a zsidó vallásnak az előírásait komolyan vevő zsidó. Ha azt mondják, hogy nem mennek Jézushoz, mert Jézus munkálkodása nem olyan, mint amilyen módon ők és elődjük is eddig megélték a vallásos életünket, akkor nem történik semmi. Jairus lánya meghal, és az asszony is beteg marad egész életére. Szabaddá tudták tenni magukat a nagyon mélyen gyökerező

hagyományaiktól, megszokásaiktól, neveltetésüktől.

Ahhoz, hogy a mi hitünk működőképes legyen, ahhoz először belülről, a szívünkben kell szabaddá tenni magunkat minden minket akadályozó gondolattól, szokástól.

Megfigyeltem, hogy sok ember, amikor Jézusról beszélünk nekik, akkor elkezd okoskodni. Ez az okoskodás gyakran olyan jól sikerül, hogy a bizonyágtétel is elhalkul. A belső megkötöttség, a sok tanult, másoktól hallott gondolat, ellenkezés, a megszokás, lehetetlenné teszi a hitet és a hit által történő erőáradást. Sokszor maga a sötétség fejedelme az, aki megkötözi az embereket a szívük mélyén, hogy képtelen legyenek átélni a Jézus által áradó erő csodálatos hatalmát.

Aki hitben szeretne élni, annak teljesen, feltétel nélkül szabaddá kell tenni a szívét, lelkét, gondolatait Jézus cselekvése számára, Jézus cselekvése érdekében.

Nem egyszerű ezt megtenni, de vannak olyan élethelyzetek, amikor az ember számára ez a szabadság létfontosságú, életfontosságú.

Ne okoskodj, ne idegenkedj a gondolattól, hogy Jézushoz kell menni. Tégy félre mindent és indulj el felé, mert Ő kész rajtad segíteni, kész az életedbe árasztani az Ő erőit. Itt a te bátorságod és a te döntésed mindennél fontosabb!

*De nem csak belső akadályok vannak, hanem külső akadályok is. Ilyen **külső akadály** volt Jairus számára az, hogy zsinagógai előjáró volt. Illett neki ennek megfelelően cselekedni. De mindkettőjük számára ott volt a sok rokon, ismerős, akik nem feltétlenül örültek annak, hogy Jézusnál látják őket. A vérfolyásos asszony tisztátalannak számított, ezért nem érintkezhetett senkivel a hithű zsidók közül, mert érintése által mások is tisztátalanná lettek. Ezeket a külső akadályokat is le kellett győzni, hogy megtörténhessen velük a csoda.

Milyen jó is, hogy el tudtak feledkezni minderről, nem érdekelte őket az, hogy ki mit mond, ki mit gondol, hogy milyen következménye lesz annak, hogy Jézushoz mennek.

Aki hitben akar élni, aki szeretné, hogy Isten országának az erői az életében, szolgálatában működő módon megjelenjenek, annak minden akadályt félre kell tenni. Senki nem számít és semmi nem számít, egyedül Jézus a fontos, aki által árad a mennyei erő.

Az internetet olvasgatom időnként, az olyan hozzászólásokat, amelyekben különféle lelki mozgalmakkal, jelenségekkel foglalkoznak az emberek. Mennyi értetlen, értelmetlen vélemény fogalmazódik meg ezeken az oldalakon. S a legmegdöbbentőbb az, hogy gyakran

hívó emberek, vagy legalábbis templomba járó emberek is ugyanazt a véleményt hangoztatják. Éppen ezért fontos, hogy mindent törölni kell! Senki nem számít és semmi nem számít, egyedül Jézus a fontos, aki által árad a mennyei erő.

Itt feltétlenül meg kell említeni azt, hogy Jézus azt mondja, hogy minden megbocsáttatik az embernek, de a Lélek káromlása sem a földön, sem a mennyben nem nyer bocsánatot. Nagyon vigyáznunk kell, hogy különféle lelki, szellemi jelenségekkel kapcsolatosan miképpen nyilatkozunk!

Ha sikerül a belső és a külső akadályokat legyőzni, akkor van még egy akadály, amivel meg kell birkózni. **Oda kell jutni Jézushoz.** Oda kell menni a közelébe, hogy megszólíthasd Őt, hogy megérinthesd a ruhája szegélyét.

Ez sem egyszerű az ember számára. Itt is belső és külső küzdelmet láthatunk. Mert a találkozás a szívben történik meg, de ugyanakkor vannak olyan közösségek, igehirdetők, akik azt állítják, hogy Jézust náluk lehet megtalálni, s a keresők csalódottan tapasztalják, hogy ez nem így van.

Ez egy nagy harc, amit az embernek meg kell küzdeni ahhoz, hogy valóban Jézus közelébe kerüljön. Ennek a harcnak a szabálya az, hogy: Ne add fel, amíg Jézushoz nem érsz! Ne nézz emberekre! Ha még mindig nem értél oda hozzá, akkor bátran indulj tovább. Ne csüggedj el! Eljön a pillanat, amikor már ott leszel Őelőtte, felhangzik feléd a szava, árad életedbe az erő, ami mindent megváltoztat.

*De még azt kell elmondani ennek az Igének a magyarázatánál, hogy amikor megtörténik a találkozás, akkor is vannak olyan feladatok, amiket meg kell oldani!

Azt láthatjuk ebben a történetben, és általában minden gyógyításnál vagy csodánál, hogy az a csoda, az az erőáradás mindenkit, aki tanúja annak, megdöbben és félelemmel tölti el. **Szokatlan!** Olykor már az a mód is megdöbbenő, ahogyan végbemegy egy ilyen esemény.

Fel kell készülni arra, hogy amikor hitben kezdünk élni, akkor szokatlan dolgok történnek. Megjelenik életünkben, szolgálatunkban, gyülekezetünkben az Isten hatalma, ereje. Isten hatalma és ereje nem a mi elvárásaink szerint munkálkodik. Istenre nézve nem kötelezőek a mi normáink, viselkedéskultúránk. Erre azonban nem csak felkészülni kell, hanem ezt tudatosan kell akarni, várni is. Ő szabadom, szuverén módon cselekszik mindig. A keresztyénség ugyanis nem arról szól, hogy mi megmutatjuk ügyességünket, rátermettségünket, erőnket, hanem arról, hogy Isten megmutatja hatalmát, dicsőségét, szeretetét. Nagy hiba, amikor a keresztyének meg akarják mutatni a világnak, hogy jobbak, erősebbek, okosabbak, mint a világ, amikor valamilyen tannal, emberi jósággal

próbálnak győzedelmeskedni. Nekünk azt kell megmutatni, hogy Jézus Krisztus út és együtt munkálkodik velünk, hogy az Ő áldozata által Isten országának erői robbannak bele emberek, közösségek életébe és nagy változásokat munkálnak. Amikor valami értelmes, fontos dolog történik, akkor mindig Ő cselekszik és nem mi. Mi csupán részesei lehetünk ennek a cselekvésnek, hálás csodálói. Őhöz kell menni, Őt kell segítségül hívni!

Tehát a hit azt jelenti, hogy az ember Jézushoz megy, hogy Isten országának, uralmának hatalmas erői nagy erővel, dicsőségesen áradjanak, véghezvigyék Istennek gyógyító, helyreállító, újat teremtő akaratát.

*Tudatában kell lenni annak, hogy a sötétség fejedelme ezen a ponton is támad. Le akarja rombolni Isten munkáját. Ott Jézus idejében mindig felhangzott a bibliai üzenet: Tudjuk ki vagy! Isten Szentje, Isten Fia. Ott és akkor ez azt jelentette, hogy a gonosz Jézus munkáját igyekezett ellehetetleníteni, hiszen a hatóságok nem nézték jó szemmel mindazt, amit Jézus erővel és hatalommal tett.

Nyugodjunk bele abba, hogy ma sem örvendetes a világ fejedelme számára, ha valahol Jézus jelenléte, hatalma megmutatkozik. Mindent megtenne érte, és meg is tesz, hogy ezt megakadályozza. Neki az a jó, ha a keresztyének a templomban csendesen imádkoznak és elégedetten elhiszik, hogy van Isten. Ez nem zavarja őt, sőt ennek nagyon örül is. Hidd el, hogy van Isten, csak ne találj meg Őt, mert akkor a halálban vagy. Ott, ahol Isten erői megmozdulnak, ahol a mennyek uralma megjelenik ott mindent bevet, hogy lerombolja, lehetetlenné tegye a munkáját.

De megszólalnak a különféle vélemények, amikkel nagyon el lehet kedvetleníteni azt, aki vágyakozik Jézushoz. Ez a vérfolyásos asszony talán nem is volt beteg. Megbeszélte Jézussal ezt az egész jelenetet. Jairus lánya sem volt beteg, csak vérszegény volt és elájult. A tanítványok hazugsága az egész.

Nem sorolom, hiszen mindannyian ismerjük ezeket a ma is forgalomban lévő megjegyzéseket.

Aki hisz az nem tántorodik meg, nem bizonytalanodik el. Isten hatalmas erői munkálkodnak ott, ahol emberek hittel Jézushoz mennek, tőle kérnek segítséget, Őt követik és szolgálják.

Komolyan kell venni Jézus szavait: **Minden lehetséges annak, aki hisz....** ²³**Bizony mondom nektek, hogy aki azt mondja ennek a hegynek: Emelkedjél fel, és vedd magad a tengerbe! – és nem kételkedik szívében, hanem hiszi, hogy amit mond, az megtörténik, annak megadatik az.** ²⁴**Ezért mondom nektek: higgyétek, hogy mindazt, amit imádságotokban kértetek, megkapjátok, és megadatik nektek.**

...a hit azt jelenti, hogy az ember Jézushoz megy, hogy Isten országának, uralmának hatalmas erői nagy erővel, dicsőségesen áradjanak, véghezvigyék Istennek gyógyító, helyreállító, újat teremtő akaratát.

Szeptember 15.

A legbiztosabb menedék

„Mindegyik olyan lesz, mint rejtekhely a szél ellen, és fedett hely zivatar idején...” (Ézs 32,2).

Hogy ki ez, mindnyájan tudjuk. Az utolsó Ádám, a mennyből jött Úr, a fájdalemak férfia, az Emberfia. Milyen biztos rejtekhely ő népe számára! Saját magát teszi ki a tomboló szél teljes erejének, csak hogy megvédje a benne rejtőzőket. Így menekültünk meg Isten haragjától, és meg kell menekülnünk az emberek dühétől, az élet gondjaitól és a halál rettenésétől is. Miért állunk hát kint a szélben, amikor olyan könnyen biztos menedéket találhatunk az Úrnál? Meneküljünk hát hozzá, és találjuk meg nála a teljes békességet.

A bajok szélfúvása gyakran mindent elsodró viharra fokozódik. Ami erősnek és állandónak látszott, meginog a szélviharban, és földi reménységeink egymás után omlanak össze. De a mi Urunk Jézus, a dicsőséges Emberfia olyan biztos menedék a számunkra, hogy semmiféle vihar nem sodorhat el bennünket. Benne elrejtőzve biztonságban várhatjuk meg a vihar elvonulását.

Rejtőzzünk el ma nagy Menedékünkben, és szívünkben hálaadással énekeljünk védelme alatt.

Áldott út Jézus, Te vagy menedékünk a viharban!

*

A zsidók megtérítésén is munkálkodnunk kell

**„Meghagytam magamnak hétezer embert, a kik nem hajtottak térdet a Baálnak...”
"(Róm 11,4)**

Mikor Illyés panaszkodik az Úrnak Izrael ellen, azt feleli néki: „meghagytam magamnak hétezer embert”. Ezeket is meg kell keresnünk és meg kell hódítanunk Krisztus számára. Meg kell őket győznünk, hogy találják meg a „hitből való igazságot”. Az ő esetük folytán

lett az üdvösség a pogányoké, hogy „fölingerelessenek” (Róm 11,11). Pál megnyugtatta minket, hogy „a megkeményedés Izraelre nézve csak részben történt, a meddig a pogányok teljessége bemegy” (Róm 11,25-26). Pált is meg akarják többször ölni (ApCsel 23,12-15), de Isten irgalma az ő felénk is annál nagyobb. A pogányok boldogságának láttára az ő szívük is meghódol majd az egyetlen Messiás előtt...

Megváltó Krisztusunk, érezzük, hogy Izrael fiainak igazi követőidül való megnyerése kötelességünk. Add, Uram, kegyelmed, melynek ereje előtt senki se tudjanak kitérni és a törvény fia helyett a „kegyelem” fia lehessenek. Ámen.

„Törvényednek eleget
Bűnös ember nem tehet;
Buzgóságom égne bár,
S folya könnyem, mint az ár:
Elégtételt az nem ad,
Csak te válthatsz meg magad.
Jövök semmit nem hozva,
Keresztedbe fogózva,
Meztelen, hogy felruházz,
Árván, bízva, hogy megszánasz:
Nem hagy a bűn pihenést:
Mosd le ő, mert megemészt!
(Énekeskönyv 458. é. 2. v.)

*

Nem akart bemenni

Ekkor az megharagudott, és nem akart bemenni. De az apja kijött, és kérlelte. (Lk 15,28)

A tékozló fiú bátyja azokat a derék, jó, vallásos embereket képviseli, akik nem lázadnak nyíltan, nem züllenek el, de a szívük ugyanolyan távol van az Atyától, mint a lázadó fiáké. Mert más dolog Isten közelében élni, vagy vele közösségben élni.

Az idősebb testvért az jellemezte, hogy nagyon meg volt elégedve magával. Öntelt, büszke ember, aki különben tartja magát másoknál, és kíméletlenül ítélkezik mások felett. És ebben az esetben igaza is van. Csakhogy Isten előtt nem áll meg az ő vélt igaz volta. Mert aki a maga igazában bízva áll oda Isten elé, azt a saját igazsága alapján ítéli meg, és nem a Krisztusba vetett hit alapján. És ez semmi jót nem jelent.

Noha nagyon önelégült, mégsem boldog. Tele van keserűséggel, elégedetlenséggel. Apját vádolja: nem adott nekem... Nincs-e ott a mi szívünkben is: nem adott nekem társat (vagy ilyet adott), egészséget, anyagi bőséget, szakmai sikereket... S hiába mondja az apa: velem vagy, és mindenem a tied - neki ez kevés.

Akiben ennyi keserűség van, abban hamar fellobban a harag lángja. A harag pedig mindig szembeállít másokkal, félelmet és gyűlöletet termel, nagyon rossz tanácsadó. Kain testvérgyilkossága is haraggal kezdődött.

Mivel haragszik, nem akar bemenni az örömlakomára. Az apja kérleli, neki is van ott helye, de ő nem akarja. Megkeményedik a maga igazában, és kizárja magát a közös örömből. Éppen azt a két szót nem ismeri, amivel az öccse hazatért: Atyám - vétkeztem. Ez a különbség a két fiú között. Az elfogadott kegyelem az új élet, a visszautasított kegyelem az ítélet. Isten őrizzen meg bennünket ettől!

*

Menekültügy, migráció bibliai és teológiai etikai nézőpontból

Menekültek - Szűcs Ferenc teológus bibliai példákon keresztül és teológiai etikai szempontok alapján vetíti az Olvasó elé az aktuális kérdést.

„Menekültek pedig mindig lesznek veletek” - akár így is idézhetnénk Jézus szegényekre vonatkozó szavait (Mt 26,11). A kiváltó okok sem sokat változtak az idők folyamán: üldözések, háborúk, természeti katasztrófák okozta szükséghelyzetek, valamint a megélhetés gazdasági tényezői, amelyek egy másik országban jobb kilátásokkal kecsegtetnek. A felsorolás két végpontja is jelzi, hogy különbséget lehet tenni az önként vállalt kivándorlás és a kikényszerített menekülés között.

Az előbbi kategóriába tartozik az iparilag, gazdaságilag fejlettebb országokba munkavállalás céljából történő bevándorlás, amely mögött legtöbbször a befogadó országoknak az az érdeke is állhat, hogy így olcsóbb munkaerőhöz jutnak, ill. olyan munkák elvégzéséhez nyernek munkaerőt, amelyre a helybeli lakosság már nem szívesen vállalkozik. Magyar példaként ide sorolhatjuk a múlt század fordulóján Amerikába történt tömeges kivándorlást, vagy korunk ún. „vendégmunkásait” és bevándorlóit, akik mind az öt kontinens fejlett ipari államaiban megtalálhatók Tömeges méreteinél fogva ez a jelenség éppen a befogadó országokban jelenthet problémát az etnikai arányok és a vallási - kulturális különbségek miatt. A magasan képzett bevándorlók esetében beszélhetünk ún. „agyelszívásról” is, amely a befogadó ország számára azzal a gazdasági előnnyel jár, hogy a képzési költségeket megspórolva jut jól képzett munkaerőhöz. Ebben a kategóriában viszont reális lehetősége van egy idő után a hazatelepülésnek, minthogy a kivándorlók nagy része eleve csak átmeneti állapotnak tekinti a külföldi

munkavállalást, mivel megtakarításait a legtöbb esetben szülőföldjén hatékonyabban tudja felhasználni. Az értelmiségi munkavállalók esetében ez a visszaáramlás még inkább hasznos lehet az anyaországnak, a megszerzett nyelv és a szakmai tudás, tapasztalat miatt.

Menekültekről sajátos értelemben azonban csak az üldözések, háborúk, vagy természeti katasztrófák áldozatainak esetében beszélhetünk. Helyzetük az előzőekhez viszonyítva annyiban más, hogy ők nem önként, megtervezetten hagyják el szülőföldjüket, hanem kényszerítő körülmények hatására, kiszolgáltatottan. Ezek között a politikai, vagy vallási kisebbség üldöztetése áll az első helyen. A hatalmi struktúrák változása szükségszerűen teremti meg az új ellenségképet, amellyel az új hatalom le akar számolni. A történelmi példák azt mutatják, hogy a jobb társadalmi és anyagi helyzetben lévők hagyják el először a változások színterét, hiszen ők magukkal tudnak hozni bizonyos értékeket, amivel az újrakezdést egy másik országban biztosítani tudják. A legkiszolgáltatottabbak a szegények, de különösen is a nők és a gyermekek. A minden kockázatot vállalók ki vannak szolgáltatva az ún. „segítők” lelkiismeretlen haszonszerzésének is, amint azt a közelmúlt tengeri katasztrófáinál és az embercsempészek üzleti manipulációinál láthattuk. Másfelől a befogadó államok határvédelmi politikája is érthető kerítést jelent, mivel ezeknek a kormányai joggal hivatkozhatnak a saját népük biztonságának szempontjaira. Az etikai és jogi problémák nehézsége annál a különbségtételnél jelentkezik, hogy kik azok, akiknek a befogadása valóban életmentést jelent, vagy csupán életminőség javulást. Felveti továbbá azt a globális felelősséget, amely a megoldást nem a menekülésben, hanem az embertelen struktúrák megváltoztatásának kikényszerítésében látja. A régi metafora szerint a hajót kell megmenteni az elsüllyedéstől, és nem a mentőcsónakokat túlterhelni, amely majd azok biztos pusztulásához vezet. Az ok és okozat tisztázásánál nem mellőzhetők az olyan tisztességes elemzések sem, amelyek rámutatnak azokra a külső hatalmi manipulációkra, amelyek egy-egy veszélyeztetett térség katonai és társadalmi instabilitásához vezettek és ezzel elindították a kényszerű migrációs hullámokat. Nem volna helyes a következményeket kizárólag azokra a népekre ruházni, akiket nem terhel felelősség a helyzet előidézésében. A teológiai etika ezt a kérdést is csak az igazságosság és szeretet dialektikájában tárgyalhatja.

Bibliai analógiák

A bevezetésben említett örök problémát nyomon követhetjük már a bibliai időkben is, különösen az ószövetségi elbeszélésekben. A héber nyelv *GÉR* és *TÓSA*B (*idegen*,-*jövevény*) szavai gyűjtőfogalmakként jelölik meg az Izrael népe között tartózkodó nem izraeli lakosokat. A törvény védelmét az özvegyekhez és árvákhoz hasonlóan terjeszti ki rájuk is az ó-izraeli jogrend (5Móz 10,18-19). A sabbat év terméséből nekik is juttatni kell (3Móz 25,6) és a menedékvárosok adta védelem őket is megillette (4Móz 35,15). Ennek az emberiességi törvénynek a magyarázata, hogy Izrael maga is jövevény volt

Egyiptom földjén, sőt a honfoglalás után sem vált tulajdonává a föld. Ez az ideiglenesség és átmenetiség szimbolikussá is vált Izrael önértelmezésében. A földhöz kötődő kánaáni kultuszokkal szemben ők éppen ebben az exodus állapotban élték át JAHVE szüntelen vezetését és védelmét. A letelepedés hamis biztonságának vallási veszélyét a kőtemplom építésének prófétai elutasítása jelzi majd. Dávid építkezési tervére Nátán próféta szavain keresztül ez az isteni válasz érkezik: *„Te házat akarsz nekem építeni, hogy abban lakjam? Hiszen attól kezdve, hogy kihoztam Izrael fiait Egyiptomból nem laktam házban mindmáig, hanem csak hajlékban, a sátorban jártam”* (2Sám 7,5-6). A jövevény létforma alkalmas magának az emberi életútnak kifejezésére is (1Móz 47,9). Erre utal az Újszövetség is, amikor a hit hőseit olyan úton járó embereknek nevezi, akik *„idegenek (xenosz) és jövevények (parepidémosz) a földön”* (Zsid 11, 13).

A menekülési történetek a Bibliában legtöbbször megmenekülési híradások is, így mindig Isten gondviselésének tanúbizonyságai. A menekült státusznak szinte valamennyi későbbi formájára találunk analógiákat a bibliai elbeszélésekben. A *természeti csapás*, a szárazság okozta éhínség előtt menekül Moáb földjére Elimélek és Naomi (Ruth 1,1-5), a Saul elől bujdosó Dávid pedig *politikai menedékjogot* kér Ákís királytól (1Sám 21,11-15). De az Újszövetség tudósít arról, hogy maga Jézus is átélte családjával együtt a *menekült státuszt* Egyiptomban (Mt 2,13-15). Csodálatos meneküléseket élt át Pál apostol is, amikor a damaszkuszi városfalon kosárban eresztették le (2Kor 11,32), vagy amikor a cselszövők terve ellenére menekítették ki Jeruzsálemből (ApCsel 23,12-22). A tömeges menekülésre pedig éppen a jeruzsálemi ősgyülekezet lehet a történelmi példa, akik a szent város római ostroma előtt Pellában települtek le Ennek a háttérében feltehetően a Mk 13,14 apokaliptikus jövendölése állhat: *„akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekre.”* Az apokaliptikus beszédmód tágabb kortörténeti szövegkörnyezete arról szól, hogy Krisztus gyülekezete osztozik a kor megpróbáltatásaiban, a háborúk és üldözések fenyegetettségében, de ez még nem a vég és Isten a menekülést is előkészíti számukra. Mindez vigasztaló és bátorító üzenet lehetett az egyház későbbi szorongatott helyzeteiben is, mivel itt tapasztalta meg, hogy Isten erős vár és biztos menedék a nyomorúság idején (Zsolt 46, 1-4).

A határok és az identitás

Migrációról, menekülésről csak abban az összefüggésben lehet beszélni, hogy a népi közösségeknek vannak határai. Pál az areopágoszi beszédben ennek két klasszikus formáját idézi: az idői, történelmi, valamint a térbeli határokat (ApCsel 17,26). Az *„elrendelt idő”* azt jelzi, hogy a népiség maga nem örök teremtetési rend. Népek keletkeznek, elmúlnak és egymásba olvadhatnak, így csak egy-egy történelmi kairoszban töltik be küldetésüket. De van *„lakozásuknak”* térbeli határa is, akár genealógiai, akár nyelvi-kulturális értelemben beszélünk is az egy néphez tartozásról. Ezek a határok jelzik a közösségi identitást is, a sajátos összetartozást és különbözést *„az egy vérből teremtetetett”* emberiség egészén belül. A rész szerintiség embervoltunk velejárója

mind egyéni, mind közösségi vonatkozásban. Nem lehetünk minden időben és helyen egyszerre otthon, korunk, tradíciók és kultúránk határai meghatározzák identitásunkat.

A migráció minden esetben kilépést jelent ebből a közegből, és belépést egy másik közösségi identitás életébe. Ha a befogadó közösség egyben elfogadó és toleráns is, akkor a „jövevény” megőrizheti identitásának számos vonását (nyelvét, vallását, szokásait), de egyben alkalmazkodnia is kell a befogadó közösség jog- és szokás rendjéhez. Az európai pluralizmus és multikulturalizmus gyakorlata éppen ezen a ponton jelez súlyos hiányosságokat. Egyrészt pl. a vallási semlegesség mítosza intoleranciába csaphat át, amely az eltérő identitások minden nyilvános szimbólumával szemben harcot hirdet. Ezzel gyakorlatilag éppen a szabadság és tolerancia eszményét adja fel. Sértőnek és kirekesztőnek tekinti a keresztyén civilizáció jelképeinek nyilvános megjelenítését éppúgy, mint a bevándorlók öltözködési és vallási szokásait. Az álliberalizmus hazugságát leginkább az olyan közvélemény kutatások leplezik le, amelyek szerint a keresztyén jelképek (kereszt, karácsonyfa stb.) éppúgy nem zavarják a más vallások híveit, mint a keresztyén kultúrkörben élőket a burka, vagy az ortodox zsidók öltözete.

Másfelől azonban a nagy tömegben megjelenő és alkalmazkodni nem akaró idegenek a xenofóbia és nacionalizmus érzéseit korbácsolják fel a befogadó nemzetek körében, akik saját identitásukat érzik veszélyben. Az államhatárok védelme a kormányok feladatai közé tartozik. Ennek figyelmen kívül hagyása olyan naivitás lenne, mintha a házak kerítéseit kellene lebontani, ill. a lakásajtókat nyitva tartani. Országhatárok ott is léteznek, ahol az átjárhatóságot egy átfogóbb közösségi összetartozás biztosítja (pl. a Schengeni Egyezmény, vagy a Brit Nemzetközösség országai között). Egy ilyen bizalmi elven alapuló együttműködés ugyanakkor nem zárja ki azt az éberséget, hogy a rosszindulatú határsértőket ezeknek az országoknak is távol kell tartaniuk. Civilizációnk nagy ellentmondása, hogy a biztonsági szempontok miatt az állampolgároknak számos személyiségi jogról le kell lemondaniuk. Ha ezt saját országában mindenki vállalja, nem ítélné el, ha ugyanezt az elvet a veszélyeztetett térségekből érkezők esetében is alkalmaznák. Egy ilyen társadalmi helyzet a keresztyén etika számára is komoly kihívást jelent, mert a bizalom és kölcsönös jóhiszeműség elveit egyensúlyban kell tartania a biztonság elvével. Ezt leginkább az átláthatóság (transzparencia) elvének gyakorlatba vitelével lehet biztosítani. Ebbe az irányba mutat már az újszövetségi „állampolgári etika” is: *„azt akarod, hogy ne kelljen félned a hatalomtól? Tedd a jót és dicséretet kapsz tőle”* (Róm 13,3). A szociáletika nyelvén fogalmazva ez annyit jelent, hogy az egyéni, szubjektív érdeknek összhangban kell lennie a közösségi, objektív érdekekkel. Ezt az összhangot sajnos, megterhelheti a hatalommal szembeni bizalmatlanság, mégis igaz, hogy *abusus non tollit usum*.

Az illegális határátlépések minden esetben kriminalizálják az így belépőket. Ez azzal a veszéllyel is jár, hogy a csupán könnyebb megoldást kereső, de egyébként nem bűnöző migránsokra is rávetülhet egy olyan általánosító előítélet, amely terroristaként tekint rájuk, túl azon, hogy maga a határsértés is bűncselekmény. Itt egyedül a bibliai menedékvárosokra vonatkozó eljárást lehet alkalmazni: a közösségi ítélet válassza ki a valóban menedékre szorulókat (4Móz 35,9-34).

Globalizáció és migráció

Korunkban a globalizáció többjelentésű fogalom. Pozitív értelme elsősorban a felelősség etika határokon átívelő jellegében van. „Nincs esélyünk a fennmaradásra világethosz nélkül” - mondja Hans Küng . A globális ethosz kialakításához alapvető feltétel a világvallások közti dialógus. A világ globális közösséggé (*global village*) formálódásának leglátványosabb jelensége az ún. információs és kommunikációs forradalom, amely legyőzte a tér és időbeli távolságokat. A média és internet kapcsolatok hálózata így nemcsak egy időben tájékoztat a világ távoli pontjain történő eseményekről, de alkalmas arra is, hogy társadalmi elégedetlenséget támasszon, az emberi kapcsolatokat személytelen alapokra helyezze, valamint a hagyományokat és azok közösségi értékeit átalakítsa.

A folyamat eredménye tehát ellentéte a Küng által megálmodott és oly szükséges etikai konszenzusnak. Ennek hatóköre így túlmutat a gazdasági szférán, noha legszembetűnőbben ott jelenik meg. Egy alapvető érték- és szemléletváltozást eredményez, amelyet irányítani és manipulálni is lehet. A globális piac orientált szemlélet, amely az egyes országok polgáraiban csak potenciális vásárlót lát, ellentétesen működik azzal az érték őrzéssel, amely érzelmileg is kötődik a szülőföldhöz, nemzeti nyelvhez és kultúrához. Ennek legkevésbé veszélyes része az, hogy pl. az étkezési kultúra területén bizonyos termékek és gyorsétterem-láncok nemzetközi monopóliumra tesznek szert, így bármelyik kontinensen vagy országban az otthonosság érzetét keltik. Ezt azért neveztük kevésbé veszélyesnek a nemzeti hagyományokra nézve, mivel azt is tapasztaljuk, hogy párhuzamosan ébresztik fel a helyi specialitások iránti igényt is. Ez leginkább a turizmus területén tapasztalható. Aki egy idegen országba utazik, nem a mindenütt megtalálható ízekre és árúkra kíváncsi, hanem a helyi sajátosságokra. A globalizációs kultúra ezért ambivalensen hat. Kisebb mértékben igaz ez a divatokra és a tömeg zenei kultúrára nézve is. Az ellenhatások természetesen nem kisebbítik azt a kulturális globalizációt, amely a kultúra és „ideológiafogyasztás” terén az Egyesült Államok dominanciáját mutatja. Mindez azért jelentős tényező a migrációra nézve, mivel a tradíció olyan gyökereket is jelent, amelynek megtartó ereje van. A migráció minden esetben ezeket a gyökereket szaggatja el.

A késői modernitás az ipari társadalmakon belül is a lakossági mobilitást segíti elő, de ezt ellensúlyozhatja egy ellentétes mozgás is, amely a munkahelyeket telepíti a szabad

munkaerő közelébe. Ez sajnos, azzal a mobilitással is együtt jár, amely a fejlettebb országokból az olcsóbb munkaerő irányában mozog, így nem teremt hosszú távú stabilitást a munkaerőpiacon.

Az említett tendencia azt jelzi, hogy a globalizáció igazi veszélyét az a gazdasági dominancia jelenti, amely a fejletlenebb országokat ezeknek a gazdasági társaságoknak teljesen kiszolgáltatja. Nem véletlen, hogy az egyházak számára az etikai kihívást egy ilyen „új rabszolgaság” elleni fellépés jelentette. Az exodus motívum bibliai képe nemcsak az ún. felszabadítás teológiákban jelenik meg, hanem az ökumenikus találkozóknak is vezérmotívuma. „Az igazságtalanság láncainak szétszakítása” (RVSz Accrai Nagygyűlés) annyit jelentene, hogy a migráció és menekülés okait kell megszüntetni, és annak a lehetőségét biztosítani, hogy mindenki a saját hazájában boldogulhasson.

A befogadás konkrét etikai problémái

A destruktív rendszerekkel szembeni tiltakozás nem feledteti el, hogy a menekültek és bevándorlók esetében konkrét emberi sorsokkal, tragédiákkal találkozunk. Ezért a segítséget sem lehet csupán általános kategóriákban megfogalmazni, mivel minden egyes szituáció más és más. A modern világban a segítség felelőssége nagyrészt az intézményekre hárul, amelyek sok esetben leveszik az egyén válláról a felelősséget. A menekültek befogadásával sem egyénileg találkozunk, hanem az erre illetékes állami fórumok döntenek róla. A népi közösségeknek ezt a kollektív felelősségét megtalálhatjuk már az olyan jézusi Igékben, mint az utolsó ítéletről szóló tanítás (Mt 25,31-46). A népek történelmi megmérettetésének egyik kritériuma, hogy *„jövevény voltam és befogadtatok engem”* (Mt 25,35/b). Itt a jelenlévő Krisztusról van szó, akin már most eldől a jövő. A megkülönböztetés és szétválasztás kritériuma tehát már most jelen van éppen azokban az apokaliptikus krízisekben, amelyek háborúkról és természeti csapásokról szólnak. Az ún. alapvető emberi jogokat és az emberi méltóságot tehát nemcsak a teremtésben (természetjog) látja a teológia, hanem a krisztológiában is. Krisztus a menekült állapotban is sorsközösséget vállalt velünk (Mt 2,13-15), így a menekültek befogadásában mi vele vállalunk közösséget.

A pozitív történelmi példák azonban mindig olyan befogadható kisebbségről szólnak, amelyet meg kell különböztetni egy népvándorlásszerű folyamattól. Ez utóbbi számos szociáletikai problémát vet fel. Az nem lehet kérdés, hogy a keresztyén közösségek számára a krisztusi szeretet parancs az áldozat vállalását is jelenti és ezzel a nagyobb közösség számára is jellé és hegyen épített (menedék) várossá is válnak. Az viszont kérdéses lehet, hogy az önkéntes áldozatvállalás helyett mennyiben kényszeríthető rá egy nemzeti közösségre egy parttalan menekültáradat, amely már nem is befogadról, hanem önfeladásról szól. Az igazságosság és arányosság elvének egyensúlyban kell lennie a szolidaritás elvével. Erre hivatkozik Pál is a jeruzsálemi gyülekezet részére való

adakozásnál. „Ugyanis azért, hogy másoknak könnyebbségük legyen, nektek ne legyen nyomorúságotok” (2Kor 8,13). Az egyenlőség szerinti mérce itt a méltányosságot és arányosságot fejezi ki (iszosz - egyenlő, méltányos).

A végletes analógia a *bellum iustum*, az ún. igazságos háború klasszikus esete lehet, ami az önvédelem végső érveként (*ultima ratio*) jöhet szóba. A terrorizmus fenyegetettségében a szabad migráció hasonló veszélyt jelenthet egy-egy ország békés életére nézve. Ezen túl a nemzeti és nemzetközi érdekek összhangja az etika örök dilemmája marad, amelyre a történelemben még nem született mindenki számára egyaránt kedvező megoldás. A jobb- és balsorsú nemzetek, a győztesek és áldozatok történeti valósága nem válaszolható meg a teodícea körében. Isten nem azonos sem a történelemmel, sem a természeti csapásokkal. A Káté szerint azonban a gondviselő Istenbe vetett hit a történések és közöttünk „Isten atyai kezét” látja (HK 26. kf.). Ennek a segítő, gondviselő kéznek lehetünk egy adott helyen és időben mi is eszközei. Minden ilyen segítség természeténél fogva csak részleges és időleges lehet, amelynek határaival számolnunk kell. Ennél többről a keresztyén teológia és etika nem szólhat a menekültügyben sem.

Szűcs Ferenc

Szeptember 16.

A jutalom biztos

„Aki pedig csak egyetlen pohár friss vizet is ad inni egynek e kicsinyek közül, mert az tanítvány: bizony, mondom nektek, semmiképpen sem fogja elveszteni jutalmát” (Mt.10,42).

Ennyit igazán megtehetek. Valami jót az Úr szolgálival. Az Úr tudja, hogy szeretem mindannyiukat, és tisztesség lenne számomra, ha a lábukat megmoshatnám. A Mesterü-kért szeretem a tanítványokat.

Milyen kegyes az Úr, hogy ilyen jelentéktelen dolgot említ: mindössze egy pohár vizet adni! Ezt megtehetem vidáman, akármilyen szegény, akármilyen alacsonysorsú is vagyok. Az Úr a mégoly semmiségnek látszó dolgot is megjegyzi. Látja, ha tanítványai közül a legkisebbnek a legkisebb szolgálatot tesszük is meg. Nyilvánvalóan nem az árat nézi, nem a végrehajtás ügyességét, sem az adomány mennyiségét, hanem cselekvésünk indítékát, azt, hogy valakinek azért adunk, mert tanítvány, azt jegyzi meg és azt viszonzza az Úr. A jutalmat sem az adomány mértékével méri, hanem kegyelmének gazdagsága szerint.

Én adok egy pohár friss vizet valakinek, az Úr pedig élő vízzel oltja szomjamat. Inni adok tanítványai egyikének, Ő pedig úgy tekint rám, mint aki szintén tanítványaihoz tartozik. Azért ilyen nagylelkű velem, mert az Ő kegyelme indított engem arra, amit megtettem, és ezért ígéri, hogy: „semmiképpen sem fogom elveszteni jutalmamat”.

*

Mi lesz a kárral?

Ki vádolná Isten választottait? Isten, aki megigazít. (Rom 8,33)

Valaki ezt kérdezte: óriási ajándék a bűnbocsánat, kimondhatatlanul nagy dolog, hogy el lehet rendezni Istennel és emberekkel a bűnöket, le lehet zárni a múltat, és békeség lesz az ember szívében. De mi lesz az okozott kárral? Például egy alkoholista megtér Jézushoz, megszabadul a szenvedélyéből - de ott marad körülötte a tönkretett lakás, és szerettei, akiket évekig gyötört, s ez emlékezteti sötét múltjára.

Tudjuk, hogy a sátán egyik tevékenysége az, hogy éjjel és nappal vádolja Isten előtt a hívőket (Jel 12,10). Sőt a saját szívünk is vádol minket gyakran (IJn 3,20). Ilyenkor fontos fegyver a hálaadás. Tudom, hogy ilyen voltam, de bizonyos vagyok abban, hogy Isten megbocsátott, s nem vádlott vagyok, hanem kegyelmet nyert bűnös.

Amit az ember tehet, hogy többé nem követi el azokat a bűnöket. Ez is nagyon sokat jelent, például az említett családtagoknak. Nem tudja helyrehozni az elkövetett gonoszságokat, de mégis boldogok, mert egészen megváltozott, aki azokat régen okozta.

Amit pedig jóvá lehet tenni, azt el kell végezni. Zákeus mihelyt rádöbbsent Jézus jelenlétében zsarolására, vitte vissza a pénzt azoknak, akiktől jogtalanul elvette. Sok mindent helyre lehet még így hozni.

Amit pedig nem lehet, ami megmarad mementónak, az alázatban tartja a megtért bűnöst: ilyen voltam Isten nélkül, de többé soha nem akarom elhagyni őt. De ez sem önmarcangoló önváddal tölti el, hanem hálával, hogy ezután másként élhet.

Végül tudnunk kell, hogy Isten még az „okozott kárt” is fel tudja használni mások javára. Például József testvéreit is úgy mentette meg, hogy ők Józsefet Egyiptomba juttatták. Ez nem csökkenti a bűnös felelősségét, de mutatja Isten hatalmát és bölcsességét.

*

A szegény és elárvult gyülekezeteken segítenünk kell

„Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét!" (Gal 6,2)

Kedves szokás volt magyar református egyházunkban, hogy a nagyobb gyülekezetek segítségére mentek a szegényebb, kisebb gyülekezeteknek. Ezek a maguk erejéből nem állhatták volna meg. A segítők voltak a jóltéví eklézsiák". Egyes gyülekezeteknek több pártfogolt gyülekezetük is volt. Egy ízben egy külföldi testvéregyházzal kapcsolatban gyakorolta egyházunk ezt a Jóltevést". II. József az un. „kalapos király" 1781-ben kiadta egész birodalmára érvényes hatállyal „türelmi rendeletét". Ez megengedte, hogy ahol száznál több család él és nincs temploma, építhet magának és lelkipásztort is tarthat. A harminc éves háború vérzivatarában, az 1621-i fehérhegyi csatában megdőlt a cseh-morva atyafiak egyháza. A hívek megmaradtak titokban. Több templomuk is volt, de lelkipásztoraik nem voltak. A sárospataki lelkészképző főiskolánk negyven - volt és tanulmányaikat részben befejező - ifjú növendéke kerekedett föl néhány buzgó professzoruk vezetésével és elmentek cseh hittestvéreik közé lelkipásztoroknak. Latinul írták prédikációikat, azokat fordították cseh nyelvre, ifjú lelkipásztoraik megtanulták és elmondották, így szállt a lelkipásztorság többször apáról fiúra: a Zalatnaiak, Nagyok és a többiek pásztoraik maradtak hosszú időkön át. A cseh-morva atyafiak egyházát így mentették át a jövőre, így íródott magyar református egyházunk küzdelmes történetének egyik legszebb lapja...

Urunk, légy áldott, hogy Te írtad ennek a negyven ifjú lelkipásztornak a nevét az élet könyvébe és így tettél közülük többeket a cseh-morva atyafiak reformátori egyházának nemzedékről-nemzedékre újabb pásztorokat adó családjaivá. Könyörgünk, ihlesd egyházunkat hasonló missziói munkákra. Ámen.

„Siess most mihozzánk, Krisztus, segélj minket,
A te szent igéddel neveljed hitünket
És te Szentlelkeddel bírjad életünket,
Hogy minden dolgunkban dicsérhessünk téged."
(Énekeskönyv 380. é. 7. v.)

*

Árvácskák
(Zsindelyné Tüdős Klára, Isten markában)

Az állam példásan gondoskodik róluk, de az igaz, hogy voltaképpen nem kellene senkinek.

Öregkorban, is nehéz elviselni, hogy az ember felesleges, de egy kisgyereknek ezt

megérezni — gyilkos dolog. Ráébredni arra, hogy él apja, anyja, de nem kell nekik, olyan sebet üt, mely öregkorig vérzik, s a halálig nem, gyógyul be.

Környezeti ártalom! Új fogalom, én is most tanulgom. Van egy fiatal barátnőm, aki ilyen kis — „felesleges” — gyerekeket gondoz. Tiszta, szelíd szemében békesség, csendes mosolyában derű. Elmúlt harmincéves, nem mehetett ahhoz, akit szeretett, s csak azért, hogy asszony-neve legyen, nem meggy férjhez.

Kérdésekre, hogy: na és a család? — rám csodálkozott és azt mondta:

— Van énnekem annyi gyereke, hogy csak győzzem gondozni őket.

— De saját gyerek, Esztikém?

— Sajátabbak azok a kis árvák, mintha én szültem volna őket.

— De hogyan győzöd őket türelemmel, hiszen olyanok, mint egy skatulya bolha?

Szerteugrálnak minduntalan!

— Szeretem őket — volt az egyszerű válasz.

Különös, gondoltam. A szülőanyának nem kellene s egy idegen nekik szánja egész szívét, minden erejét, képességét, örömmel.

Hát nem minden a — vér szava? Van valami más, valami több, jobb, igazibb?

Szívszorongató hallgatni a tévé Kék Fény adásaiban a galerik lebukott fiatal tagjainak vallomását. Micsoda hiányérzet űzi, szorongatja okét? Micsoda otthontalanság, árvaság kergeti az aluljáróba, a föld alá?

Az ember gyereke olykor sodródik. És csak az önfeláldozó szeretet tudja partra segíteni azt, akit elkapott és sodor az ár!

Világválságban a család és ez nem pénzkérdés!

Az otthonoknak nincsen vonzó, biztonságos, pihentető, derűs, jó fészkek légköre.

Én láttam fészkekből kipottyánó fiókákat, melyek, ha nem is akkor, de előbb-utóbb elpusztultak. Hiába szedtem fel, etettem őket, fészket utánóztam a számukra — búsultak, nem ettek. Végük volt.

Ezek a kipotyogott vagy kidobott kicsi madarak jutottak eszembe, ezekről a „környezeti ártalomtól óvott” vagy a szülőktől elhagyott, államilag gondozott apróságokról.

Nem vagyok ornitológus, de annyit tudok, hogy a madarak között is vannak

fészekahagyók. Hogy miért hagyják el a fészket, s a fiókákat, nem tudom, s azt sem értem, miért raktak fészket, ha elhagyják? Azt azonban tapasztalom, hogy az asszonyok között a fészekahagyók fajtája rohamosan szaporodik.

Azt hiszik, nem fontos a fészket, s az otthonból elég egy ágy. Azt hiszik, el lehet tölteni az életet a presszóban, utcán, moziban, ligeti padon.

Na jó, de meddig?

És ezek között a fészekahagyó madarak között hányan véreznek be nem gyógyuló, kicsi gyermekkorban kapott sebektől. Micsoda hatalom hajszolja ezeket a szegény, buta anyukákat, hogy tovább sebezzenek? Hogy a saját árva fiókáikon bosszulják meg gyerekkoruk sebeit. Hiszen ők is szeretetre áhítoznak máig. Szeretetre, amit Ady így fogalmaz: „... lennék valakié”. Hát akkor miért dobják el maguktól azt a kicsit, aki azzal szaladt lelkendezve egy látogató idegen asszonyhoz: — Ugye te vagy az én anyukám?

Hideg, rideg otthonokból, csalódott, marakodó szülők kegyetlen harcaiból kiemelni az állam a szegény kis apróságokat, de anyukát nem adhat nekik. A fészket melegét nem tudja pótolni az intézeti légkör. A tbc-t, a társadalom egyik nagy betegségét hatásosan gyógyítja az orvostudomány. A fészekahagyó ragály kezd félelmes méreteket ölteni.

Mi lehet a gyógyszer erre a társadalmi fekélyre?

Azt hiszem, nem módszer kell ehhez, hanem ember, az Esztikék szíve! Mert ugyan mi lesz azoknak a kicsiknek a sorsa, akiknek nincs egy-egy Esztikéjük, aki szereti őket. Aki csendben, egyszerűen öntözgeti, gyomlálja, ápolja őket. Aki elégeti az ifjúságát, egész nekik szánt életét az árvácskákért.

Szeptember 17

Mint a pálma és a cédrus

„Az igaz virul, mint a pálmafa, magasra nő, mint a libanoni cédrus” (Zsolt 92,13).

Ezeket a fákat nem az ember gondozza és metszegeti: a pálmák és cédrusok az „Úr fáí”, az Ő gondozása nyomán virulnak. Az Úr szentjei éppígy az ő gondoskodó keze alatt növekednek. Ezek a fák örökzöldek, minden évszakban egyformán szépek. A hívőknek sincsenek hol szent, hol pedig istentelen időszakok: minden életkörülmény között az Úrtól nyert szépségükben állnak. Ahol ezek a fák nőnek, szépségükkel azonnal

szembetűnnek. A táj szemlélője mindenütt azonnal felfigyel a pálmák és cédrusok királyi szépségére. Jézus Krisztus követői sem rejtőzhetnek el a megfigyelők elől, mert olyanok, mint a hegyen épített város, amelyet nem lehet nem észrevenni.

Isten gyermekének növekedése is hasonló a pálmáéhoz: teljes erővel fölfelé tör, törzséből egyetlen oldalágat sem növeszt. Olyan, mint egy csodálatos oszlop, oszlopfővel a tetején. Nem ágazik sem jobbra, sem balra, minden erejével a menny felé törekszik, és az éghez legközelebb érleli gyümölcsét. - Uram, kérlek, formálj engem, hogy ilyenné legyek én is!

A cédrus dacol minden viharral. Az örök hó határán nő, de az Úr gondoskodik arról, hogy a törzsében meleget és erőt adó nedvek folyjanak. - Uram, add, hogy én is a Te melegeddel és erőddel tudjak dacolni a hideggel és a viharral szemben! Ámen.

*

Új teremtés

Tiszta szívet teremts bennem, Istenem... (Zsolt 51,12)

Amikor Dávid király szívéből felszakadt ez a kiáltás, már világosan látta, mit tett. Ravaszul megölette egyik katonáját, akinek elcsábította a feleségét, s az a gyermek, aki ebből a viszonyból született, meghalt. Mindezzel pedig alkalmat adott Isten ellenségeinek Isten gyalázására. Rettenetes.

Világos lett számára, hogy itt nem valami tévedést vagy hibát követett el, hanem olyan sötétség áradt a szívéből, amiről addig nem tudott. Valahol mélyen, minden gondolat és tett forrásánál van a baj: a szíve nem tiszta. Nem leszoknia kell valamiről, nem mérsékelni valami rosszat, hanem a forrás szennyezett, azt kell kicserélni. De hiszi, hogy ki lehet cseréim, és nem mond le róla.

Éppen ezért Istenhez fordul. Nem ő akart önmagán segíteni, már tudja, hogy erre képtelen. Nem abban reménykedik, hogy a körülmények változásával majd ő is megváltozik. Egyenesen Istenhez megy, mert itt nem megjavítani kell valamit, hiszen az javíthatatlan, hanem újat kell teremteni. Teremteni pedig csak Isten tud.

Nyert ügye van annak, aki ide eljut, és el is fogadja azt az újat, amit Isten kínál. Ő ugyanis ezt ígéri: „Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek... Az én lelkemet adom belétek" (Ez 36,26-27).

Ki lehet cserélni az ember szívét, de ez nem reparálás, hanem teremtés. Isten nem foltozgat, hanem újat ad: szent Fiához hasonlóvá formálja az embert. „Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.” (2Kor 5,17)

Aki pedig átélte már ezt, de azóta megfáradt, azt bátorítja a mondat folytatása: „és az erős lelket újítsd meg bennem!” (Zsolt 51,12)

★

„Az Úr egy éjjel látomásban ezt mondta Pálnak: »Ne félj, hanem szólj, és ne hallgass: mert én veled vagyok, és senki sem fog rád támadni és ártani neked, mert nekem sok népem van ebben a városban.«”

Apostolok cselekedetei 1 8,9-10

Pál apostol sok nehéz élmény után megérkezik Korinthusba, a nagy, nemzetközi kikötővárosba. Filippiben megbotozták, Thesszalonikából elkergették, Athénben kinevették, itt a zsidók törvény elé hurcolják. Nem csoda, ha reménytelennek kezdi látni önként vállalt munkáját. De Isten gondoskodik arról, hogy megbátorítsa, mert Isten akkor is, ma is, személy szerint tartja számon, vezeti, biztatja, irányítja azt, aki az Ő munkáját végzi. Azt adja meg, amire éppen akkor a legnagyobb szüksége van szolgálóinak. Pálnak csak annyira volt szüksége, hogy bátorságra kapjon - azt kapta. Csak Isten tudta, hány embere volt a város kavargó tömegében. De Ő akkor is tudta, mikor Pál még csak néhány bizonytalan hívőt látott. Ma sem látjuk Krisztus hű követőinek tömegét. De mi is bízhatunk abban, hogy megvannak, adott időben elő fognak kerülni. Minden emberben Krisztus reménybeli követőjét kell látnunk, feltételeznünk, és aszerint néznünk. A megtalálásuk Isten dolga. A mi dolgunk nem hallgatni, hanem úgy szólni hozzájuk, mint reménybeli testvérekhez. Az Úr biztatására félelem és gyávaság helyett bátran tehetünk bizonyosságot.

Jó Istenem, adj bátorságot a hitemnek! Hiába mondják, én tudom, hogy a hitem nem az én magánügyem. Jövendőnk, népünk jövője függ attól, hogy Téged megtaláljon. Más a helyzetünk, mint Pálé. A mi népünk a Tied volt, csak elszakították Tőled. Használj fel engem is, Uram, arra, hogy erőm és lehetőségem szerint én is tudjak bizonyosságot tenni rólad, szeretetedről, megváltásodról és gondviselésedről, hogy megtalálhassanak Téged szeretteim és minél többen a körülöttem, élők közül, így legyen éneimé annak, hogy nekem mindezt megmutattad. Áldott légy, hogy bízni tudok benned, tudom, hogy velem vagy, és nekem sem árthat senki, míg benned bízom. Ámen.

*

Ügyelj az alkalmakra

A szolgálatkészségben legyetek fáradhatatlanok!

Róma 12,11

Könnyen megtörténik velünk, hogy egyik végtetből a másikba esünk. Hol késedelmeskedünk és kedvetlenek vagyunk, hol meg túlbuzgóságba esünk és szeretnénk mindent villámgyorsan elintézni. A buzgóság nagyon jó, ha Isten Szelleme gyújtja lángra. De vigyázzatok az Isten által megadott időpontra! Ne erőszakkal rontsatok be az ajtón; figyeljete az Isten által kínált alkalomra. A testi túlbuzgóság csak port ver fel, de kevésre jutunk vele; túlságosan előre szaladunk és nekirontunk a dolgoknak. Isten órájához kell igazítanunk az óránkat.

Az bizonyos, hogy ahol megtérésről van szó, ott soha nem szabad várunk. Megtéréseidet Isten nem holnap akarja, se nem valamikor később, hanem ma. Most kell megragadnod az üdvösséget! Ezen a ponton nem mondhatod, hogy még nincs itt az ideje, nekem még előbb ezt, meg azt kell megtennem. A megtérés mindig sürgős. „Siess, mentsd meg a lelkedet!” Ellenben, ha más, külső tevékenységről van szó, ott figyelniük kell a körülményekre, s mielőtt valamibe kezdünk, várjunk Isten jeladására. Túl gyors nekibuzdulással és nekirohanással többet árthatunk, mint használunk. A Megváltó azt mondja megtéretlen testvéreinek: „Az én időm még nincs itt, nektek azonban minden idő alkalmas.” Az Úr Jézus egészen pontosan Atyja jelzéséhez igazodott, ezért nála minden a maga idejében történt. Soha nem voltak fölösleges, hiábavaló útjai.

Ha saját fejünk és akaratunk szerint indulunk, ha magunk vagyunk az időnk urai, akkor fájdalmas csalódásokban sem lesz hiány. Van kegyes önfejűség is, amit Isten - minden imádkozás ellenére - nem igazol. Pál apostolban lángolt a buzgóság, hogy az egész világot betöltse az evangéliummal. Amikor Keleten befejezte feladatát, ellenállhatatlan erő vonzotta őt Nyugat felé, egészen Rómaig és Spanyolországig. Már harmadik missziói útja után meg akarta valósítani ezt a tervét. De Isten elzárta az útját és kétéves várakozási időt rendelt ki neki Cézáréában. Mégsem olvassuk, hogy Pált a nyugtalanság emésztette volna. Alkalmazkodott Isten időzítéséhez. Végül mégis elérte a kívánt célját, csak másként, mint gondolta. Isten sokszor nem siet úgy, mint mi. Buzgóságunkat előbb megtisztítja. Csak azután adhat jó eredményt. Ha a helyes időpontban cselekszünk, Isten a szövetségesünk - és amit Ő cselekszik, az sikerül.

*

Az egyházban szeretetmunkának kell folynia

„Szűkölködő sem vala ő közöttük senki... ” (ApCsel 4,34)

Az első keresztyének gyülekezetében a szeretet kötelékei fűzték egymáshoz a híveket. Az Apostolok Cselekedeteiről írott könyv elmondja, hogy „szűkölködő sem vala ő közöttük senki; mert valakik földek vagy házak birtokosai voltak, eladván, elhozák az eladottak árát, És letevék az apostolok lábainál: aztán elosztatott az egyesek közt, a mint kinek-kinek szüksége vala" (34-35.). A ciprusi származású József is eladja mezejét s a kapott pénzt leteszi az apostolok lábainál (36-37.). Viszont Anániás és Safira eladják birtokukat, de a kapott pénz egy részét megtartják maguknak. Minthogy Isten Szendéikét meg akarják csalni, egymás után rognak össze és halnak meg (ApCsel 5,1-11). A gyülekezet szegényei, betegek közt a munkát a-férfi és női diakónusok és diakonisszák végzik (ApCsel 6,1-6). Ezt az evangéliumi egyházakban, különösen a genfi reformátusoknál mintaszerűen megszervezik. A hívek évenként összeadják azokat az összegeket, amiket a szegények istápolására szánnak és ezt jól megszervezett jótékonyági irodák kezelik. A segélyre szorulókat nyilvántartják, így a koldulás fölöslegessé válik, de el is tiltják.

Légy áldott, Megváltó Krisztusunk, hogy Szentlelked irányításával a Tieid megtalálják az igazán rászoruló testvéri támogatásának legmegfelelőbb módját, így fölöslegessé válik a kéregetés, a koldulás. Légy áldott azért is, hogy hűséges diakónusaink és diakonisszáink a szegények szolgálatát egybekapcsolják a lélek szolgálatával. Áldd meg, Uram, annyi hűséggel és szeretettel szolgáló gyermekid munkáját. Ámen.

„Nevelj minket egyességre, Mint Atyáddal egy te
vagy, Míg eggyé lesz benned végre Minden szív az ég
alatt; Míg Szentlelked tiszta fénye Lesz csak
fényünk és napunk, S a világ meglátja végre, Hogy
tanítványid vagyunk." (Énekeskönyv 395. é. 3. v.)

*

Mindig dicsérlek Istenem

57. zsoltár

Ez a zsoltár akkor íródott, amikor Dávid, Engedi pusztájában, az őt üldöző Saul elől egy barlangba menekült. Mikor Saul gyanútlanul és fegyvertelenül utána ment a barlangba, könnyen Dávid kezébe juthatott volna, ha őt a bosszúállás gondolata vezeti. Isten választotta akkor szorongatott helyzetben volt, de nem ragadta meg a szükséghelyzetben kínálkozó emberi megoldást, hanem nyugodtan várt Istennek a

szabadítására. Ez a szabadítás, ahogy az a zsoltárnak a két strófájából kitűnik, nem késett. Az első rész a szabadítás előtti, a második a szabadítás meg tapasztalása utáni állapotot írja le. Az a csodálatos, és az a Lélek szerint való ebben a zsoltárban, hogy mind a szükség, mind a szabadítás idején ugyanabban a sóvárgásban fogalmazódik meg a zsoltáríró reménysége. Ez is arról tesz bizonyosságot, hogy Isten hívő gyermeke számára úgy az öröm, mint a bánat, úgy a szorongatás, mint a jólét idején nem lehet, és ne is legyen fontosabb, minthogy Isten felmagasztaltassék „az egek felett” és az egész földön teljes legyen az Ő dicsősége. Akkor kerülünk emberi méltóságunknak teljes birtokába, azzal állítatik helyre emberi hivatásunk, ha meglátjuk a küldetésünket, amit az emberen és a lázadó angyalokon kívül minden teremtetett lény betölt ebben a világban, nevezetesen: mindig, mindenütt dicsérni Istent. Az ember ezt a dicsőséget úton-útfélen megrabolja a maga számára: a lázadó angyalokhoz szegődött, így lett Istennek ellensége. Amint készség és hajlandóság támad szívében arra, hogy minden vélt emberi érdemet és igazságot feladva, minden dicsőséget és igazságot Istennek ad, lázadó állapotából azonnal a fiú kegyelmi állapotába kerül. A hívő lélek legfőbb ismérve tehát az, hogy mindenütt, minden körülmények között, egyedül Istennek adja a dicsőséget. A második vers könnyen arra a félreértésre adhat okot, hogy a zsoltáríró azért számít Isten könyörületére, mert ő bízik benne. Holott a helyzet az, hogy Isten a mi emberi igazságunk nélkül is könyörül rajtunk. Ez az igevers inkább így értendő: „Könyörülj rajtam, mert nincs senki más, aki könyörülne!”, vagy: „Ha te nem könyörülsz, akkor elvesztem, ha te nem fordulsz irgalmaddal hozzám, akkor végem van! Könyörülj rajtam, mert csak a te szárnyaidnak árnyékában van megtartás és élet!”

A Szentlélek által vezetett hívő lélek a nyomorúság idején is világosan látja, hogy Isten „jót végzett” felőle. Éppen ez az a reménység, amelyik vigasztalja, bátorítja a szívét a legnagyobb szükség idején is. Akinek nincs közössége a Szentlélekkel, és vigasztalása az Úrban, az előbb-utóbb a reménytelenség útvesztőjébe téved, mert nem látja a jót, amit Isten végül elvégez. Ugyanis, hogy valaki minden körülmények között tudatában legyen annak, hogy Isten jót végez felőle, ahhoz arra a meggyőződésre és bizonyosságra kell eljutnia, hogy Isten szereti őt. Ha pedig szeret, akkor nem tehet rosszat, nem kívánhat neki gonoszt. Erre a meggyőződésre pedig, hogy Isten szeret, csak a Jézus Krisztus által juthat el az emberi szív. Csak akit Krisztusban fiává fogadott, az tekint a gyermek bizodalmaival, minden körülmények között, mennyei Atyjára.

Ha fiává fogadott Isten, akkor sohasem lehet kétséges előtted, hogy noha most szorongatásban van részed, Isten végül jót végez felőled. Ebből a reménységből származik a bizonyosság, hogy: „Elküld a mennyből és megtart engem.” Ebben az igeversben az is benne van, hogy én magam erre képtelen vagyok. Csak Őnála van megtartás és élet, és az Ő kegyelmét küldi el az én megtartásomra. Megtartásom tehát kegyelem, nem érdem. Semmi nincs, ami Istent kötelezhetné arra, hogy megtartsa. De nemcsak felemel, kegyelme által, hanem hűségesen ki is tart mellettem. Nem úgy van

tehát, hogy egyszer könyörül rajtunk, aztán a sorsunkra hagy, hanem hűségesen mellettünk marad. Jóllehet ismét megtántorodnak majd a lábaink, jutunk majd megint mélységek szélére, nyomorúságba, de az Ő hűsége kitart mellettünk, és véghez viszi, amit elgondolt felőlünk.

Az élet minden területén megmutatkozó igazság, hogy a veszedelmet, a maga teljességében, csak a szükség idején látjuk. Amikor fényesen ragyog az égen a nap, nem tudjuk átélni, hogy milyen a borús idő. Amikor jól megy sorunk, és nincsenek kísértésekkel teli, nehéz órák, akkor nem tudjuk átérezni, hogy mit jelent, amit a zsoltáríró az ötödik versben ír le: „Az én lelkem oroszlánok között van, tűzokádók között fekszem; emberek között, akiknek foguk dárda és nyilak, nyelvük pedig éles szablya.” Mikor azonban elérkezik a kísértések órája, és a sötétség hatalma úgy ránk telepszik, mintha minden hadát ellenünk mozgósította volna, akkor megdöbbenő módon tárul fel előttünk a sötétségnek minden mélysége és félelme. Akinek nem voltak még kísértésekkel teli, nehéz órái, az nincs is tudatában annak, milyen veszedelmek fenyegetik az életét. Az ellenség ugyanis nemcsak erős, de ravasz is. Egyszer, mikor egy kisfiú a szívébe fogadta Jézust, figyelmeztették: „Vigyázz, mert a te ellenséged, az ördög, mint ordító oroszlán szertejár!”, mire ő sóhajtva mondta: „Nem volna baj, ha mindig ordítana, de van, amikor alattomosan, csendben közelít.” Nagyon találóan jellemzi ez a gonoszt. A hetedik versben is ezt találjuk: „Hálót készítettek lábaimnak,... vermet ástak énelőttem.” Finom selyemhálói vannak a bűnnek, és alattomosan, virágbokrokkal álcázott farkasvermei, amelybe a gyanútlan lélek menthetetlenül beleesne, ha - és itt jön Istennek a csodálatos kegyelme - nem ők esnének abba bele. Nincsen ugyanis a sötétségnek olyan hálója, olyan alattomos töre, amelyekkel szemben ne volna megtartás: nyomorgatásunk idején, hűségével eléink jön a mi Urunk. Vannak, és lesznek is az életedben nyomorúságos idők, amikor a sötétség hatalma nem sejtett töröket, és hurkokat vet a nyakadba. Légy azonban meggyőződve afelől, hogy ha életed legfőbb célja dicsérni és áldani Istent, akkor megtapasztalod, hogy ezekbe a hurkokba és hálókba azok esnek bele, akik neked állították őket. A szabadítás élménye felbuzdítja a szívet arra, hogy Istent magasztalja, és éneket zengedezzen néki. Az egészséges keresztyénből ösztönösen tör fel a dicséret és a hálaadás. Minden újabb szabadításnak a megtapasztalása újabb, őszintébb, igazabb oda-szentelésre serkenti a szívet. Minél több szabadítást éltünk át az Úrral, minél többször hajolt hozzánk hűségével és kegyelmével, annál őszintébb az oda-szánás bennünk: „Kész az én szívem, oh Isten, kész az én szívem.” Ez a készség azt is munkálja bennünk, hogy minden képességünket, és minden erőnket Isten magasztalására használjuk. Aki az Úré, az a természet adta képességeit, vagy a jelenvaló világban szerzett dicsőséget ajándéknak tekinti, és Neki adja, Őt dicsőíti velük. A Tituszhoz írott levél alapján, nekünk ékesítenünk kell „Istenünknek tudományát”. A babért, a koronát, amit e világ-bán kaptunk, mind az Ő lábai elé kell raknunk. Legyen minden dicsőség, minden hódolat, minden magasztalás az Úré, mert egyedül Ő méltó arra, hogy vegyen dicsőséget, tisztességet, hálaadást és

áldást. Ezért: „Serkenj fel én dicsőségem, serkenj fel te lant és hárfa, hadd költsem fel a hajnalt!”

Aki eljutott ide, az megtapasztalta a tizenegyedik vers csodálatos kijelentését, hogy Isten kegyelme a porból az egekig emel, hűsége pedig a legsötétebb felhők mögött is meglátszik. Azt jelenti ez, hogy földhöz tapadt lelkünk mennyei polgárjogot nyer. Nem vagyunk többé jövevények és zsellérek, hanem cselédei az Istennek, és polgártársai a szenteknek. Ez a föld nem végső, nem maradandó otthonunk, hanem elmegyünk innen: tekintetünk a mennybe néz, ahol Istennek dicsősége, kegyelmének gazdagsága, és felállított királyi szék vár bennünket. Addig azonban ismételten át kell majd élnünk, hogy nem látjuk szemünkkel a napot, hogy árny borong a völgyben lent, hol fáradt lábunk vándorol. De szívünk bizonyosan látja, a reménység ablakain keresztül, hogy a ködben Isten lakozik. Vőlegényünkre látunk ezen az ablakon keresztül, így ott lesz szívünkben a bizonyosság, hogy, még ha felhő takarja is a napot, de szél fúj át rajta, és újra kiderül az ég. Életünknek minden sötét fellege mögött ott van, mozdíthatatlanul, Istennek a hűsége.

Szeptember 18

Keressetek és találtok!

Ha keresed, megtalálhatod" (I.Krón 28,9).

Szükségünk van Istenre, és neki mindig van ideje a számunkra, ha keressük Őt. Senki elől nem rejtőzik el, aki színe elé kívánczik. De nem lehet ezt a találkozást kiérdemelni, vagy kegyeit megvásárolni, egyszerűen csak „keresni” kell Őt. Akik már ismerik az Urat, keressék Őt újra és újra imádsággal, hűséges szolgálattal és szent hálaadással: akkor egyre jobban kijelenti nekik szeretetét, és megáldja őket közösségével. Akik pedig még nem ismerik Őt úgy, hogy békességük forrása lehetne, induljanak el azonnal, és keressék, amíg meg nem találják Őt, mint Megváltójukat, barátjukat, Atyjukat és Istenüket.

Milyen erős biztatás ez az Ige minden keresőnek! „Keressetek és találtok!” (Mt 7,7). Igen, ha Istent keresed, te is megtalálod Őt. Ha pedig megtaláltad, benne megleden az életet, a bűnbocsánatot, a megszentelődést és az üdvösséget. Keresd, keresd kitartóan, akkor nem hiába fogod keresni. Drága testvérem, keresd Őt már most! Ott, ahol vagy, és most, mert most van itt az alkalmas idő. Hajoljon meg merev térded és még merevebb nyakad, és kiálts Istenhez, az élő Úrhoz. Krisztus nevében keresd a megtisztulást és a bűnbocsánatot. Isten nem utasít el. Dávidnak fiához, Salamonhoz intézett fenti

biztatása igaz, ezt e könyv szerzője is megtapasztalta. Higgy az Igének, cselekedj aszerint, s találkozásod lesz Istennel!

*

A hit harca

Mert a test kívánsága a Lélek ellen tör, a Léleké pedig a test ellen..., hogy ne azt tegyétek, amit szeretnétek. (Gal 5,17)

Amikor valaki új szívet kap Istentől, elkezdődik életében egy sajátos harc: a test és a Lélek harca.

Testnek a Biblia azt a természetet nevezi, ami velünk születik. Az ilyen embernek is lehetnek jó tulajdonságai, de gyakorlatilag Isten nélkül él. El is veszítette azt a képességét, hogy értené Isten akaratát, de nem is figyel rá, éli a maga életét. Ebben az állapotában nem tudja imádni Istent, nem tudja őt megismerni, nem tud vele egyetérteni. És a maga erejéből nem tud megváltozni sem. A vallás sem változtatja meg, legfeljebb az az utáni vágyat ébreszti fel benne.

Amikor valaki Jézus Krisztust megismeri, mint Megváltóját, és elismeri élete Urának, kapja az ő Szentlelkét, és egyszerre érteni kezdi Isten igéjét, örömmel cselekszi Isten akaratát, Krisztusra jellemző tulajdonságok jelennek meg rajta, és legszívesebben mindig mindenben Istennek engedelmeskedne.

Ekkor kezdődik el az a harc, amelyről mai igénk szól. Mert megszületett ugyan az új élet a hívőben, de megmaradt a régi természete is. Már Isten akaratát törekszik cselekedni, de régi természete fékezi, akadályozza. Például szívesen segítene egy rászoruló, de önzése visszatartja ettől. Örömmel szánna időt reggel a bibliaolvasásra, imádkozásra, de lustasága vagy fáradtsága megghiúsíthatja szándékát.

Ezt a harcot a nem hívő ember nem ismeri. De ez „a hit szép harca”, amelyben Jézus Krisztus segíti győzelemre az övéit.

Ha pedig mégis a „test” győz, vagyis vétkezik a hívő ember, újra Isten kegyelmét kéri. Az ő esetében azonban a vétkezés már nem menetrendszerűen történik, hanem baleset, amit rendbe lehet tenni, és utána helyreáll az engedelmes élet rendje.

*

A haló félben levőket erősítsük!

„ Vigyázz, és erősítsd meg... akik haló félben vannak!" (Jel 3,2).

A Jelenések könyvében hét kisázsiai gyülekezethez ír Jézus. Közülük a sárdisnak azt veti a szemére: „az a neved, hogy élsz, és halott vagy. Vigyázz, és erősítsd meg a többieket, a kik haló félben vannak; mert nem találtam a te cselekedeteidet Isten előtt teljeseznek" (Jel 3,1-2). Fájdalommal gondolunk arra, ma hány gyülekezetnek írhatná Jézus ezt a levelet? Még azt is alig írhatná hozzá, amit a sárdisi gyülekezethez írt vigasztalásul: „de van Sárdisban egy kevés neved, azoké a kik nem fertőztették meg a ruháikat: és fehérben fognak velem járni" (4.). A végén drága ígéret szól hozzánk: „Aki győz, az fehér ruhákba öltözik; és nem törölöm ki annak nevét az élet könyvéből, és vallást teszek annak nevére az én Atyám előtt és az ő angyalai előtt" (5.). Buzgó imádság szakad föl szívünkbe: vajha sokak szívéből szakadna föl, mert az az egyház a leggazdagabb, amelyikért a legtöbbet és a legtöbbet imádkoznak. A sok halófélben levő gyülekezetből Isten Szentlelke olyan gyülekezeteket formáljon, amelyekről azt írja az apostol: „a ti hiteteknek az egész világon híre van" (Rom 1,8).

Szentlélek Úristen, jöjj a Lélek zúgó szelével! Változtasd át a most haló félben lévő sok-sok gyülekezetet olyanná, hogy az egész világon hírük lehessen! Jöjj, újítsd meg mindannyiunk lelkét. Tartóztass meg mindannyiunkat attól, hogy megfertőztessük ruhánkat! Adj sokunkra fehér ruhát! Krisztusért könyörgünk. Ámen.

„Mondd minden népnek: elveszett juháért Mit tett Pásztor -
csuda szerelem -Földig hajolt a kárhozott világért S meghalt
alant, hogy élhess odafenn. Légy örömmondó, békekövet, Hirdesd:
a Szabadító elközelgetett!" (Énekeskönyv 397. é. 3. v.)

*

A megtapasztalt szabadítás

138. zsoltár

Isten csődjét jelentené, ha Isten gyermekeinek élete állandósulna, és nem váltaná fel a könnyet a vigaszság, a szorongatás éjszakáját a hajnal virradata. Ha nem jönnének olyan idők, amikor Isten leveszi a zablát népének ajkáról, és ételt ad elébök. Nem hagyja

eltikkadni népének lelkét az Úr, hanem ad alkalmat, amikor megkönnyíti az igát, szabadításának drága kegyelmével veszi körül népét, a sivatagi utak után egy-egy hús forráshoz vezet el, megvigasztalja és megvidámítja Isten szívedet. Ahol bűnbánó könnyek hullanak, ahol megterhelt szívek kiáltanak, Isten szíve is megindul szabadításra, kegyelemre és irgalmasságra. Egyszer csak a babiloni könnyeket felváltja a hálaadó és magasztaló ének. Amikor a megváltott arca nem a Babilon elnyomó vesszejére, terhes igájára tekint, hanem az Úr orcáját látja, az Ő orcája világosságában, fényességében jár és felcsendül ajkán az ének: „Magasztallak téged teljes szívemből, és áldalak az istenek előtt.” Hadd lássa meg minden, hadd tudja meg minden, hadd legyen mindenek előtt nyilvánvalóvá az Úr szabadítása, az Ő szerelmének hatalma. Feltör a megszabadultak szívéből a hálaadó ének. Nem Babilon ösztönzésére, kényszerítésére, hanem szívből, önként, az istenek előtt, hogy lássák az istenek, hogy mit tud cselekedni az Úr, hogy megszégyelljék magukat az istenek a szabadítás láttára, a feltörő ének hallatára.

Ez az ének mindig akkor tör fel, amikor az Ő népe arcát a templom felé fordítja. Jól tudjuk, hogy a zsidó ember mindig kelet felé imádkozik, annak kifejezésekként, hogy arra van az Úr temploma. Isten gyermeke mindig a naptámadat felé fordulva imádkozik, mert onnét jön a szabadítása. Mindig az Úr temploma felé könyörög. „Szent templomod felé hajlok, magasztalom nevedet kegyelmedért és igazságodért.” Az Úr kegyelmét és igazságát a templom felé fordulva ismeri fel az ember. Amikor szemléli Isten munkáját, kiábrázolását benne. Az ószövetségi templom ugyanis Isten minden jellemvonásának, minden dicsőségének és munkájának kiábrázolása volt. Aki a templom felé fordítja orcáját, látja Isten kegyelmét és igazságát. Isten temploma itt van e világban. Az Ő megváltottainak serege a hívők közössége. Hol ábrázolódná ki tökéletesebben Isten igazsága és kegyelme, mint Isten gyermekeinek közösségében? Aki odafordítja tekintetét a hívők közössége felé, ott látja a maga teljességében Isten minden kegyelmének megnyilatkozását. Az Atyát, a Megváltót, a Szentlélek munkáját ott láthatja, milyen kegyelmes az Isten egy-egy nyomorult emberrel szemben. Milyen igazságos hívő gyermekeinek bűneivel szemben, hogy nem nézi el, hanem megkorbácsolja, akit fiává fogad.

Az Ő kegyelmének, az Ő igazságának felette van az Ő beszéde. Az Ő ígéreteit minden néven felül felmagasztalja. Isten igazságos. Isten mindenható, elrejtőzködő szent Isten. Én a Vagyok, aki előtted állok, mondja Mózesnek. Különböző nevein mutatkozik meg az övéi előtt. Egyik neve csodálatosabb, mint a másik, ígéretei mindenek felett való ígérek. Feljebb érnek, mind dicsősége, tovább érnek, mint szentsége. Tovább érnek, mint haragja. Ismerd meg Isten ígéreteit, akkor ismered meg igazán Istent. Azt mondja Péter, hogy igen nagy és becses ígérekkel ajándékozott meg bennünket. Isten gyermekei általában nincsenek tisztában Isten ígéreteivel. Elhomályosodik szemük előtt. Sok az álszerű keresztyén. Megvannak Isten különböző ígéretei, de nem ragadják meg ezeket. A gyerek, mikor megígérnek neki valamit, számon tartja, sőt ha vonakodnak

beteljesíteni, így szól: de meg tet szett nekem ígélni. Mi elmegyünk Isten ígéretei mellett, pedig az Ő beszédeit mindenk felett felmagasztalja. Isten következetes ígéreteihez, abból egy pontocska el nem vész, amit Isten megígér. Hogyha Isten azt mondja Tirusra nézve, hogy ostromgáttá teszem falaidat, akkor lehet Tirus a tengerhez sok kilométernyi távolságra, mégis beteljesíti ígéreteit, és Tirus falait behányják a tengerbe, ostromgátat építenek belőle. Egyetlen ígéret, akár jó, akár rossz szó, nem esik a földre. Beteljesíti.

Itt van egy drága ígérete az Úrnak, illetve a zsoltárírónak nagyon kedves megtapasztalása. Azt mondja: „Mikor kiáltottam, meghallgattál engem.” Olyan félve, olyan nyugtalanul, szorongva mentem hozzád, hogy vajon szabad-e, és te azt mondtad, gyere közelebb egész bátran. Légy bizalommal hozzám. Szinte a számat se mertem kinyitni, hogy hátha megharagszol azért, amit mondok, hátha megsértelek kéresemmel, és te bátorítottál engem: csak mondd. Nem a tekintélyes Isten az, aki itt áll előttünk, aki megvárja, hogy háromszor kopogtassanak az ajtón, és esetleg negyedik kopogtatásra nagy mérgesen kinyitja. Nem a félelmes Isten áll előttünk, hanem a gyöngédszívű édes atya, aki pihegő, szepegő gyermekét odavonja térdére és így szól hozzá: Mi bajod, kicsikém? „Felbátorítottál engem.” Hányszor voltam én, és hányszor voltál te azon a ponton, hogy nem merted volna elmondani Istennek, ami benned van, ha a Szentlélek Isten nem bátorított volna fel, hogy csak mondd el bátran. Hogy jövök én ahhoz, aki már százszor bevertem az ablaküveget, hogy megint csak mondjam, megint játszottam a parittyával és betörött az ablak? De Isten felbátorít. Hogy jövök én ahhoz, hogy hozzád menjek, mikor megint kételkedtem benned, magam útjára tértem? De felbátorít, hogy csak gyere, üres kezekkel, kifosztott szívvel kérj újra, vegyél bátran. Amikor roskadoztam a terhek alatt, és úgy láttam, hogy nincs tovább út, itt most már megakad az életem és nem lehet tenni egy lépést sem tovább, amikor odaáll eléem és azt mondja: én, aki a halottnak azt tudtam mondani, hogy kelj fel, azt tudom mondani neked is, hogy eredj tovább. Felbátorít téged és lelkedben erő támad. Hányszor tapasztaltam meg Istennek ezt a drága bátorítását és biztatását! Azt a biztatást, amivel édesanyám biztatott egy hosszú, fárasztó úton. Vittük ketten a nehéz csomagot, és úgy éreztem, hogy én már nem tudok tovább menni, de így szólt: megfordítjuk, fiam, és a másik kezettel megint bírod, így bátorít Ő gyöngéd szeretettel.

Mikor kiáltottam, meghallgattál, de nem is kiáltottam, hanem a kétségbeesés örvényében fuldokoltam, és te felbátorítottál engem, és lelkemben erő támadt. Csak könnyeim hullottak a babiloni vizeknél, hogy miért nem viszel már el innét, és te odaléptél hozzám, felbátorítottál, hogy menjünk tovább. Majd én viszlek. Majd én segítek.

Eljön az idő, amikor mindenk látják az Úr di-csőségét. Amikor majd magasztalja Őt a földnek minden királya, amikor meghallják az ő beszédeit. Csodálatos dolog ez, mert az Úrnak a beszéde itt van e világban, a királyok is hallgatnák az Ő beszédét. Isten ígéje

hangzik most is szerte szét, csak sokkal többen hallgatják, mint amennyien hallják. Isten beszédei meghallására fülre van szükség. Nem testi fülre, hanem lelki fül kell hozzá. Legyen neked lelki füled meghallgatni, mit mond, megérteni, mit szól. A nagy világi zűrzavaron keresztül jusson el hozzád Isten beszéde. Amikor egyszer valaki meghallja az Úr beszédét, az magasztalja őt. Az Úr Jézus Krisztusnak dicsőséget ad, aki a mélységben van, aki a magasságban van és aki a földön van. Énekelnek majd az Úr utairól és az Ő dicsőségéről.

Most nyissák ki a fülüket az alázatosok, mert azt mondja az ige, noha felséges, mégis meglátja az alázatost. A kevélyt pedig távolról ismeri. Tudod, mit jelent ez? Azt, hogy az alázatost közel engedi magához, a kevélyt pedig távol tartja. Alázatos emberek egészen közel jöhetnek az Úrhoz. Minél alázatosabb valaki, annál közelebb férkőzhet hozzá. Egészen a szívéig. A kevélyek, a kemények, akik magasan hordják az orrukat, azok messze vannak tőle, azok eltaszító kezével találkoznak. Az alázatosok, a megtört szívűek, a megalázott életek odajuthatna egészen közel, Isten szívéhez.

Szeretnél odajutni Isten szívéhez? Szeretnél elpihenni karjaiban? Alázd meg magad. Tudjátok, mihez kell a legnagyobb alázatosság? A golgotái kereszthez jönni. A golgotái keresztnél megállni. A golgotái kereszthez csak bűnösök jönnek. Akik eljutottak életük csődjéhez, belátták, hogy nincsen semmijük, nincsen semmi dicsekvésük, semmi örömük, vigasztalásuk, a csalódottak, fájó szívűek, a koldusok, kifosztottak, nyomorultak, világ nemtelenjei és megvetettjei, a senkik, azok jönnek a Golgotához és ott találják Isten kinyílt szívét. A kevélyek pedig megállanak és távolról nézik, mi történik a Golgotán. A Golgotán van Isten legközelebb az emberhez, de oda csak az alázatosok jutnak el. Akiknek nincsen már semmi önigazságuk, önbecsülésük, dicsekvésük, akik így szólnak, hogy nem maradt nekem más dicsekedésem, csak a te kereszted, Uram Jézus Krisztus. Nincsen nekem semmi másban reménységem, csak a te kegyelmedben. „Arra tekintek én, aki szegény és megtört szívű, és aki az én beszédemet rettegi”. Aki rettegve jön oda, Ézsáé, z Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek. Vajon nem messziről lát-e téged az Isten?

Az Úr segítség és oltalom. Ha nyomorúságban vergődsz, megelevenít. Ki elevenítene meg téged más? Ki emelhetne ki téged a porból és a sárból? Olyan tehetetlen lélekben az ember, mint a csecsemő, akit kivetettek az útszélre és ott hagyták, így is beszél az ő népéről Isten, hogy be nem pólyáltak, szem nem szánt téged, meg nem mostak, ott voltál véredben, a köldökszínódat senki el nem kötötte, ha én meg nem szántalak volna, elvesztél volna nyomorúságodban. Ki elevenítene meg téged nyomorúságodból, vergődéseidből, kétségbeesésből, hitetlenségből? Ki vehetné el rólad bűneid terhét? Ki az, aki levennie rólad bűneid terhét, ki az, aki kiemelve a nyomorúság fertőjéből, ki az, aki az ingoványból, melyből már csak a kezeid nyúltak ki a magasságba, kiszabadít? Ki szabadít meg téged rajta kívül? Így szól a bizonyágtétel: ha nyomorúságban vergődöm, megelevenítesz, kinyújtod kezedet, és a te jobb kezed megment engem. Az előbb még a porban vergődtél, még nem volt reménységed, nem volt csak éjszakád, és félelem, kétség

és nyomorúság gyötört, és a következő pillanatban ragyogó nappal árasztja el szívedet. Az előbb még porban vergődtél, és a következő szempillantásban megelevenít Isten keze.

Végül pedig „elvégzi értem az Úr.” Balgatag, aki magad akarod megnyitni börtönöd ajtaját, és leszedni kezedről a lakatokat, elvégzi érted az Úr. Tudod, hogy miért kísért az ördög? Hogy meggyötörjön a kísértésekkel. Örül, amikor kísérthet, és kétségbe esel, vergődsz. Boldog, ha megkínozhat a kísértések által. Tudod, miért hozza eléd hitetlenségéd? Hogy kétségbe ejtsen. Ahelyett, hogy arra gondolnál: elvégzi értem az Úr. Bizony, az én hitetlen szívemmel üdvözülni lehetetlenség. De elvégzi az Úr értem. Sőt elvégezte. Elvégeztetett. Ez volt a diadalkiáltás a Golgotán. Belecsendült az egész teremtet világ füle, az angyalok győzelmi éneke álltak össze, és amikor elhangzott az elvégeztetett kiáltás, felzendült az angyaléneke, a pokol pedig megnémult a rémülettől. Meg, mert elvégeztetett. Elvégeztetett a váltság, a szabadítás. Könnyeket hullató szív, elvégeztetett, hogy megnyitassék számodra a szabadítás ajtaja. Nem maradsz abban a nyomorúságban, nem maradsz bilincseidben, köteleiddel megkötözve, elvégzi érted az Úr. Emeld csak a nyomorúság és szorongattatás közepette tekintetedet arra, aki elvégzi érted, mert az Ő kegyelme örökkévaló. Azért magasztaljátok, az Urat, mert jó, örökkévaló az ő kegyelme.

Szeptember 19.

Rendben van minden ?

**Honnan jössz, Géhazi? Ő így felelt: Nem járt a te szolgád sehol sem.
(2Kir 5,25)**

Isten meggyógyította a szíriai Naamánt a leprájából. Ebben felhasználta Elizeus prófétát. Elizeus azonban azt akarta, hogy Naamán egyértelműen lássa: nem ő, hanem az élő Isten gyógyította meg. Ezért nem fogadott el Naamántól semmilyen ajándékot. Ne valamit adjon hálából neki, hanem adja oda önmagát egészen Istennek! így Naamán visszavitte a magával hozott ajándékokat.

Elizeus szolgája, Géhazi, ezt nem helyeselte. Naamán után futott, és egy hazugsággal elkért tőle értékeket. Elrejtette őket, mert Elizeusnak nem akarta bevallani tettét. Elizeus azonban mint próféta tudta ezt, s mivel Géhazi tagadott, az lett a büntetése, hogy megkapta Naamán betegségét, a leprát. - Ma két kérdésen gondolkozzunk, melyek a történetben hangoznak el!

Amikor Géhazi a kocsi után futott, Naamán ezt kérdezte tőle: Rendben van minden? Ha Géhazinak működött volna a lelki hallása, kihallotta volna ebből Isten kérdését, és

megállhatott volna ezen a veszélyes úton. Külsőleg gyakran úgy tűnik, a mi életünkben is rendben van minden, de Isten a szívet vizsgálja mindig, s arra akar rádöbbszteni, ha ott nincs rendben valami. Hallgatunk-e rá, vagy megszelesedve futunk valamilyen szekér után, ahonnan zsákmányt akarunk szerezni?

Amikor Géhazi - elrejtve a zsákmányt - megáll Elizeus előtt, ő ezt kérdezi: Honnan jössz? Még egy lehetőség a bűn bevallására. Ilyen türelmes és kegyelmes Isten! Megalázkodik vagy megkeményedik a bűnös? Vállalja a szégyent, és megmenekül, vagy ragaszkodik bűnéhez, és bűnhődik? Mert Isten nem azokat ítéli meg, akik vetkeztek, hanem azokat, akik megmaradnak a bűnben. A bűnbánónak kegyelmet ad, mert „abban telik kedve” (Mik 7,18).

Jobb, ha el sem indulunk ilyen utakra. De ha mégis, nem kell végigmenni, vissza lehet fordulni. Vállaljuk inkább a bűn megvallásával járó szégyent, mint a bűn takargatásával járó pusztulást!

*

„Hiába keltek korán, és feküsztek későn: fáradsággal szerzett kenyeret esztek, de akiket az Úr szeret, annak álmában is ad eleget” (Zsolt 127.2).

Gondoltunk-e már a Szentírásnak az alvásra vonatkozó utalásaira? Nem igaz az, hogy az alvás csupán csak fizikai felfrissülésre szolgál. Bizonyára sokkal kevesebb idő is elég lenne erre a célra, mint amennyit Isten erre elrendelt. A Biblia az álomnak sokkal mélyebb értéket, szolgálatot tulajdonít, mint a fizikai pihenés. „Ám akiket szeret, ő azokat elhalmozza, jóllehet alszanak”. Lelkünk legmélyebb gondolatai, akár jók, akár rosszak, az alvás alatt tovább fejlődnek. Ez nemcsak fizikai tény, hogy zavartan, zaklatottan fekszünk le és tiszta aggyal ébredünk. Isten működött közre. Néha Isten csak alvás közben tud elérni műiket. A Bibliában többször is szerepel, hogy Isten mély álomban ragadta meg és hozta közelebbi kapcsolatba saját magával szolgálóit (Id. IMóz 2,21; 15,12). Gyakran előfordul, valami nyugtalanít minket, úgy tűnik, nincsen megoldás, azután egy éjszakai pihenés után a megoldás egyszerűnek látszik. Gondoljunk csak a szent biztonságára, akár ébren van, akár alszik. „Nem fogsz félni az éjszaka rémeitől, sem a nappal elsuhanó nyilaktól”. Az alvás Isten égi ápolója, aki elhessegeti tudatosságunkat, és Isten működik a mi tudatalatti életünkben, azokon a helyeken, ahol csak Ő és angyalai lehetnek jelen. Amikor visszavonulsz a pihenésre, adjál lelkednek és Istennek időt, hogy együtt lehessenek, és add Istennek életedet tudatos békeességgel az alvás óráira, és mély fejlődésen fog átmenni szellemi, lelki, testi életed, az Ő jóságos, teremő keze által.

*

A hitből kimondott „mégis” (II.)

De én mindig veled leszek, mert te fogod jobb kezemet.

Zsoltár 73,23

Miért marad Isten mindig velem és miért nem hátrál meg? Azért, mertén fogom Őt? Nem, hanem mert Ő fogja az én jobb kezemet. Erősen tartja, erősebben, mint én. Mielőtt megragadtam, Ő már megragadott engem. Isten vont a és ragadta meg a lelkemet Krisztusban, és Ő hozott a Fiával személyes, élő kapcsolatba. Most már nem enged el.

Isten veszélyes szakadékokon át is biztosan vezet, mint apa a gyermekét a sötét éjszakában. Még ha meg is indul a talaj a lábod alatt, megtart, mintegy lebegve a mélységek felett. Úgy őriz, hogy a korszellem áramlatai nem sodornak magukkal, és a tévtanítók sem vonnak a befolyásuk alá. Megtart ama „gonosz napon” is, amikor az ellenség minden hatalmával rád támad. Talán ingadozni, tántorogni kezdesz és végül el is esel, de Ő megtart, újra felállít, ha nem engeded el a kezét. Milyen kedvesen, bizakodóan írja a 63. zsoltárban Dávid is: „jobboddal támogatsz engem”.

Az apa és a gyermek keze szorosan egymásba fonódik; először az apa nyújtja neki a jobbját, azután a gyermek teszi bele a kezét. Ez a hit! Hála neki, Ő erősebb, mint mi. Isten erős keze őriz meg az üdvösségre is, de nekünk bizalomteljesen és engedelmesen kell odaadni a kezünket, engedve, hogy Ő vezessen. Néha a gyermek makacs és dacos, nem akarja sehogyan sem odaadni a kezét, nem engedi magát vezetni, önállóan akar járni, nem tűri, hogy előírják neki az utat. Hát akkor hadd menjen! Legyen az ő akarata szerint. Egyszer csak elesik, már a földön fekszik és sír. Most aztán örül a segítő kéznek, amit az előbb eltaszított magától. Lelkileg ezek vagyunk mi.

Természetünk szerint gyengék vagyunk, nem tudunk egyedül járni, még egyetlen lépést sem tehetünk. De az is igaz, hogy mindaddig nagyon dacosak és elbizakodottak vagyunk, amíg a megalázó vereségek meg nem tanítanak az engedelmességre. Akkor aztán örülünk és hálásak vagyunk, hogy az örökkévaló, hatalmas és irgalmas Isten kinyújtja kezét a magasságból, kiemel a szennyből, megtisztít, és nem enged el többé.

Fogjad kezem! Oly gyenge vagyok, érzem, hogy nálad nélkül járni sem tudok. Fogjad kezem! És akkor, én Megváltóm, a félelemre többé nincsen ok.

*

A pásztorok egyenlősége

„Ha valaki első akar lenni, legyen mindenek között utolsó és mindeneknek

szolgája!" (Mk 9,35)

Az egyháznak különböző képességekkel és adományokkal megáldott őrállói vagy pásztorai közül senkit sem illet társaiénál több jog: egyenlő hatalommal végeznek az egyházban mindent. Ezért is kell az egyházban mindent testületileg intézni (Ef 4,11-16). A pásztorok mind egyenlők: mindannyian presbiterek, vagyis vének. Ezért hívják ezeket az egyházakat „presbiteriánus” egyházaknak. A presbiterek kétfélék: tanító és kormányzó presbiterek. A lelkipásztorok a tanító presbiterek. A gyülekezet ügyeit intézők a kormányzó presbiterek. Mint a gyülekezetek mind egyenlők, a presbiterek is mindannyian egyenlők. Reformátorunk, Kálvin is csak mint lelkipásztor, nem pedig mint az egyház vezetője vett részt az egyháztanács gyűlésein. Ezeken az üléseken a genfi városi tanács négy szindikátusa közül az egyik elnökölt, de a világi hatalom jelvényei nélkül, tehát, mint egyszerű egyháztag. Csak a lelkészek társaságának feje Kálvin. Mikor halála után Béza Tódor lett a lelkészek társaságának a feje, kimondatja, hogy ezentúl a lelkipásztorok hetenként váltakozva elnökölnek a gyűléseken.

Megváltó Krisztusunk, magasztalunk Téged, hogy testedben, az egyházban, nemcsak a gyülekezetek lettek egyenlők, akár kicsinyek, akár nagyok, de a lelkipásztorok közt sincs különbség. Köszönjük, hogy mind a tanító, mind a kormányzó presbiterek is mind egyenlők, hogy Te légy minden mindenekben. Ámen.

„Ó bárha lángod fellobogna, S ébredne föl sok nemzet fényinél,
Ó bár sok szolgálót fogva Aratna, mígnem leborul az éj!
Urunk, e roppant, ért vetésre nézz: A munka sok, a munkás oly
kevés!" (Énekeskönyv 396. é. 3. v.)

*

„Jézus tanítványaival együtt hajóra szállt... Miközben hajóztak, ő elaludt. Ekkor szélvihar csapott le a tóra, és a hajó kezdett vízzel megtelni... felébresztették és így szóltak: »Mester, Mester, elveszünk!« O pedig felkelt, ráparancsolt a hullámokra, mire azok lecsillapodtak, és csendesség lett. Aztán ezt kérdezte tőlük: »Hol van a ti hitetek?«"

Lukács 8,22-25

Hányszor kellene megkérdeznie tőlünk: „Hol van a ti hitetek?" Nem szükséges életveszélyben lennünk, elég, ha az állásunk, a fizetésünk kerül veszélybe, elég egy betegség, egy gyanús idézés, hogy megrémüljünk. Könnyű volt a tanítványoknak, ott aludt Jézus a hajóban, tudták, hogy fel kell költeniük, bár azt még nem sejtették, mit fog tenni. Annyit tudtak, hogy hozzá kell fordulniuk. Mi viszont többet tudunk: olvastuk, hogy parancsolt a hullámoknak. A kérdése annál inkább érvényes marad. Hol van a hitünk? Tudjuk-e, hogy nem kell megdermednünk a rémülettől, nem kell emberekbe, szalmaszálakba kapaszkodnunk, hanem teljes bizalommal hozzá, kell fordulnunk? És ha úgy tűnik, hogy alszik, hogy nem hallja jajkiáltásunkat, akkor is

tudnunk kell, hogy velünk van és ura veszedelmeinknek. Nyugodtan, imádkozva figyeljük a hullámokat. Segítségével meg fogjuk találni azt a pillanatot, amikor éppen csendesül a vihar, vagy éppen partot érünk, vagy olyan erőt nyerünk, hogy le tudjuk győzni a nehézségeket. Tudni kell, hogy Ő itt van velünk.

Krisztusom, Királyom, tudom, hogy itt vagy velem. Nagyon kell tudnom. Egyik vihar a másikat éri az életemben. Jól látom, nemcsak én vagyok veszedelemben a sok viharban. Egész népünk abban él. Legtöbben csak jajgatunk, kiabálunk, egymást hibáztatjuk, hogy senki sem segít, és nem tudjuk, hogy hozzád kell fordulni, és alig akad valaki, aki benned bízva megragadja az evezőt, hogy az egész hajót parthoz vezesse. Adj nekem hitet, hogy nyugodtan bízzam rád magam, s ezzel a nyugalommal evezzek, ne csak magam és családom, de egész közösségem védelmében, s ha kell, irányításában! Ébreszd fel az alvókat, hogy egyre több legyen az evezős! Szólj rá viharjainkra, és teremts végre csendességet! Ámen.

*

Előmbre jön az én kegyelmes Istenem

58-59. zsoltár

Ebben a két zsoltárban az a tény látszik megmutatkozni, hogy van kiegyenlítődés a gonosz és az igaz egyenlőtlennek látszó küzdelmében. Ez a kiegyenlítődés sok esetben Istennek már e földön megnyilatkozó ítéletében mutatkozik meg, ám méginkább abban a csodálatos kegyelmi tényben ismerhetjük ezt fel, hogy a szükség és a nyomorúság idején a kegyelmes Isten segítségére siet az igaznak.

A zsoltárok olvasása során újból és újból szembesülhetünk azzal a ténnyel, hogy ebben a világban Isten megváltott gyermekei és a sötétség fiai állandóan harcban állnak egymással. A harcot nem Isten megváltottai, hanem a sötétség fiai provokálják, akik nem képesek elviselni a világosságot, és minden erejükkel megrontani igyekeznek azt.

Vannak olyan megromlott emberek, akik az üdvösség és az örökélet szempontjából reménytelenek. Ok nem olyan tékozló fiák, akik tékozló útjukról visszatérnének, hogy Isten országának részesei legyenek. Ők nem hordozzák magukban az eljövendő élet ígérését. Az 58. zsoltár a „süket áspishoz” hasonlítja őket, akiket nem lehet elbűvölni. A mérgeskígyót a kígyóbűvölő meg tudja szelídíteni, méregfogait kitördelni. Ezzel szemben az itt emlegetett gonoszok olyanok, mint a süket áspis, amelynek hiába szól a varázsló tilinkója, nem hajlik arra, csupán ártani igyekszik.

Ezeket az embereket Isten Igéje nemhogy megtérésre bírná, de még csak meg sem

szelídíti, le sem csillapítja. Vadul és gyűlölködve futnak kitűzött céljuk elérésére, életeken gázolnak keresztül, vért ontanak, szerencsétlenné tesznek embereket. Nem látnak, nem hallanak, mert süket szívük megkeményedett. Hamisságot forgatnak szívükben, nem hajlanak a jóra. Emellett úgy állítják be magukat, mintha „a néma igazságot” szólaltatnák meg, és igazán ítélnének az emberek fiai között. Romlottságuknál fogva készek még az igazságot is nemtelen, aljas céljaik szolgálatába állítani.

Olyanok ők, mint a gazdátlan, kóbor eb, amelyik körüljárja a várost, szemetet eszik, megbízhatatlan és veszedelmes. Kevélységükben elbizakodottak, akik így szólnak: „Ugyan ki hallja meg, ha az égre látogatjuk a szánkat? Kinek volna füle, hogy beszédünket tanúbizonyságul hívhatná ellenünk?” Magukat megalázni, tévedéseiket vagy tévelygéseiket beismerni nincs bennük semmi hajlandóság. Csak a testnek, a jelenvaló világnak élnek. Semmi érzékük a lelki megnyilvánulások iránt. Céljuk mindössze testi alantas vágyaik, ösztöneik kielégítése. Azzal dicsekszenek, amit más szégyell, ott gyűjtenek babért, ahol más csak trágyadombot lát. Mindent, ami eléjük kerül, csak testi szemükkel néznek és látnak, a lelki dolgok iránt nincs bennük fogékonyság.

Ilyen emberek vesznek körül itt a világban, ezek között kell élnie a lelki embernek. Esténként „megjelennek és ordítanak, mint az eb”, duhaj nótázásuk, durva kacagásuk felveri a csendet. Korcsmáról korcsmára, mulatóhelyről mulatóhelyre botorkálnak. A hívő lélek ezalatt Isten hatalmát énekli, reggelenként az Ő kegyelmességét zengi, mert vára és menedéke az Úr a nyomorúság idején.

Jézus Krisztus nem ok nélkül mondta, hogy elbocsátja övéit, mint bárányokat a farkasok közé. Más-más természettel, vággyal, szándékkal és céllal vagyunk jelen a világban: míg a lelki ember szeretné kikapcsolni életéből a látható világ durva megnyilvánulásait, és tetten érni a lélek finom rezdüléseit, a testi ember rátelepedni, megfojtani igyekszik a lélek megnyilvánulásait.

Nem arról van itt szó, hogy a megigazított ember ne lenne tudatában elveszett, bűnös voltának, hanem arról, hogy ok nélkül meg akarják rontani, anélkül, hogy igazságos jogcímük volna rá. El akarják hallgattatni az igazságot, ki akarják irtani a világból annak képviselőit.

Mit ártott az Evangélium a világnak? Mit vétettek Isten gyermekei az államberendezés, az üzleti és társadalmi élet ellen? Mégis üldöztetéseknek, megnyomorításoknak vannak kitéve, mert a sötétség egyszerűen képtelen elviselni a világosságot.

Van azonban kiegyenlítődé: Isten neveti őket. Míg a tékozló fiú atyja sír az elveszett után, a jó pásztor fáradhatatlanul keresi eltévedt bárányát, Jézus könnyeket hullat Jeruzsálem felett, addig ezek felett az emberek felett nem szánakozik az Isten. Neveti

gyűlölködő, bosszúra szomjazó, hányaveti magatartásukat, látja romlásukat, és még arra sem méltatja őket, hogy haragudjon rájuk.

A harag a szeretetből fakad. Ahol harag van, ott még van szeretet. Ahol azonban a harag is megszűnt, ott már a szív kihűlt. Akiken tehát Isten nevet, azokat arra sem méltatja, hogy haragjának ostorát fölemelje ellenük. Elvetetté lettek.

Isten nem öli meg, hanem megalázza, bujdosókká teszi ezeket: megfogatnak kevélységükben, a maguk ásta verembe esnek bele. A hatalom trónjáról annál nagyobbat lehet zuhanni, az emberi kézzel alkotott dicsőséget a romlás annál mélyebb szakadéka követi. Haláluk óráján elvitetnek e jelenvaló világból, s mint kóbor lelkek, örökös gyötrelmek között kínlódnak, mert sem a menny, sem a pokol nem fogadja be őket.

E világon azonban hatalom adatott nekik. Isten hívő gyermeke viszont ne a bűn hatalmát szemlélje, hanem figyeljen Istenre, ahogyan a zsoltáríró is tette: „Hatalmával szemben Tereád vigyázok.”

Aki az elvetemültét nézi, az végül beleesik annak bűnébe. A kígyó úgy kaparintja meg áldozatát, hogy erősen a szeme közé néz, mígnem az áldozat megigézve, magatehetetlenül besétál a kígyó torkába. Ha az áldozatnak volna ideje, hogy más felé nézzon, bizonyára arra is volna alkalma, hogy elfusson.

Ne nézz a bűnre! Nincs botorabb dolog, mint unos-untalan a kísértésekkel, démonokkal, szellemtanokkal foglalkozni, az ördögi mélységek szélén botorkálni. Tartsd magad minél messzebb, minél távolabb ezektől! Jézusra nézz! Kísértéseid, visszatérő régi bűneid hatalmával szemben egyedül Jézusra nézz! Az Ő tekintete vigasztal, bátorít, erősít, győzelemre segít. A sötétség tekintetében a kárhozat, ám Jézus szemében az örökélet ígérete van. Az előbbi megdermeszti a szívedet, az utóbbi lángra gyújtja.

Aki Őrá vigyáz, az megbizonyosodik afelől, hogy a győzelem a lélek emberéé. Annak szemei előtt világossá válik, hogy van jutalma az igaznak, és van ítélő Isten a földön. Annak Isten az ő vára a kísértő hatalmával szemben, és biztos menedéke. Átéli azt, hogy a veszedelmes utakon elébe jön az ő kegyelmes Istene.

Gyerekkoromban, amikor messzire kellett iskolába járnom, előfordult, hogy az egyik házból néhány rosszindulatú fiú ugrott elébem, és veréssel fenyegetett. Egyszer elmondtam ezt az édesapámnak, és ő néhány alkalommal elébem jött azon az útszakaszon. Attól kezdve elmúlt a szívemből a félelem és a szorongás, és bátran mentem végig az úton, mert tudtam, hogy mindjárt föltűnik az édesapám.

Az, hogy „élőmbé jön az én kegyelmes Istenem”, azt jelenti, hogy nem kell egyedül járnom

a nyomorúsággal, kétséggel, rettegéssel és veszedelmekkel teli utat, mert az Ő hűséges karja, szeretete erősen tart minden körülmények között.

„Élőmbé jön az én kegyelmes Istenem." Ne rettegjen, ne nyugtalankodjon a szíved, amikor gonoszok törnek ellened, amikor úgy látszik, hogy minden veszve van, mert amikor már-már fejed fölé csapnak a hullámok, erős karjával megérkezik hozzád valaki, és magához emel.

Szeptember 20.

Kiderül

Géházi... ezt gondolta: Lám, az én uram... nem fogadta el tőle, amit hozott... Majd utána futok, hogy kapjak tőle valamit! (2Kir 5,20)

Géházi Isten emberének, Elizeusnak a szolgája volt. Vele sem tesz ki-vételt Isten? Nem, mert ő nem azt nézi, hogy kik vagyunk, hanem hogy mi van a szívünkben. Sőt: akik hozzá közel vannak, azokat szigorúbban fogja, mert csak akkor használhatók az ő számára, ha tiszta az életük. S aki csak szájával tiszteli őt, de szíve távol van tőle, azt megítéli.

Azt szoktuk mondani, alkalom szüli a tolvajt. Ez nem igaz, emögött gyáva mentegetőzés van. Géházi nem azért lett hazug és tolvaj, mert alkalma nyílt erre, hanem mivel szíve szerint az volt, most élt a kínálkozó alkalommal. Az alkalom csak leleplezi a bennünk lapuló tolvajt. Sose becsüljük le a bennünk lakozó bűnt!

Géházi bűne azzal kezdődött, hogy „aszt gondolta magában": Elizeus nem fogadott el ajándékot, majd én kérek tőle valamit. Még nem tett sem-mit, de a gondolatnak helyet adott magában. Az nem a mi felelősségünk, hogy mi jut eszünkbe, de az már igen, hogy miről kezdünk el gondolkozni. A gondolataink is kerüljenek Isten világosságába, s ami nem tőle való, vessük el minél előbb!

Elizeust is kényszeríteni akarta Naamán, hogy fogadjon el tőle ajándékot, de őt nem lehetett, mert eltökélte magában, hogy az nem lenne helyes. Géházinak kétszer sem kell mondani, ő könnyen elfogadja. Sok gyengeség következik abból, ha a tetteink mögött nincs egyértelmű döntés, amihez a kísértés idején ragaszkodunk.

Megtévesztő, hogy Géházi sötét vállalkozása során minden olyan simán ment. Az, hogy valami sikerül, még nem igazolja a tettet. Más a siker, és más az áldás. Ha valaki Isten nélkül megy egy úton, és nem akar megtérni, Isten megengedi, hogy végigjárja azt. A bűne lesz a büntetése. Ne akarjuk ilyenkor Istenre hárítani a felelősséget: miért engedte meg? Miért indultunk el olyan úton?

*

„Mert gyönyörködöm az Isten törvényében a belső ember szerint, de tagjaiban egy másik törvényt látok, amely harcol az értelmem törvénye ellen, és foglyul ejt a bűn tagjaiban lévő törvényével. Én nyomorult ember! Ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?” Róma 7,22-24

Lélektanilag tökéletes leírása az állandó küzdelemnek a biológiailag korlátatlan, állandóan működő ösztönök és az azokat kordában tartó erkölcs között. Csak a kifejezések mások ma. „A törvény, mely tagjaiban van”, az ösztönök önző vágyai. „Az értelem törvénye” az erkölcs, mely Isten törvényén alapul. A hívő ember akar Isten törvényének engedelmeskedni, de más irányba készítő ösztöneit nem mindig tudja akarata alá kényszeríteni. Ez a bűn. Bennem lakik. Foglyul ejt, leigáz, ha ösztöneimet nem tudom engedmességre kényszeríteni. Ez a szabadnak teremtett ember méltósága és nyomorúsága. Isten arra rendelt, hogy kényszer nélkül, szabadon, szeretetből, meggyőződésből szolgáljam akarata, személyes küldetésemet. Ez az ember méltósága. Nem vagyok rá képes, naponta bűnbe esek. Ez az ember nyomorúsága. Ezért kell, hogy valaki segítsen rajtunk ebben az állandó feszültségben. Ezt adja meg Krisztus, amikor tegnapi bűneinket elfelejtve erőt ad arra, hogy tanítását követve, gyengeségünk ellenére boldogan és eredményesen élhessünk Isten szeretetében.

Uram, nem vagyok képes állandóan a Te akaratod szerint élni. Túl sok a rám nehezedő teher, hol elmulasztom jól ismert kötelességeimet, hol kitör belőlem a bűnös kívánság, az irigység, a tisztátalan indulatok, az önzés. Akarok neked engedelmeskedni, de gyenge az akaratom. Segíts, Uram! Erősítsd meg akaratomat, és irányítsd a jóra! Adj erőt, hogy féken tarthassam és a jó cselekvésére irányíthassam ösztöneimet, hogy erőforrásaim legyenek a Te szolgálatodban! Tégy engem eszközöddé országod építésében, a közös boldogság szolgálatában! Ámen.

*

„Ne aggódjatok tehát ...A ti mennyel Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre” (M16,31-32).

A józan ész világában a hit legerősebb próbája, szembe nézni mindazokkal a dolgokkal, amelyek ellentétben állnak vele és akkor Istenbe vetni bizalmunkat, akinek természete Jézus Krisztusban mutatkozott meg. Jézus Krisztii kijelentései szerint Isten lényege szeretet, igazságosság és igazság. Pillanatnyi helyzetünk történései sokszor azt látszanak igazolni, hogy Ő nem ilyei Hűségeseink vagyunk-e a kinyilatkoztatáshoz, hogy Isten jó? Hűek maradunk-e az Ő tiszteletére, bármi is történjen pillanatnyi életünkben? Ha igen, rá fogunk jönni, hogy Isten az Ő gondviselésében tökéletes összhangba hozza a két

világot, a kinyilatkoztatását, és a józan észét. Legtöbben pogányok vagyunk a krízisekben, pogányokként gondolkodunk és cselekszünk; csak nagyon kevesen olyan merészek, hogy hitüket Isten természetére alapozzák.

A szellemi dolgok megértéséhez az arany szabály nem az intellektus, hanem az engedelmesség. Tisztánlátás a szellemi világban nem érhető el ésszel, a józan ész világában igen. Ha egy ember tudományos ismeretekre vágyik, vezetője az ész kíváncsisága, de ha meg szeretné ismerni Jézus Krisztus tanítását, csak engedelmességgel éri el. Ha szellemileg sötétben vagyunk, ez azért van, mert valamit nem akarunk megtenni. Az ész sötétsége a tudatlanságból ered, a szellemi sötétség pedig abból, hogy van valami, aminek nem akarok engedelmeskedni.

*

Csodálatos vezetés

Tudjátok meg, hogy az Úr csodákat tesz hívével!

Zsoltár 4,4

Sokan csodálkoznak rajtam, mert te vagy erős oltalmam - mondja az egyik zsoltár írója. Istennek néha különös útjai vannak az övéivel. Dávid életében is ezt láthatjuk. Ez az Isten szíve szerint való ember, egyszer trónjától megfosztottan, szinte Istentől is elvetetten menekült. Még környezetéből is teljesen kishitű hangok törtek fel. Mintha Isten levette volna róla a kezét és elhagyta volna őt. De ez Dávidot nem tévesztette meg, bizonyos volt abban, hogy ő Isten választotta, s hogy Ő csodálatosan vezeti az övéit. Tudta, ha mélyre is vezet az Úr és nem látok semmit, Isten újra felhozhat és magához emel.

Át kell esnünk megszégyenülésen és felmagasztaláson, elhangozhatnak felőlünk gonosz rágalomok és jó vélemények. A világ Isten szolgálait sokszor még ármítóknak is bélyegzi. Sokan félreismerik őket de azok, akik szeretik az igazságot, felismerik és értékelik őszinteségüket. Nemegyszer sok bajon és nagy félelmen kell átesniük, néha úgy tűnik, hogy reménytelenül ki vannak szolgáltatva a halálnak, de újra meg újra megelevenednek. Fenyítés alatt vannak, de nem nem múlnak el. Zavarba jutnak, nincs kiút, mégsem kell elcsüggedniük. „Utam bár nem tudom, tudod Te azt” - éneklik. Üldöztetnek, de Ő Úr nem szolgáltatja ki őket az ellenségnek. Elesnek, de ismét felállnak. Isten útja az övéivel olyan, mint egy csodálatos színmű. Az szolgálai, az apostolok, a világ szemetjévé lesznek. Személyes oltalom alatt állnak, de a világ előtt olyanok, mint az áldozatra szánt juhok. Miért teszi ezt Isten? Az övéi nevelésére, hitük kipróbálására, s hogy dicsőségét és hatalmát megbizonyítsa. Teljes tehetetlenségükbe lesz Uruk hatalma nyilvánvaló.

Ha minden támasz összeomlott, kinyújtja karját az övéi felé. Ah teljes a sötétség, ott

ragyog fel az Ő arca. Ezért hát ne döbbenj meg és ne ütközz meg, ha először különösnek látszik ez az út. Istennél az ellenkezőjét mutatja, mint ami a szívében van. Bízzál az Ő csőd latos útjában, amelynek a vége mindig szeretet és áldás. Csak Ő legyen veled! Ne csüggedj, hanem várj! Végül is az Ő ügye győz.

Velem vándorol utamon Jézus, ez a vigaszom, baj ha jó, bármi súlyosak rajtam a terhek, segít hordani, ott van Ő. Velem vándorol utamon Jézus, túl a sír sötét éjjelén, fenn a mennyei angyali karban Nevét végtelen áldom én.

*

Az egyetemes papság

„ Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok... ” (IPt 2,9)

Az egyháztagek egyik legnagyobb kiváltságáról, a királyi papság elvéről szól ez az ige: „Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, a ki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.” Minthogy az aratnivaló sok, a munkás pedig kevés (Mt 9,37-38), ebben a munkában nemcsak a hivatásszerű egyházi munkásoknak, de mindannyiunknak részt kell vennünk, mind munkánkkal, mind anyagi támogatásunkkal. Péter apostol arra buzdít minket: „Ti magatok is, mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozzatok...” (IPt 2,5/a). Természetesen, aki önmaga nem épül föl lelki házzá, másnak sem tud segítségére lenni, ha hasznos tevékenységet fejt is ki az egyházi munkák egyik-másik ágában. Mennél több irányú munkát végez a gyülekezet, annál nagyobb felelősség hárul a lekipásztorokra. Mindenekelőtt a könnyen becsúszó téves nézetek ellensúlyozása érdekében, másfelől abban, hogy példakép világoljanak a hívek előtt az imádkozásban, a magaviseletben, a hitben, a tisztaságban

Áldunk és magasztalunk Téged, Megváltónk, Mesterünk, hogy az egyetemes papság elve alapján minden Téged szerető és országod építésére vágyó gyermeked, híved részt vesz sok munkában. Add, Uram, hogy minél többen kapcsolódnak egyházad munkáiba, annál nagyobb felelősség égesse hivatalos munkásainak lelkét I Nagy irgalmadból. Ámen.

„Lásd: millióknak lelke megkötözve, Rabláncként hordoz sötét bűnöket; Nincs kitől hallja: Megváltónk keresztje Mily gazdag élet kútja lett neked. Légy örömmondó, békekövet, Hirdesd: a Szabadító elközelgetett!” (Énekeskönyv 460. é. 1. v.)

Szeptember 21.

A próbatétel áldása

„...a nyomorúság munkálja ki az állhatatosságot” (Róm.5,3).

Ez is ígéret, ha nem is formájára, de lényegére nézve. Türelemre van szükségünk, és ez az Ige megmutatja, hogyan juthatunk hozzá. Maga a béketűrés tanít meg a türelemre, ahogyan úszás közben tanulunk meg úszni. Szárazföldön nem tanul meg senki úszni, nyomorúság nélkül sem tanul meg senki tűrni. Hát nem érdemes elszenvedni a nyomorúságot, ha ezáltal miénk lehet az a nagy belső békesség, amellyel el tudjuk fogadni Isten akaratát?

Igeversünk azonban valami olyasmit állapít meg, ami nem felel meg az emberi természetnek, hanem természetfeletti. A nyomorúság önmagában csak türelmetlenséget, hitetlenséget és lázadást szül, de a kegyelem titkos kohójában béketűrés lesz belőle. Amikor mi csépeljük a gabonát, a por felkavarodik; ha Isten próbatételével csépel minket, a por szépen leülepszik. Mi, ha felrázunk valakit, nem azért tesszük, hogy annak békessége legyen, az Úr azonban ezért teszi ezt gyermekeivel. Ez valóban nem emberi cselekvésmód, hanem a bölcsesség kútfejét, Istenünk dicsőségét szolgálja.

Uram, kérlek, kegyelmed tegye számomra is áldássá a próbatételt! Nem akarom magam kivonni annak kegyelemteljes áldása alól. Kérlek azért, hogy vedd le rólam a nyomorúságokat, de sokkal inkább arra kérlek, hogy szabadíts meg az állhatatlanságtól. Krisztusom, véd szívembe keresztedet, a Te béketűréseid képét!

*

A bűn természetrajza

Mert mindenki saját kívánságától vonzva és csalogatva esik

kísértésbe. Azután a kívánság megfogánva bűnt szül,

a bűn pedig kiteljesedve halált nemz. (Jak 1,14-15)

Ha Géhazi tegnap vizsgált történetét figyelmesen elolvassuk (2Kir 5), világosan láthatjuk a bűn természetrajzát. Jó ezt megjegyezni, hogy már az elején felismerjük a kísértést, és ne essünk áldozatul neki.

Elizeus próféta rámutat, hogy Géhazi szívében kezdődött a baj: szerezni akart. Minden ember ősi vágya, kicsi kortól kezdve, hogy birtokolni, parancsolni és szüretelni akar. S hiába volt Géhazi Isten emberének a közelében, a szívében ott volt ez a rejtett vágy, s egy kísértéshelyzetben belobbant.

Ami a szívben van, az egyszer csak gondolattá válik. Jézus találóan mondta: „a szívből származnak a gonosz gondolatok..., lopások...” (Mt 15,19). Ezekkel még szembe lehetne szállni, de aki nem teszi, hanem játszani kezd velük, az maga válik a gonosz játékszerévé.

A meg nem fékezett gondolat tette sarkall: utána fut a szekérnek, mozgásba jön a lába is. Majd a szája is: ott már hazudik többször egymás után. Kezével pedig megragadja a zsákmányt - maga alá teperte a bűn az egész embert. S mivel kikerült Isten világosságából, nem vallja be ezt Elizeus kérdésére sem.

A kívánság megfogant, bűn lett belőle, s ez maga után vonja ítéletét, halált nemz: Géhazi megkapja a meglopott Naamán lepráját.

Istenem, segíts, hogy ne én akarjak birtokolni, hanem te birtokolj engem! Ne én akarjak parancsolni, hanem te parancsolj nekem! Nem én akarok szüretelni, hanem szeretnék inkább sok gyümölcsöt teremni a te dicsőségedre. Adj nekem tiszta szívet, tiszta gondolatokat, hogy soha ne engedjek a kísértésnek, és ne hozzak szégyent a te nevedre! Ámen.

*

„Mint liliom a tövisek közt, olyan kedvesem a lányok közt. Mint az almafa az erdő fái közt, olyan szerelmesem a legények közt.”

Énekek éneke 2,2-4.

Legkedvesebb ige az esküvőkön. Előttünk áll a szerelmes pár, várva, hogy Isten áldását kapja meg az egyházon keresztül a teljes testi-lelki egységben letöltendő életre. Talán tényleg olyannak látják egymást, ahogy az ige mondja. Persze a kívülálló számára nem olyan kivételes személy sem a vőlegény, sem a menyasszony, egyszerű fiatalok, mint a többi. De így kell, hogy egymásra nézzenek, és ilyennek lássák egymást. Liliomnak a tövisek közt, gyümölcsfának a vad fák közt. Olyankor, ha mosolyogva is, de mindnyájan arra kérjük Istent, segítse meg őket, hogy nemcsak abban a pillanatban, de halálukig olyannak lássák egymást. Soha ne lássanak meg más virágot, soha ne kívánják meg más

fa gyümölcsét. Milyen csodálatos Isten szeretete, hogy erre biztatja gyermekeit, hogy azért ajándékozott meg minket a szerelem ajándékával, hogy boldoggá tudjuk tenni egymást. Mit adhat ennél többet a mai világ bölcsessége, a szerelem szabadsága, a válás előre betervezett lehetősége? Boldogságra mindenki vágyik, azt pedig nem adhatja meg más, mint Isten rendelése, aki a két embert arra teremtette, hogy eggyé váljanak elszakíthatatlanul, és úgy adja nekik minden áldását, hogy amit az egyiknek szán, mindig a másiknak adja.

Jó Istenem, köszönöm, hogy a szerelemnek minden áldását nekünk adtad. Köszönöm házastársamat, akivel Te rendeltél egymásnak. Köszönöm, hogy szabad őt teljes szeretettel szeretnem. Hogy egy lehet a gondolatunk, a célunk, a törekvésünk. Köszönöm gyermekeinket, akikkel megáldottál, s akikben annyi örömet adtál. Arra kérlek, tartsd meg köztünk ajándékaidat! Add, hogy halálunkig sohase lássunk egymásban mást, mint liliomot és almafát. Add meg ezt a boldogságot gyermekeinknek is, rendeld ki számukra a hozzájuk illő segítőtársat, hogy ők is boldog szerelemben élhessék le életüket! Mindezt tőled kérjük, hallgass meg minket! Ámen.

*

Isten gyermekeinek egysége

De nem értük könyörgők csupán, hanem azokért is, akik az ő szavukra hisznek én bennem. János 17,20-21.

A Megváltó még halála előtt is mennyire szívén viselte az övéi egységét! Mennyire megszorította Őt azok viszálykodása és versengése! A hívők egységében mutatkozik meg, hogy az Úr Jézus ereje hathatós-e bennük. A hívő élet fokmérője és próbaköve az egyetértés. Ha az egy háztartásban élők tartósan szívből egyetértének, ez mutatja, hogy hívő emberek. Ha a kegyelem teljességéből élsz, könnyen túlteszed magad a nehézségeken és akadályokon. Ha viszont nem ragadod meg a kegyelmet, akkor kicsiségekbe is belebotlasz; de ha békességed olyan, mint a folyó, nem könnyű megzavarni azt. Kicsi patakban minden kő akadály, s ha egy követ beledobnak, az felzavarja a vizét, de a nagy folyó zavartalanul, fenségesen hömpölyög tovább, bármilyen nagy követ is dobunk a hullámaiba. Aki gazdag Krisztusban, nem háborodik fel, ha hátrány éri valamiben.

A mennyei Király gyermekei a földi javakat 'egy marék homoknak' tekintik. Pál kárnak és szemétnak ítélte minden mást ahhoz képest, amit Megváltójában kapott. Az Üdvözítőnk iránti első szeretet idején még zavartalan egység uralkodik, de ha a hívő életünk elapad,

már nem látjuk oly hatalmasnak a Megváltót. Előtérbe kerülnek a hétköznapi apró problémái, ezek alkalmat adnak az elégedetlenkedésre és viszálykodásra. Néha a szűnyogból elefántot csinálunk. Az első gyülekezet tagjai eleinte mind egy szív, egy lélek voltak. Később a görögök méltatlankodni kezdtek amiatt, hogy özvegyeiket a héberek mellőzik a szolgálatban. Ha érzed, hogy ingerültség és rosszkedv vesz erőt rajtad, merülj el ismét a kegyelem árába. Lásd meg az isteni irgalmat és egyszeriben eltűnik az elégedetlenség. Nem leszel többé békebontó, hanem békességszerző.

Isten gyermekeinek az egysége vonz másokat legjobban a Megváltóhoz. Bennük és róluk ismeri meg a világ, amely kételkedve és elutasítóan áll velük szemben, hogy van hatalma ennek a Jézusnak; a lehetetlent is véghezviszi. A tanítványok szeretetközössége vonzza az embereket Jézushoz. Viszálykodásukkal azonban hitelét veszti az Ő ügye és taszítólag hat a távolállókra. - Milyen áldás a világ számára a hívők szeretetben való egysége, és milyen súlyos azoknak a felelőssége, akik békétlenséget és szakadásokat okoznak!

*

A keresztség sákramentuma

„Hiszem, hogy a Jézus Krisztus az Isten Fia. ” (ApCsel 8,37/b)

Amikor Filep Jeruzsálemből a Gázába vezető úton alámegy, találkozik a szerecsen királyasszony hatalmas komornikjával. Az - hazatérőben - Ézsaiás próféta könyvét olvassa, de nem érti. Filep Ézsaiás prófécijára alapján hirdeti neki Jézus dolgait. Útközben vízhez érkeznek. A komornik megjegyzi: „ímhó a víz: mi gátol, hogy megkeresztelkedjem?” Filep azt feleli: „Ha teljes szívből hiszel, meglehet.” A komornik kijelenti: „Hiszem, hogy a Jézus Krisztus az Isten Fia.” Erre Filep megkereszteli őt (ApCsel 8,26-38). Csak a Krisztus Isten-fiúságáról való bizonyágtétel alapján lehet valakit megkeresztelni. Kezdetől fogva szokássá vált, hogy egész családok keresztelkedtek meg, hisz Jézus is nagyon szereti a gyermekeket, sőt példaképpül állítja őket tanítványai elé is. Lídia bíboráros asszony is egész háznépével megkeresztelkedik (ApCsel 16,14-15). Pál Filippiben a börtönőrt egész háznépével együtt biztosítja afelől: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és idvezülsz mind te, mind a te háza népe (ApCsel 16,31)! A gyermekek helyett kezdetől fogva a szülők és keresztszülők tesznek vallást Krisztusról. A gyermekek, felnövekedvén, a konfirmációban pótolják ezt.

Köszönöm, Megváltó Krisztusom, hogy így lehettem én is már kisdéd koromban a Tied. Áldalak, hogy úgy szeretted mindig a kisgyermeket! Add, ha felnővekednek, ne mulasszák el, hogy vallást tegyenek Rólad és Benned vetett hitükről. Gyermekünk, unokáink mind a Te boldog jegyeseid legyenek, Te pedig az Ő Vőlegényük, kit boldogan várnak mindannyian. Kegyelmedből. Ámen.

„Eljegyzél kegyelmed pecsétjével, A keresztségnek drága vizével, Zászlód alá én nevem beírtad, Néped közé szolgád befogadtad. Erőtlenségem lelked segítette, Háza javait velem érezte." (Énekeskönyv 430. é. 3. v.)

*

C.H.Spurgeon, Ígéret szerint

3. A két élet

'Nem mindnyájan Ábrahám gyermekei, akik az S utódai, hanem amint meg van írva: „Aki Izsáktól származik, azt fogják utódodnak nevezni.” Vagyis nem a testi származás szerinti utódok az Isten gyermekei, hanem az ígéret gyermekei számítanak az ő utódainak. Mert az ígéret szava ez: „Abban az időben visszajövök, és fia tesz Sárának.”' (Róm 9,7-9)

Izmáei és Izsák különböztek eredetüket illetően, ezért különbség volt a természetükben is, ami megmutatkozott az életükben; és főként az ígérethez való viszonyukban nyilvánult meg.

Amilyen a születés, olyan lesz az élet, amely belőle származik. Aki csak anyyi, amennyit magából képes kihozni, annak anyyja lesz, amennyit a természet ad neki; de akit a Szent Szellem újjáteremt, azt jelek követik. 'Az ő munkája az, hogy ti a Krisztus Jézusban vagytok. Őt tette nekünk Isten bölcsességgé, igazzá, megszentelődéssé és megváltássá, hogy amint meg van írva: „Aki dicsekszik, az Úrral dicsekedjék”' (IKor 1,31). Az újjászületett emberben az lesz, amit az új élettől kap; a saját természete szerint élő emberben semmi ilyesmi nem lesz.

Izmáei mutatta Ábrahám természetének bizonyos jellemzőit, amikhez társultak

rabszolga anyjának vonásai. Fejedelmi ember volt, akárcsak apja, és örökölte az ősatya nemes viselkedését; de Izsákban megvolt apja hite, és utódja szent volt, belső életét illetően. Izsák, mint az ígéret örököse, apjával maradt, míg Izmael saját táborát vert a pusztaságban. Izsák szövetséget keresett a régi mezopotámiai törzsszel, de Izmáéi anyja Egyiptomból hozott fiának feleséget, ami természetes, hiszen maga is Egyiptomból jött. Hasonló a hasonlóval barátkozik. Izsák elmélkedett a mezőn napszálltakor, mert ő Istennel beszélgetett a szent dolgokról; de Izmáéi minden jövővényel vitába keveredett, mert ő földi dolgokkal foglalkozott. Az elmélkedés nem a vad embernek való, aki mindenkinek ellensége. Izsák Istennek áldozta magát, de Izmaelnél semmi ilyet nem látunk. Az önfeláldozást nem Izmaelnek találták ki; ő inkább gyilkos, nem bárány, aki hagyja, hogy feláldozzák Istennek. Tehát azt fogod tapasztalni, hogy ha vallásosán képzett és tanult vagy, és - ahogy mondani szokták - 'istenfélővé' válsz, de nem újulsz meg a szívedben, és nem látogat meg a Szent Szellem, akkor nem éled Isten gyermekének titkos életét. A keresztyén ember sok külső jegyét magadon viselheted, képes lehetsz éne kelni, imádkozni, az írásból idézni és képzeletbeli élményeidről mesélni, de újjá kell születned ahhoz, hogy valóságosan megismerd a szentek közösségét, az élő Istennel való titkos és bensőséges kapcsolatot, és felajánld neki önmagad Istennek tetsző szolgálatként. Az ígéret gyermeke Isten embereivel lakik, és kiváltságnak tekinti, hogy közöttük lehet. Az ígéret gyermeke tudja, hogy akkor van a legjobb társaságban, amikor egyetlen ember sem látja és ő sem lát embert, de közelebb kerül a Nagy Láthatatlanhoz, aki elbeszélget vele. Az ígéret gyermeke, egyedül ő képes felmenni a Mórija tetejére, ott az oltárra kötöztetni, és feláldoztatni Istennek. Az utóbbi alatt azt értem, hogy csak az áldozza magát teljesen Istennek, és szereti jobban az Urat, mint az életet, aki a Szent Szellem által született. Természeted és életmódod olyan lesz, mint az indulásod, ezért szeretettel kérlek, vigyázz, hogy helyesen indulj el, hogy igazi örökösnek bizonyulj, amikor azt vallod, hogy a Király gyermeke vagy.

Izmaelnek, a rabszolgánál fiának, aki test szerint született, mindig viselnie kell a szolgaság szennyfoltját. Egy rabszolga gyermeke nem született szabadnak. Izmáéi nem lehet az, ami Izsák - a szabad asszony gyermeke. Nem állítom, hogy Izmáéi vágyott volna arra, hogy olyan legyen, mint Izsák; nem állítom, hogy vesztésnek érezte volna magát, mert különbözött Izsáktól; pedig valójában az volt. Aki azon fáradozik, hogy a maga erejéből üdvözüljön a cselekedetei, az érzései és önmegtagadása által, az lehet, hogy nincs tudatában rabszolgavoltának; talán még dicsekszik is, hogy szabadnak született, és sohasem volt senki rabszolgája; mégis egész életét szolgaságban tölti. Sohasem tudja meg, mit jelent a szabadság, mit jelent az elégedettség, mit jelent az Istenben való gyönyörködés. Csodálkozik, amikor az emberek 'a hit teljes bizonyosságáról' beszélnek. Úgy ítéli meg, hogy talán elbizakodottak. Alig van ideje levegőt venni az ostorcsapások között. Eddig is sokat tett már, de még sokkal többet kell tennie; sokat szenvedett, de még sokkal többet

kell szenvednie. Sohasem tapasztalta meg 'a nyugalmat, ami Isten népére vár', mert a rabszolgánőtól született, és lelke örökre rabságban marad. Aki viszont szabad asszonytól született, és megérti, hogy csak Isten kegyelme által üdvözülhet, és hogy Isten nem vonja vissza kegyelmét, ha már egyszer megadta - mert 'Isten ajándékai és elhívása visszavonhatatlanok' -, az ilyen ember elfogadja Krisztus befejezett művét. Tudja, hogy elfogadtatott a szeretett Fiúban, ezért megnyugszik az Úrban, és szerfelett örvendezik. Élete és lelke tele van örömmel és békével, mert szabadnak született, és valóban szabad is.

Kedves olvasó, vajon érted-e, mit jelent Isten gyermekének szabadsága? Vagy még mindig a törvény szolgaságában élsz, félsz a büntetéstől, félsz, hogy visszaküldenek a pusztába? Ha az utóbbi eset áll fenn, akkor nem kaptad meg az ígéretet, különben tudnád, hogy ilyen nem lehetséges. Az örökség Izsáké, az ígéret gyermekéé, és ő örökké abban lakik, nem félve a kiűzetéstől.

Azok, akik úgy születtek, mint Izmaél, vagyis test szerint, és akiknek vallása saját erejükön alapszik, földi dolgokkal foglalkoznak, ahogy Izmael tette. Csak azok foglalkoznak mennyei dolgokkal, akik felülről születtek az ígéret által, hit szerint, mint Izsák. Figyeld meg, mennyire földi dolgokkal foglalkozik a természete szerint vallásos ember. Rendszeresen jár templomba, de mialatt ott van, az üzletre, a házára, vagy a farmjára gondol. Vajon hasznára válik-e az istentisztelet? Dehogy! Az igehirdetést vajon szelídséggel fogadja, az Igét, amely képes üdvözíteni a lelkét? Dehogy! Inkább kritizálja, mintha valami politikai szónoklat lenne. Pénzt áldoz Isten ügyéért, ahogy mások. Persze, hogy megteszi, hiszen úgy érzi, hogy meg kell nyugtatnia lelkiismeretét, és vigyáznia kell jó hírére. De vajon törődik-e Isten dicsőségével? A világért sem. Ha törődne vele, többet adna a pénznél. Szívének imája előrevinné Isten országának ügyét. Vajon sóhajtozik és sír-e korának bűnei miatt? Látod-e egyedül Istennel, amint kiönti szívét bánatában Őelőtte, mert saját családjában is vannak olyanok, akik még nem tértek meg Istenhez? Láttad-e valaha szent örömmel örvendezni, amikor bűnösök tértek meg - ujjongani, mert közeleg Krisztus országa? Ó, nem, ő soha nem tenne ilyet. Isten minden szolgálata külsőség számára; sohasem hatolt be a hitbeli dolgok belső lényegébe, és nem is képes erre. A világi elme, még ha vallásos is, ellenséges Istennel szemben, és nem békélt meg vele, de nem is képes rá. Az emberben ki kell fejlődnie az isteni gondolkodásnak, új teremtménnyé kell válnia Jézus Krisztusban, hogy képes legyen értékelni, megérteni és élvezni a hitbeli dolgokat.

Visszatérve oda, ahol kezdtük: 'Újonnan kell születnetek.' A Szellem által kell újjászületnünk; természetfeletti életet kell nyernünk azáltal, hogy életre kelünk a bűnben való halálból. Nem teremhetjük meg a Szellem gyümölcsét, amíg nem él bennünk a Szent Szellem. Izmaél Izmaél marad, Izsák pedig Izsák. Amilyen az ember, olyan az életmódja. Lehet valaki tisztán látó, értelmes, és rendelkezhet nagy emberi erővel, de hiába tesz meg minden tőle telhetőt, mint Izmaéli, mert csak az ígéret gyermeke kel

életre, és jár hitben, mint Izsák.

'Kemény vonalak!' - mondhatja valaki. Néha nagy áldás, ha meg vannak húzva ezek a kemény vonalak, még hozzá nagyon egyenesen. Ez örökre jó útra téríthet minket. Egy ízben ezt mondta valaki egy barátomnak: "Egyszer elmentem, hogy meghallgassam Mr. Spurgeont, és amikor beléptem a templomba, úgy gondoltam, hogy nálam vallásosabb ember még nem élt Newingtonban, és nálam jobb tagja még nem volt a gyülekezetnek. De mindez a visszájára fordult, amikor meghallgattam az aznapi igehirdetést. Úgy jöttem ki a templomból, mint egy olyan madár, amelyiknek kitépték az összes tollat. Úgy éreztem, hogy én vagyok a legnyomorultabb bűnös, akit a föld a hátán hordoz, és azt mondtam, hogy többé nem hallgatom meg azt az embert, mert teljesen tönkretett.' Igen - mondta -, de ez volt a legjobb dolog, ami megtörténhetett velem. Arra készítetted, hogy tekintetemet magamról Istenre és mindenható kegyelmére fordítsam, és megértsem, hogy újra át kell mennem Teremtőm kezén, különben soha nem láthatom meg az arcát, örvendezve annak.' Remélem, hogy az olvasó tudja ezt az igazságot, mert ez a színtiszta valóság. Ahogy Isten először megteremtette Ádámot, úgy kell minket is újrateremtene, különben soha nem viselhetjük a képét, és nem láthatjuk meg a dicsőségét. Az isteni ígéret hatása alá kell kerülnünk, és az ígéretből kell élnünk, különben életünket nem vezetik helyes elvek, és nem irányítják helyes célok felé.

Szeptember 22

Széles folyók hajók nélkül

„Mert dicsőséges lesz ott az Úr, folyók lesznek azon a helyen, messze elágazó folyamok, amelyeken nem járnak gályák, és nem kelnek át büszke hajók” (Ézs 3,21).

„Ott” az Úr lesz legfőbb javunk, és pedig minden olyan hátrány nélkül, amely még a legjobb földi dolgokkal is szükségszerűen velejár. Ha egy város széles folyamoknak örvendhet, az azzal a kockázattal jár, hogy az ellenség hajókkal támadja meg. Mikor azonban az Úr egy messze elágazó folyammal jelképezi szeretetének kiáradó gazdagságát, gondosan elejét veszi a félelemnek, amelyet ez a jelkép ébreszthet bennünk: „nem kelnek át büszke hajók” rajta. Áldott legyen mindenre gondoló szeretete!

Uram, ha gazdagság folyamával ajándékozol meg, kérlek, ne engedd, hogy

megtámadjanak a büszkeség, vagy a világias lelkiület „hadihajói”. Ha jó egészséggel és derűs kedéllyel áldasz meg, ne hagyd, hogy a könnyelműség vagy lustaság díszes bárkája bevezessen a szívembe. Ha a Neked való szolgálatban olyan áradó sikereket adsz, mint egy nagy folyó, kérlek, hogy hullámain sohase találkozzam az önteltség és az elbizakodottság gályáival. Ha végtelenül boldog vagyok, mert évről-évre tapasztalhatom kegyelmed erejét, ne tűrd, hogy ezért megvessem a gyengébb hívőket, sem azt, hogy saját tökéletességemben gyönyörködjem! Uram, kérlek, add nekem az áldást, amely gazdaggá tesz, de ne engedj semmi olyat tennem, ami megszorít Téged, vagy bűnbe visz engem!

*

„Ekkor Jézus ezt mondta nekik: »Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené.« És igen csodálkoztak rajta.”

Márk 12,17.

Csodálkozhattak is, mert erre nem számítottak Jézus képmutató kísértői. Biztosra mentek, most megfogják a feleletben. Képmutató alázattal kérdik, őszinteségére hivatkozva: „Fizessünk adót a császárnak, vagy ne fizessünk?” A zsidók nemcsak úgy utálták az adófizetést, mint mindenki, de úgy tudták, hogy azzal Isten ellen vetkeznek, mert elismerik a császár hatalmát, ami csak Istent illeti meg. Ha Jézus azt mondja: fizessetek, a nép fogja Őt istenkáromlónak, idegenek csatlósának nevezni. Ha nemet mond, lázítóként állítják törvény elé. Biztosra mentek.

Az adót ugyan utálták, de az értékes római pénzt nagyon szerették. Jézus szava: a császártól kaptátok, neki adjátok! Istennek azt adjátok, ami neki jár: tiszteletet és engedelmisséget! Jó ezt megjegyezni azoknak, akik kihasználják a világi törvény minden előnyét, de állandóan zúgolódnak ellene. De azoknak is, akik aprópénzzel szeretnék Isten igényét elintézni. A császárnak, főleg az idegen császárnak elég annyi, amennyi jár. Néha még sok is. De Isten az egész életedet kéri. Az övé, ne rabold meg azzal, hogy elvonod Tőle!

Uram, a Te akaratod az, hogy világi uralom alatt éljünk. Állandó, nagy kérésünk: adj nekünk olyan vezetőket, akik közülünk valók, akik szeretnek minket, akiket mi is szerethetünk, akik a mi javunkat szolgálják, hogy jó szívvel teljesíthessük a törvények előírta kötelességeinket. De ha azzal büntetsz, hogy idegen zsarnok uralkodik felettünk, add, hogy a Te büntetésedként türelemmel fogadjuk, s neki is tudjuk megadni, ami törvényesen jár. De ne ez legyen életünk legfontosabb kérdése. Taníts meg arra, hogyan kell neked megadni, amit Te kérsz tőlünk. A császár megköveteli a magáét. Te, Urunk, csak kéred. Megvárod önkéntes engedelmisségünket. Mégis a Te kérésed a fontosabb, hiszen Te vagy a császárnak is, a mi életünknek is Ura. Taníts, hogy megtaláljuk a megfelelő engedelmisséget mindkét

irányban! Ámen.

*

Az ellenség szeretése

Szeressétek ellenségeiteket..., hogy legyetek mennyei Atyátoknak fiai...
(Mt 5,44-45)

Jézus egy idézettel kezdi: „megmondattott: Szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet.” Ez azonban nem az Ószövetségből vett idézet, ott nincs ilyen gyűlöletre felszólító mondat, hanem az akkori torz gondolkozás szülötte. Ezzel szemben folytatja Jézus így: „Én pedig azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket...” Az őszinte ember ezt kérdezi: szépen hangzik, de ki képes rá?

Kit tekintünk ellenségnek? Aki az életharcban szemben áll velünk, aki rossz szándékkal, ártó indulattal közeledik, aki akadályozza terveink megvalósulását, nehezíti érvényesülésünket, zavarja nyugalmunkat. - Kinek vagyok én ellensége? Isten nemcsak a tetteink alapján minősít, hanem a szív szándékai alapján is!

És milyen szeretetről van itt szó? Nem arról, ahogyan az anya szereti gyermekét, egyik szerelmes a másikat, hanem ahogyan Isten szeret minket. Ennek az agapé szeretetnek a feltétele és forrása nem abban van, akit szeretnek, hanem abban, aki szeret. Oka csupán az, hogy a másiknak szüksége van rá. Ez nem a szív ösztönös mozdulata (mint a gyermek vagy a szerelmes iránti szeretet), hanem az akarat tudatos engedelmissége. Erre is érvényes Jézus szava: új parancsot adok nektek, hogy szeressétek egymást (Jn 13,34).

És mégsem keserves parancsteljesítés az ellenség szeretése, hiszen az, aki már Isten szeretetét megtapasztalta és befogadta, mintegy átengedi magán ezt a szeretetet. Erre csak Isten újjászületett gyermekei képesek. Ezért ez nem az ő érdemük vagy teljesítményük, hanem kiváltságuk, így olvassuk a folytatásban: „hogy legyetek mennyei Atyátoknak fiai”.

Azért szerethetjük ellenségeinket, mert „szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szentlélek által” (Rom 5,5).

*

A hívők egysége mint cél

Tegyétek teljessé az örömet azzal, hogy ugyanazt akarjátok: ugyanaz a szeretet legyen bennetek, egyet akarva ugyanarra törekedjete. Filippi2,2

Ha a hívő keresztyének magánosán, egymástól elszigetelődve élnek, s nem kerülnek szorosabb kapcsolatba egymással, akkor természetesen nem keletkezik feszültség vagy széthúzás közöttük. Hiányzik az érintkezési felület, tehát nincsenek súrlódások sem. De ha együtt élünk, könnyen összekülönbözünk. Vétkezhetünk a szeretet ellen, elidegenedések, sőt gyűlölködések támadhatnak. Ez nem is csoda, hiszen természete szerint mindegyikünk makacs, a maga feje szerint jár. Ahányféle ember, annyiféle elgondolás. Ki-ki a maga jogaihoz ragaszkodik, és nem akar engedni, nehogy mások elnyomják és sarokba szorítsák. Mindenki azt igényli, hogy a többiek őt vegyék figyelembe, őt tartsák illő tiszteletben, és legyenek hálások neki. És ha ennek valaki nem tesz eleget, keserűség és kedvetlenség tölt be minket. Természetünk szerint mindnyájan hajlamosak vagyunk arra, hogy magunkat túlértékeljük és sokra tartjuk. Ebből érzékenykedés, ingerültség és viszály keletkezik. Hát még mennyi keserűség származik a nyereségvágyból és a haszonlesésből!

Ha ki-ki csak magára gondol és magának gyűjt, akkor kitör az ellenségeskedés, mindenki harca mindenki ellen. Ezt látjuk az életben. Ha a külső háborúk véget érnek is, a belső harcok a népek életében csak tovább folytatódnak. Isten kegyelmének legnagyobb csodája, ha a különböző természetű emberek valóban egységre jutnak. Az apostol örül, ha a hívők egyetértésben vannak, de fájdalom tölti el, ha nem segítik és hordozzák egymást szeretetben.

A mi Urunknak, Krisztusnak is öröme telik abban, ha tagjai szeretetben és egyetértésben vannak együtt. Földi élete utolsó estéjén bensőségesen könnyörgött az Atyához, hogy mindannyian egyek legyenek. Viszály és gyűlölködés által saját magunknak is ártunk, kölcsönösen is megkárosítjuk egymást, főképp megszomorítjuk a Szent Szellemet és Jézus Krisztust. - Isten népe szétszakadottságának és egymással való szembenállásának fő oka az Úrtól való eltávolodás. És miként egy körben két pont annál közelebb van egymáshoz, minél közelebb van a kör középpontjához, így van ez az Isten népének a közösségében is. Minél közelebb vannak a Megváltóhoz, minél hasonlóbbak hozzá, annál jobban szeretik egymást.

*

Az egyháznak a földi hatalmaktól függetlennek kell lennie

**„Adjátok meg ami a császáré a császárnak; és ami az Istené, az Istennek!”
(Mt 22,21)**

A farizeusok törbe akarják csalni Jézust. Elküldik hozzá tanítványait, a Heródes pártiakkal együtt és megkérdezik Tőle: „Szabad-e a császárnak adót fizetnünk, vagy nem?” Jézus azt mondja nekik: „mutassátok nékem az adópénzt.” Azután megkérdi tőlük:

„^de ez a kép, és a felírás?” Mikor felelnek, mondj a nekik igénket. Elvitathatatlan: más a császár és más Isten világa. A két hatalomnak csak akkor lehet közössége egymással, ha a császár is közösségben van Istenünkkel. Ha nincs, akkor Isten világának minden földi hatalmasságtól függetlennek kell lennie. Ezt a reformátoraink, Kálvin is, tanították. Az igazi egyháznak csak Istentől és Igéjétől szabad függnie, hogy isteni hivatását betölthesse. Újabb időkben az államtól független egyházak egyre gyarapodnak, az államhatalommal összeforrt egyházak viszont egyre megerőtlenednek. A több vallásfelekezethez tartozó lakosságú államok vezetőire nézve egyre kíváncsabbá válik, hogy a „szabad egyház, szabad államban” elve érvényesüljön. Az államhatalom tiszteletben tartja polgárainak szabad vallásgyakorlatát, de nem részesíti közösségüket semmiféle államsegélyben, így az egyházak szolgái valóban Krisztus szolgái és „Isten titkainak sáfárai” lehetnek (I Kor 4,1).

Urunk, Krisztusunk, légy áldott, hogy a Te világod nem vegyül össze azokkal a közösségekkel, amelyek nem Téged vallanak urukul, irányítójukul. Szolgáid szabadon hirdethetik így igazságodat: nem kénytelenek semmiféle más, Tőled független közösség gondolatait is hirdetni. Áldd meg, Uram, a minden más érdektől függetlenül egyedül Teneked szolgáló egyházad munkáját. Ámen.

„Az Úr énnekem hűséges vezérem, Főpásztornak csak
ötét ösmérem; Drága jóvoltát elrejttem szívemben, Szent
nevét áldom egész életemben, Mert kegyelméből én
érdemem felett Sok lelki jókkal engemet körülvelt.”
(Énekeskönyv 429. é. 1. v.)

*

A Jézussal való öröm

Jn 16,20-33

Jézus búcsúbeszédeinek záró gondolatait is részletekre bontva kell megfontolnunk, hogy megértsük az akkor és ma is érvényes üzenetét. Búcsúbeszéde záró akkordjaiban így prófétálja meg a halálát és feltámadását: „Bizony, bizony, mondom nektek, hogy ti sírni és jajgatni fogtok, a világ pedig örül; ti szomorkodtok, de szomorúságotok örömmre fordul.”

A világ alatt itt minden bizonnyal népe vezetőit és főpapjait érti, akik valóban örülhettek, amikor meghalt a kereszten. A ti alatt tanítványait értette, akik szomorúsága majd örömmre fordul, mint a szülő anyja fájdalma a szülés után. Ezt a szép keleti képet használja Jézus. Ez az öröm csak húsvétkor fog bekövetkezni, amikor már nem kérdeznek semmit a tanítványok, csak örülnek, hogy újra együtt lehetnek Jézussal.

Erről a majd bekövetkező húsvéti örömről azt mondja Jézus: „Senki sem veheti el tőletek.” A húsvéti öröm az elvehetetlen öröm.

Nem először szólok erről, de vannak dolgok, amelyeket nem lehet elégszer ismételni. Tehát hadd tegyünk ismét különbséget a Jézus nélküli és a Jézussal való öröm között.

A világ Jézus nélkül is tud örülni. Ezt úgy kísérli meg, hogy sok kis örömet szeretne egy nagy örömmé, örömteli életté egybegyúrni. Ezért a Jézus nélküli örömet három szavacska jelenti: még, több, kívül. Azaz mindig még több kellene belőle. Valami mindig hiányzik még. Ha pedig azt eléri valaki, akkor abból kell több. Aztán ez az öröm az ember lényén kívül van, az arcvonásokon, a magatartáson, mint púder vagy rúzs. Pillanatok alatt eltüntethető, és el is tűnik. Letörölhető, és a legkisebb bosszúság le is törli. Mert a lélek mélye nem örvendezik együtt az arccal. Szaknyelven, a lélektan nyelvén talán úgy mondhatnám, hogy a pillanatnyi tudatom vidám, de a tudatalattim sokkal mélyebb rétege szomorú, hiszen megüli a halál gondolata, amely minden percemet megkérdőjelezi: „Minek örülsz? Hiszen úgylis mindennek egy gödör vagy egy urna a vége!” Vagy: „Egyél, igyál, örvendezzel, szakítsd le minden órának a maga virágát, hiszen halálba torkollik az életed.”

A húsvétból fakadó, az Úrban való öröm valami egész másféle. Itt egy nagy öröm bomlik kis örömökké: Jézus él, és mi is élünk! Ebből fakad ez a nagy öröm. Ez járja

át az ember szívét.

Nem jelenti ez azt, hogy a hívő ember nem lehet szomorú, bánatos, akár kedvetlen is. Még morcos is. De itt ez a rúzs és ez a púder. Ez a felső réteg. E mögött, ez alatt, ezen belül, a lélek mélyén ott van az az öröm, amelyre Jézus azt mondja, hogy elvehetetlen, és azt is, hogy teljes. Ez már a békesség megzavarhatatlan öröme. Jól értsük: nem zavartalan öröm ez, de lényegében mégis megzavarhatatlan öröm. Mert eltűnik mogulé a mindent beárnyékoló halál, az örök pusztulás gondolata. Ezért voltak az igazán nagy hívők örvendező emberek, még ha adódtak is keserű vagy szomorú óráik. Gondoljunk csak Luther Mártonra vagy még előbb Assisi Ferencre!

Amikor Jézus ezt az elvehetetlen és teljes örömet ígéri tanítványainak, feltámadása után azt is megígéri, hogy az Ő nevében kérhetik majd az Atyát. Eddig is imádkoztak a tanítványok, de ezután majd Jézus nevében imádkoznak. Hogy ez mit jelent, erről már többször szóltam.

Jézus figyelemreméltó megokolással indokolja meg tanítványainak, hogy miért szereti őket az Atya: „Mivel ti szerettek engem, és hiszitek, hogy én az Istentől jöttem.” Jól figyeljünk, ezt még halála előtt mondja Jézus, noha tudja és néhány perc múlva meg is mondja tanítványainak, hogy cserben fogják Őt hagyni.

Jól tudom, hogy sok hívő emberben is felvetődött már a kérdés, szereti-e őt az Isten. Ha te is gondoltál már erre, azt javaslom, inkább azt kérdezd meg magadtól, hogy te szereted-e Jézust? Mert aki Jézust szereti, azt szereti az Isten. Ezt nem én állítom, hanem maga Jézus mondja búcsúbeszéde zárószavaiban.

Tanítványai megrendültén reflektáltak Jézus szavaira: „íme, most nyíltan beszélsz, és nem példázatot mondasz. Most már tudjuk, hogy mindent tudsz és nincs szükséged arra, hogy valaki megkérdezzen téged: ezért hisszük, hogy az Istentől jöttél.”

Valóban Ő az és Ő volt az egyetlen a Földön, aki mindent tudott az Atyáról, és mindent az emberről. Nemcsak azt tudja, kihez és hová megy, hanem azt is, hogy tanítványai hamarosan el fogják hagyni: „Eljön az az óra, sőt már el is jött, amikor elszéledtek, mindenki a maga otthonába, és engem egyedül hagytok: de én mégsem vagyok egyedül, mert az Atya velem van.”

Felmerülhet a kérdés, miért mondja meg ezt Jézus előre a tanítványainak, mégpedig ennyi gyöngédséggel, minden indulat, szemrehányás és harag nélkül.

Azért, mert ennyire szereti őket. Azért, mert gyöngeségeikkel együtt szereti őket. Azért, mert annak ellenére szereti őket. Azért, hogy majd ha valóban szétfutnak és majd visszaemlékeznek a gyávaságukra, ne essenek reménytelenül kétségbe; tudják, hogy van visszaút, hogy Jézus nem haragszik rájuk, hiszen előre megmondotta, sőt még hozzá is tette: „Ezeket azért mondom nektek, hogy békességetek legyen énben-nem.” Hogy ez mennyire így történt, gondoljunk csak a feltámadott Jézus és a tanítványok találkozásaira. Jézus mindig így köszönti őket: „Békesség nektek!” Vagy gondoljunk Jézus és az újra halászgató Péter találkozására! Amikor Péter nem fog semmit, és üresen marad a háló, minden szemrehányás nélkül áll meg előtte Jézus, és csak a jól ismert háromszoros „Szeretsz-e engem?” - kérdést teszi fel.

Ma három hallatlan nehéz leckét kell tanulgatnunk, és valljuk meg, hogy a halálig kell tanulgatni.

Akármilyen nehezünkre is esik - mert ne áltassuk magunkat: tanítványságunk ellenére is nehezünkre esik -, kíséreljünk meg olyannak szeretni a másik embert, amilyen! Megkísérelni elfogadni annak - aki! Ahogy Jézus eleve tudta, hogy elárulják tanítványai, mégis szereti őket, sőt előre vigasztalja őket. Ha van nehéz tanítványi lecke, akkor ez az. Azt mondani a zsenge vetésre, hogy már zöld, és nem azt, hogy még zöld. Magunkkal szemben maximalistának, másokkal szemben minimalistának lenni.

A második nagy lecke, amit előre kell tanulgatni, hogy halálunk pillanatában nem leszünk egyedül. Ezzel vigasztalja tanítványait Jézus, hogy ha ők el is hagyják: „De nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van.” Ugyanerről tett bizonyosságot Pál apostol is: „Első védekezésem alkalmával senki sem volt mellettem, mindenki elhagyott. - Ne számítson ez bűneik közé! De az Úr mellém állt, és megerősített, hogy elvégezzem az Ige hirdetését.” (2Tim 4,16-17)

A harmadik és talán legnehezebb lecke Jézus búcsúbeszédeinek utolsó mondata: „A világon nyomorúságok van, de bízzatok: én legyőztem a világot.”

Hogyan értsük ezt?

Valahogy úgy, hogy lehet kívül nyomorúság, de lényemen belül győzelem, mert az én világomat győzte le Jézus, és ezért fogom elviselni mindazt, ami kívül való.

Szeptember 23

Szabadulás a portól és polyvától

„Mert én parancsolok a népeknek, és megrostálom Izráel házát, mintha rostával ráznák, de egy szem sem esik a földre" (Ám 9,9).

A rostálás ma is tart még. Akárhová megyünk, Isten tisztít és rostál bennünket. Isten napjainkban is megpróbálja népét mindenütt a világban, mint ahogy a gabonát is megrostálják. Olykor az ördög tartja a kezében a rostát, és jól megrázza abban a reményben, hogy így végleg tönkretelhet minket. A hitetlenek sem restek, hogy szívünkbe és elménkbe ültessék a maguk állandó nyugtalanságát és félelmét. A világ pedig készségesen segít nekik ebben, és nagy lendülettel ráz jobbra-balra bennünket. Ami pedig a legrosszabb, maga a hitetlenné vált egyház is hozzáadja erejét ehhez a rostáláshoz.

Nos, csak hadd rostáljanak! így különül el a pelyva a búzától. A tiszta búza így legalább megszabadul a pelyvától és a portól. De milyen nagy kegyelmet hirdet nekünk mai igerészünk, amikor azt ígéri, hogy: „egy szem sem esik a földre". Ami jó, igaz és kegyes, azt Isten megőrzi. A legkisebb sem vesz el gyermekei közül, és egyetlen hívő sem szenved olyan veszteséget, ami igazán kárára lenne. A rostálásban úgy megtartatunk, hogy azt a végén Krisztus Jézus által nyereségnek találjuk majd.

*

Miben áll ez a szeretet?

Ti azért legyetek tökéletesek, mint ahogy mennyei Atyátok tökéletes. (Mt 5,48)

Nem az tökéletes, aki bűn nélküli, hanem aki Isten szeretetével tud szeretni másokat. Ez a szeretet Isten gyermekeinek az ajándéka. Jézus mondja: ha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, semmivel sem tesztek többet, mint a pogányok. Isten gyermekeinek azonban ezt a „többet" kell adniuk a világnak.

Ez a szeretet nem személyválogató. Isten „felhossa napját gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak". Nem a személyes rokonszenv vagy ellenszenv dönt, hanem az ő példájának a követése, a tőle kapott szeretet továbbadása.

Ez a szeretet nem elmélet, hanem a hétköznapiak gyakorlatában mutatkozik meg. Hogyan? „.....tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnék titeket; áldjátok azokat, akik

átkoznak, és imádkozzatok azokért, akik bántalmaznak titeket." (Lk 6,27-28)
Áldani ezt jelenti: jót mondani. Tehát mondjunk jót arról, aki rólunk rosszat mond!
Tegyük jót azzal, aki nekünk árt! És imádkozzunk azért, aki bánt és gyűlöl!

A világ számára ez bolondság. De a hívő ember tapasztalja, hogy az ellenség gyűlölése és az érte való imádkozás egy szívben nem fér meg. Aki szabadulni akar a haragtól, kezdjen el imádkozni ellenségeért, és megszabadul.

Nem vezet-e képmutatáshoz, hogy ez a szeretet nem az érzelmekből fakad, hanem az akaratunk tudatos engedelmissége? Tehát hogy szívem szerint nem szeretem az illetőt, de úgy teszek, mintha szeretném. Szabad színlelni a szeretetet? Nem szabad. De szabad utat engedni Isten szeretetének. Szabad újra és újra félreállni annak útjából. Ez a hit harcának része. Szabad őszintén kérni: Istenem, én nem tudom szeretni ezt az ellenséget, de szeretni akarom, add a te szeretetedet a szívembe!

István vértanú ugyanúgy imádkozott kivégzésekor, mint Jézus a kereszten: „Uram, ne ródd fel nekik ezt a bűnt!” (ApCsel 7,60) Adatik tehát ez a szeretet az egyszerű hívőknek is.

*

Testvéri szeretet

Epafrasztész... vágyódott mindnyájatok után, és nyugtalankodott, mert meghallottátok, hogy megbetegedett. Filippi 2,26.

Epafrasztésztől keveset tudunk, de ez a kevés is az önzetlen, gyengéd szeretet szépségének fényében mutatja be őt. Ilyen csak Jézus tanítványa lehet. Filippiből származott, abból a gyülekezetből, amely mindenáron és ismételten szeretetadományokat küldött az apostolnak, bár többnyire szegény emberek voltak. Epafrasztész egyszer ajánlkozott, hogy ezt az ajándékot a gyülekezet levelével együtt elviszi az apostolnak Rómába. Hosszú, fárasztó, sőt életveszélyes utat vállalt magára. Róma egykor, bizonyos évszakokban, veszedelmes, lázas betegség színhelye volt, és Epafrasztész valóban halálos beteg lett. Mi volt a legnagyobb gondja a betegágyon? Az a gondolat, hogy a filippiai hívők aggódnak miatta, mert hallottak súlyos betegségéről. Gyengéd szeretet mutatkozik meg ebben!

Amíg valaki önző, inkább az esik neki jól, ha mások aggódnak érte és miatta lehangolt lelkiállapotba jutnak. De az ilyen beteg teher a környezetének. Nem örül, hogy mások egészségesek és vidámak. Sokszor az emberek betegebbnek mutatják

magukat, hogy részvétet ébresszenek másokban. Tajgatnak és megterhelik a körülöttük élőket szenvedéseik gyakori, kimerítő emlegetésével. Igénylik, hogy mindenki mélyen együttérezzen velük és belemélyedjen nyomorúságuk megértésébe. Mennyire másként viselkedett Epafroditosz!

Isten emberei nem terhelnek másokat, inkább tehermentesíteni akarják a hozzátartozóikat. Egy ismert lelkigondozó hosszú és fájdalmas betegségében nem akarta, hogy az övéi végignézzék a szenvedését, ezért gyakran kérte, hagyják magára. Az ilyen gondolkozást többnyire nem sokan értékelik, még hívő körökben is többre becsülik azokat, akik öntudatosan lépnek fel és valakinek tartják magukat. A filippiek ugyanis azt kívánták, hogy Epafroditosz továbbra is maradjon Rómában, és könnyítsen a fogoly apostol helyzetén. Ezért írja Pál: „Becsüljétek és fogadjátok szeretettel az ilyeneket.” Ugyanilyen gyengéd szeretettel hangsúlyozza Pál, hogy Epafroditosz nem a saját elhatározásából tér haza, hanem ő küldi vissza; közben „testvérének, segítőjének, harcostársának” nevezi őt. A szeretetlen szív másokat szívesen lekicsinyel, a szeretet azonban inkább felemel. Különösen az olyanokat, akik nem kapnak megérdemelt elismerést.

*

Krisztus híveire üldözések várnak

„Lesztek gyűlöletesek mindenki előtt az én nevemért... ” (Mk 13,13)

Krisztus, mikor a római világbirodalommal szembeszállni akaró Jeruzsálem pusztulásáról és az Ő dicsőséges eljövételéről beszél, egy pillanatra sem hagyja híveit bizonytalanságban afelől, hogy követőire nehéz idők várnak. Már a római helytartó: a zsidó származású Heródes Agrippa király is üldözi Krisztus követőit (ApCsel 12,1-23). Húsvét után akarja Péter a nép elé vezetni. Az erősen őrzött Pétert az Úr angyala kiszabadítja a börtönből. Több őrségen átmenve, Péter elmegy Máriának, János anyjának házához. Itt sokan gyülekeznek össze, hogy könyörögjenek érte (ApCsel 12,5-12). Isten az egyház érdekében jónak tartja, ha az egyháztagok üldözésen mennek át, sőt, ha hitükért mártírhalált szenvednek. Mikor Heródes király nyilvánosan szól a néphez, a tömeg így kiált fel: „Isten szava ez és nem emberé.” Ő tűri ezt, de az Úr angyala megveri őt és férgektől megemészttve meghal (ApCsel 12,11-23).

Dicsőség térjen szent Nevedre, Megváltó Krisztusunk, hogy ha a hívők seregének növekedése érdekében szenvedni engeded is híveid, nagy veszedelmekből, erős fegyveresek kezéből kimented azokat, akikkel nagyobb terveid vannak. Viszont a

magukat isteníteni engedőket férgektől emészteted meg, hogy lássa mindenki: egyedül Téged illet dicséret, dicsőség. Ámen.

„Ne mondják azt mi felőlünk, Hogy nekünk
nincsen Istenünk: Mutasd meg erődet bennünk,
Viaskodjál együtt velünk, Magasztald fel kezéd
köztünk!" (Énekeskönyv 389. é. 10. v.)

*

„Kardjaikból kapát kovácsolnak, lándzsáikból metszőkéseket. Nép a népre kardot nem emel, hadakozást többé nem tanul. Mindenki a saját szőlőjében vagy fügefája alatt ülhet, senki sem rettentí őket. Maga a Seregek Ura mondta ezt!"
Mikeás 4,3-4.

Igen, ez Isten célja. Ezt kell megtanulni, vagy elpusztul az emberiség. De addig nem fog elpusztulni. Isten végrehajtja akaratát. Hogy mikor, hogyan, nem tudhatjuk. Minél reménytelenebbnek tűnik, annál biztosabb, mert annál hamarabb fog világossá válni, hogy pusztán emberi erővel és akarattal nem lehet megvalósítani. Ameddig az emberben bízunk, minden reményünk hiábavaló. Ki kell végre ábrándulni a ma istenített Emberből. Ha az ember képes lenne a maga erejéből megvalósítani Krisztus tanítását, volna reménye az igazi, nagy békére, de sajnos, tudomásul kell vennünk, hogy amíg sem a vezetők, sem a közemberek nem akarják vagy nem képesek magukat annak alávetni, addig nem lesz se béke, se biztonság, se boldogság a földön. El kell, hogy jöjjön az az idő, mikor megvalósul az ígéret: „Törvényemet a belsejükbé helyezem, szívükbe írom be. Én Istenük leszek, ők pedig népem lesznek. Akkor nem tanítja többé egyik ember a másikat, ember az embertársát arra, hogy ismerje meg az Urat, mert mindenki ismerni fog engem, kicsinyek és nagyok - így szól az Úr -, mert megbocsátom bűneiket, és nem gondolok többé vétkeikre." (Jer 31,33-34) Akkor, csak akkor, de akkor biztosan megvalósul a Mikeás által küldött ígéret is.

Mindenható, örök Isten! Egyedül benned bízhatok. A nagybetűvel irt Ember már mindent kipróbált, hogy boldogsághoz jusson. Fegyver, tárgyalás, béketervek, csodálatos eszközök, bölcs kormányzás, mind csődöt mond, mert nem hajlandó megváltozni. Nem hajlandó elismerni, hogy Krisztus az egyetlen hiteles tanító, elfogadni, hogy az Ő tanítása az egyetlen út a boldogság felé. Azért két kérésemet tárom most eléd: Hozd el minél előbb Krisztus teljes uralmát a földön! De ha ennek még nem - jött el az ideje, valósítsd meg békességedet közöttünk, családomban,

egyházamban, népem minél több közösségében, hogy legalább mi boldog néped lehessünk! Ámen.

*

Isten Igéje felemel

60. zsoltár

Ha arra az eseményre gondolunk, amely ennek a zsoltárnak a keletkezését kiváltotta, akkor első tekintetre érthetetlen a 3-5. versek szorongattatásról szóló gondolatmenete. A zsoltár ugyanis akkor született, amikor Dávid fővezére, Joáb hatalmas győzelmet aratott az edomiták felett a Sóvölgyben. Értelmetlennek tűnik egy győzelmes csata után így kezdeni egy zsoltárt: „Isten, elvetettél minket, elszélesztettél minket.”

A győzelmes csatáknak is vannak azonban kétséges fordulatai. Akad olyan pillanat, amikor az ember szívében kétely támad az ütközet kimenetelét illetően. Aki Jézus szavára a keresztyén élet útjára lépett, annak alapjában véve nem kell kétségben élnie afelől, hogy élete végső győzelemre jut. Mégis, aki járt ezen az úton, tudja, hogy vannak az útnak olyan szakaszai, amikor kétségek között hányódik az emberi szív. Tiportatunk, kétségkedünk, hányattatunk, gyötörtetünk. Vannak helyzetek, amikor egy vékonyka fénysugár sem látszik, amely arra biztatna, hogy lesz még innen szabadulás. A „Mért késel Jézus, minden elsötétül” kezdetű ének is ilyen körülmények között születhetett, és nem állíthatjuk, hogy szerzője kevésbé volt hívő keresztyén, mint a „Jézussal élve járod a napsugaras hegyeket” kezdetű éneké. Sőt mi több, ugyanattól az embertől is származhat két ennyire eltérő ének.

Van olyan, hogy úgy érzi magát az ember, mintha nehéz borral itatták volna meg: élete csak tántorgásnak tűnik. Nem célegyenes futásnak, nem sasszárnyon való szárnyalásnak, hanem szárnyaszegett vergődésnek. Gyötrődik bilincsek, félelmek, rettegés között. „Elfáradnak az ifjak és meglankadnak... a legkülönbek is.” Van mélység, amit csak akkor ismer meg a szív, amikor ő maga kerül bele. Addig esetleg csodálkozva állt hasonló mélységek között vergődő emberek láttán.

Az Istentől kapott kegyelmi jegyek ilyenkor is jelen vannak, ám segíteni csak akkor tudnak, ha az Úr az Ő jobbával támogat. A látszatkeresztyént, a felszínesen vallásos embert a szövetség jelei önmagukban is megnyugtatták, a kiválasztott

ember azonban jól tudja, hogy ezek a jegyek önmagukban elégtelenek Isten jelenléte, a Szentlélek vigasztalása nélkül.

Nem a szövetség kézzelfogható jegyeiben, hanem a hozzájuk fűzött ígéretekben van a vigasztalás. Az ígéretekben, amelyek Isten szájából származnak. A próféciában, Isten kijelentett akaratában, az Ő Igéjében tehát.

Amikor úgy érezzük, összeszűkül körülöttünk az élet, ezek a kijelentések képesek erőssé tenni a szívünket. Ha tekintetünket ezekre irányította a Szentlélek, akkor jóllehet minden ellentmondani látszik, Sikemhez és Szukkóthoz, Gileádhoz és Moábhhoz látszólag semmi közünk, Filiszteához sem több, mégis tudjuk, hogy ezek az ígéretek végül beteljesednek, valóra válnak, mert Isten elég hatalmas ahhoz, hogy megtartsa, amit mondott.

Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy ezeket az ígéreteket is Ő váltja valóra. Edomig Ő kísér el, a megerősített városokba Ő vezet el. Ha Ő nem vonul ki a mi seregeinkkel, akkor az ígéretek önmagukban nem tartanak meg. Isten nyomtatott Igéje önmagában nem orákulum. Ugyanúgy csak betű- és szóhalmaz, mint bármilyen más írás. Ha a Szentlélek nem eleveníti meg, nincs benne erő és megtartatás.

Olvashatja valaki az Igét, betéve tudhatja a szövetség ígéreteit, ám életté és erővé csak akkor lesz számára, ha a Szentlélek Isten áthívja azokat.

Egyedül Istenben, az élő Igében van győzelem és megtartatás. Minden ceremónia, csendes óra, imámalom, imaszólam, mind-mind csak ékítmény Isten ereje nélkül. Ő a mi erősségünk, és egyedül az Ő Szentlelke által megelevenített ígéreteknek van erejük vigasztalni, erősíteni a szívünket, míg el nem jutunk a végső győzelemre.

Fordítsd tekintetedet Isten ígéretei felé, és ha a Szentlélek Isten ezeken keresztül megérinti a szívedet, akkor abból számodra új élet és a megtartatás olyan reménysége fakad, amely felett nincs hatalma sem Edomnak, sem Moábnak, vagy a pogányság más formájának.

Szeptember 24

Az életadó folyam

„Élni fog benne mindenféle élőlény, ami csak nyüzsög; és ahová csak eljut a patak, igen sok hal lesz" (Ez 47,9).

A próféta látomásában az éltető víz a Holt-tengerbe ömlik, és még ebbe a halott tóba is életet visz. Amerre Isten kegyelme jár, ott azonnal maradandó szellemi élet támad. A kegyelem szabadon áramlik Isten akaratának engedelmeskedve, amiképpen a folyó is jótetszése szerint kanyarog. Amerre csak halad, nem azt várja, hogy az élők menjenek hozzá, hanem Ő teremt életet a maga meglelevenítő áradatával. Bárcsak végigfolyna utcáinkon és sikátorainkon is! Bár beáradna a házamba és addig emelkedne, amíg minden egyes zug megtelne vele.

Uram, áraszd az élő vizet barátaimra, családomra, és add, hogy engem se kerüljön el. Már ittam belőle, de kívánok belemerítkezni, sőt úszni benne. Ó, Megváltóm, szeretném, ha gazdagabb lenne az életem. Kérlek, jöjj hozzám, tölts el, míg teljesen meglevenedem és megerősödöm a szolgálatra. Kérlek, Uram, Istenem, tölts meg a belőled áradó élettel!

Nyomorult, száraz és merev vagyok. Jöjj és eleveníts meg, hogy kirüggyezzem, virágot hozzak és gyümölcsöt teremjek a Te dicsőségedre. Eleveníts meg, Krisztusért kérlek. Ámen.

*

Foltozni, vagy átöltözni ?

Vessétek le a régi élet szerint való őembert, aki... megromlott... (Ef4,22)

Isten nem foltozó, hanem teremtő. Ő nem foltozgatni akarja rongyos életünket, hanem egészen újat kínál helyette. Vagy kell ez valakinek, vagy csalódni fog a maga elvárásaiban.

Gyakori kísértés ez: éli sok ember a maga életét Isten nélkül, aztán valahol szakadni kezd, s csak oda kérne - lehetőleg azonnal - egy foltot. Jelentkezik egy betegség, megromlik a házasság, nehézségek támadnak a gyerekekkel, jó lenne tisztán látni egy döntés előtt - s ebben az egy ügyben kér hamar segítséget az illető Istentől, de a hozzá való viszonyulásán, egész életén nem kíván változtatni.

Isten azonban nekünk nem egy kis vigasztalást, egy kis megnyugvást, alkalmi jó tanácsot (amit aztán lehet, hogy meg sem fogadunk) akar adni, hanem újjá akar teremteni: új gondolkozást, Jézus indulatát, örök életet kínál.

Amikor a tékozló fiú a maga disznószagú, rongyos ruhájában hazatért, nem megfoltozták rajta, hanem levetette, az apja szeretete tisztára mosdatta, és ráadták „a legszebb ruhát”. Isten nekünk is Jézus Krisztus igaz voltának, szentségének fehér ruháját adja a megváltásban. De ehhez le kell vetni a magunk megszokott bűneinek szennyesét. A megváltás átöltözés. Nem foltozom a régit, nem veszem rá az újat, hanem a bűnvallás őszinteségében meztelenre vetkőzöm Isten előtt, elvetek magamtól mindent, ami az ő szemében tisztátalan, és boldog hálával magamra veszem az újat. „Felöltözöm Krisztust.” Vagyis hitttel komolyan veszem, hogy ő megbocsátott, gyermekévé fogadott, és ezentúl ehhez méltóan is akarok élni.

„...végy tőlem... fehér ruhát, hogy... ne lássék szégyenletes mezítelenséged...”
(Jel 3,18) Cselekedeteink rongyaiban nem lehet bemenni Isten országába, csak Jézus igazságában.

*

„Egy embernek volt egy fügefája a szőlőjében, és kiment, hogy gyümölcsöt keressen rajta, de nem talált. Azt mondta erre a vincellérnek: íme, három éve, hogy idejárok gyümölcsöt keresni ezen a fügefán, de nem találok. Vágd ki, miért foglalja a földet hiába? De az így válaszolt neki: Uram, hagyd meg még ebben az évben, míg körülásom és megtrágyázom, hátha terem jövőre, ha pedig nem, akkor vágd ki.”

Lukács 13,6-9

Isten szőlőjében sok gyümölcsfa áll. A világ Isten kertje, melyben minden egyes növény azért kap helyet, hogy hasznot hozzon. Nem erdő, ahol a fa csak azért van, hogy legyen. A nem termő fát ki szokták vágni. Annál inkább, ha csak egy fügefafa, melynek nincs nagyobb értéke arrafelé, mint nálunk egy szilvafának: ha terem, jó, de nem nagy kár érte, ha kivágják. Jézus, a kegyelmes vincellér, érted is szót emel, akkor is, ha még semmi gyümölcs sem termett az életeden. Megtesz mindent azért, hogy termésre buzdítson. Vár és biztat sokáig. De nem a végtelenségig. Füge- vagy szilvafa, teremnie kell! Köszönd meg a jó vincellérnek, hogy szól érted, és szedd össze magad! Nem kívánnak a szilvafától császárkörtét. Teremjen csak közönséges szilvát, ha annak született. Tőled sem kíván Isten világmegváltást. De vedd számba: Hány ember élete lett gazdagabb, boldogabb attól, hogy te élsz mellette? Mennyivel lett több egyházad, néped azzal, amit te tettél érte? Ma még kegyelmi időben élsz. De a termésnek meg kell jelennie.

Uram, tudom, hogy nem feleslegesen adtál életet nekem. Nem feleslegesen áldottál meg annyi áldásoddal. Nem feleslegesen adtál képességeket, lehetőségeket, családot,

iskolát, otthont nekem. Én is köteles vagyok megteremni életem gyümölcseit, hogy a világ ne csak sűrűbb, de több legyen azáltal, hogy engem beleültettél. Bocsásd meg, ha semmi vagy csak nagyon kevés és fanyar gyümölcs termett rajtam eddig. Adj még haladékot és több erőt! Segíts, hogy képes legyek jól tenni, szolgálni, örömet okozni, boldogságot, békességet hozni azokra, akiket rám bízál és bízol. Fogadj be szolgálatodba! Ámen.

*

A keresztyének üldözése a római birodalomban

„E világon nyomorúságtok leszen; de bízzatok: én meggyőztem a világot. (Jn,16,33)

A tanítványaitól búcsúzkodó Krisztus mondja ezeket a szavakat. Előre látja azokat, akiket az Ő nevéért üldözni fognak. Tanítványaitól azt kívánja a világ, hogy őket imádják, nem a Názáretit, a Megfeszítettet. Krisztus előre látja a kegyetlen római császároknak hűséges követői ellen irányuló üldözéseit. Látja Nérót, aki fölgyújtatja Rómát, hogy Krisztus követőire foghassa rettenetes bűnét. Látja Decius császárt, aki fölújítja üldözésüket. Látja a spalatói tengerparton lakó Dioklécián császárt, akit módfelett bánt, hogy egész környezete, édesanyjával együtt Krisztus titkos követője lett. Isten megengedi mindezt, mert tudja, hogy a mártírok vére a legcsodálatosabb és legáldottabb magvetés, amelyből új hívők tömegei keletkeznek. A cirkuszokban százezres tömeg lesi, hogyan tudnak Krisztus követői mosollyal ajkukon meghalni a vadállatok karmai közt... Így döntenek meg a boldogan meghalni tudó hősök a legyőzhetetlennek hitt világbirodalmat.

Légy áldott töviskoronás Királyunk, hogy ilyen sereged támadt a magát legyőzhetetlennek hívő világbirodalomban is. Légy áldott, hogy ilyen kevés hatalma van fölöttük a legborzalmasabban kieszelt halálnak is. Légy áldott, hogy szurokba mártva is tudnak világítani a világváros fáira aggatva. Fegyver nélkül legyőzi hívő sereged a rettegett császárokat, hogy átvedd birodalmuk fölött is örök uralmat. Ámen.

, Akármint halásszon az ördög utánad, Az ő tagjaiban
dühösködjék rajtad, Mind törrel, fegyverrel siessen utánad,
Ha Krisztusban bízol, higgyed, az sem árthat." (Énekeskönyv
380. é. 4. v.)

*

A testvéri szeretet bizonyítéka

Ha valaki közöttetek eltévelyedik az Igazságtól, és megtéríti valaki tudja meg, hogy aki megtérített egy bűnöst a tévelygés útjáról megmenti a lelkét a haláltól és sok bűnt el fed ez. Jakab 5,19-21.

Aki maga megmenekült, köteles másokat is megmenteni. Különösen, ha valaki a testvéri körből rossz útra kerül, tegyünk meg mindent, hogy helyreigazítsuk őt. Ügyeljünk egymásra és ne mondjuk Káinnal: „Talán őrzője vagyok én a testvéremnek?” Ha egy tévelygő testvér megmentésén fáradozunk, az érte való komoly könnyörgés a fő dolog. „Ha valaki látja, hogy a testvére nem halálos bűnt követ el, könnyörögnön érte, és életet fog adni annak” (Un 5,16). János apostolnak ez a szava világosan megmutatja, hogy a mentés munkájában az imádság a legfontosabb, mert egyedül Isten tudja hazahozni az eltévedtet, mi nem vagyunk erre képesek. Mégis, mi csak akkor hagyjuk abba a fáradozásunkat egy lélekért, ha meggyőződünk róla, hogy az az ember megkeményíti magát az igazsággal szemben úgy, hogy semmit sem lehet neki mondani, sem négy szemközt, sem két-három tanú előtt, sem az egész gyülekezet előtt. Minden bűn halálos bűnné lehet, ha az ember elzárkózik a bűnbánat elől. Az ilyen megtérni nem akaró embert Istenre kell bízunk. Ő nehéz ítéletekkel mégis célba viheti őt. Más esetekben azonban szívből könnyörögnünk kell a megtévedt vagy elbukott testvéréit.

Aki bűnöst térít meg, az a saját lelkét menti meg a haláltól. Furcsán hangzik ez, de megegyezik Jézus Igéjével. Csak aki más lelkek megmentésén munkálkodik, menti meg a saját lelkét is. Aki másokkal nem törődik, a saját belső életét is elsorvasztja. Aki mások iránt nem irgalmas, attól Isten is megvonja az irgalmát (Lk 6,36-37). Ha nem inted meg testvéredet, a te kezedből kéri számon Isten a lelkét. Akkor találsz új kegyelemre, ha te is a kegyelemhez vezetsz másokat. Bűneid egész sorát befedezi, ha másokat Krisztus vérének védelme alá segítesz. Sok szeretet és türelem kell ahhoz, hogy valakit visszatérítsünk a bűn útjáról, hiszen ő rendszerint azt véli, hogy neki van igaza. Félrelépése következtében látása is meghomályosodott, mert a bűn elsötétíti azt. Egyedül a Szent Szellem győzheti meg a tévelygéséről. - Azonban hálás munka az ilyenek megmentése. Gazdag jutalma van nemcsak a megmentettre, hanem saját magunkra nézve is. Ügyeljünk hát egymásra, szálljunk síkra a testvérünkéit.

*

4. Eltérő remények

'Izmáél dolgában is meghallgatlak: megáldom őt, és nagyon megszorítom és megszorítom utódait. Tizenkét fejedelmet fog nemzeni, és nagy néppé teszem. De szövetségre csak Izsákkal lépek, akit Sára egy

esztendő múlva szül neked.' (IMóz 17,20-21).

Egyáltalán nem meglepő, hogy két személy, akik oly különbözőek születésükben és természetükben, mint Izmáei és Izsák, különböznek reményeikben is. Izsák számára a szövetség ígérete létének sarkcsillagává vált, de Izmáei számára nem világított ilyen fény. Izmaelnek nagy céljai voltak, mert ő az egyik legnagyobb ember természetes fia volt, de Izsáknak még magasztosabb céljai voltak, mert ő az ígélet gyermeke volt és a kegyelem szövetségének örököse, amit az Úr kötött Ábrahámmal.

Izmáél bátor és rettenthetetlen lelkével egy olyan nemzet megalapításán fáradozott, amelyet soha nem lehet leigázni, egy nemzetségről, amely megszelídíthetetlen, mint a sivatag vadszamarai, és vágya teljesült is: a beduin arabok a mai napig nagy ősök valódi hasonmásai. Izmáei életében és halálában megvalósította a szűk látókörű, földi reményeket, amelyeket hajszolt, de neve nincs feljegyezve azok lajstromában, akik előre látták Krisztus eljövetelét, és meghaltak a dicsőség reményében. Izsák viszont előre látott sok mindent, még Krisztus eljövetelét is. Ő olyan várost keresett, amelynek szilárd alapja van, és amelynek tervezője és építője maga Isten.

Izmáél, akárcsak Szenvedély a 'Zarándok útjában' (írta: John Bunyan; magyarul megjelent az Evangéliumi Kiadónál), idelent a földön akarta magának a legjobb dolgokat, de Izsák, akárcsak Türelem, a jövőben várta ezeket. Kincsei nem a sátorban vagy a földön voltak, hanem a 'még sohasem látott dolgokban'. Megkapta a szövetség nagy ígéletét, és abban nagyobb gazdagságot talált, mint amit Nebájót összes nyája nyújthatott neki. Szemére a hajnalcsillag ragyogott, és az áldás delelőjét várta a kijelölt idő teljességében. Az ígélet úgy hatott rá, hogy irányította gondolatainak és váramozásainak áramát. Vele is így van ez, kedves olvasó? Megkaptad-e és magadévá tetted-e az örök élet ígéletét? Reménykedsz-e ezért soha nem látott dolgokban? Olyan-e a szemed, hogy senki sem nézhet bele, csak azok, akik hisznek Isten hűségében? Letértél-e a látható útról, és rátértél-e a soha nem látott és örök dolgokban való hit útjára?

Semmi kétség, hogy az ígélet elfogadása és az általa ébresztett remények ígérete befolyásolta Izsák gondolkodását és vérmérsékletét, úgyhogy ő nyugodt lélek volt. Számára nem voltak háborúk és harcok. Ő belenyugodott a jelenbe, és várta a jövőt. Izsák érezte, hogy mivel ígélet szerint született, Istenen volt a sor, hogy megáldja őt, és teljesítse az ígéletet, amelyet vele kapcsolatban tett; így Ábrahámmal maradt, és távol tartotta magát a külvilágtól. Csendesen

reménykedett, és türelmesen várt Isten áldására. Szemét a jövőn tartotta, az eljövendő nagy népen, az ígéret földjén, és a még dicsőségebb megígért utódon, akiben a föld minden népe megáldatik. Mindezeket egyedül Istentől várta, bölcsen úgy ítélve, hogy aki az ígéretet tette, teljesíti is azt. E hit miatt nem volt kevésbé tevékeny, de nem mutatta azt a büszke önbizalmat, ami olyan szembetűnő volt Izmaelben. A maga módján energikus volt, nyugodt bizalommal Isten iránt, és csendes alázattal mindenk fölért való akarata iránt. Az évek során kitartott a magányos életben, és fegyvertelenül dacolt a veszéllyel, ami pogány szomszédjai felől leselkedett rá, és amivel Izmaél kardjával és íjával szállt szembe. Bízott a hangban, amely ezt mondta: 'Ne nyúljatok fölöntjeimhez, prófétáimat se bántsátok!' Békés ember volt, és mégis olyan biztonságban élt, mint harcias testvére. Az ígéretben való hite megadta neki a biztonság reményét, sőt magát a biztonságot is, bár a kánaániak még mindig az országban tartózkodtak, így munkálkodik az ígéret jelenbeli életünkben, meghozva a lélek felemelkedését, egy olyan életet, amely fölötté áll a látható környezetnek, és a gondolkodás nyugodt, mennyei légkörét. Izsák Istenben találja meg íját és lándzsáját. Egy lábnyomnyi föld sem volt a tulajdonában, jövevényként és idegenként élt azon a földön, amelyet Isten adott neki ígérete szerint, Izsák mégis elégedetten élt az ígéreten, és gazdagnak tekintette magát az eljövendő örömeiben. Figyelemreméltóan csendes és kiegyensúlyozott természetű az örökké változatlan Isten ígéretébe vetett egyszerű hitéből fakadt. Az isteni ígéret keltette remény az ember egész életére hatással van: jelen van legbelsőbb gondolataiban, viselkedésében és érzéseiben. Úgy tűnhet, hogy ez kevésbé fontos, mint az erkölcsös viselkedés, de valójában létfontosságú, nem csupán önmagában, hanem az elmére, a szívre és az életre gyakorolt hatásában. Az ember titkos reménye lelki állapotának hitelesebb próbája Isten előtt, mint mindennapi cselekedetei, vagy akár nyilvános vallásossága. Izsák így járja a maga csendes, szent útját, míg végül megöregszik és megvakul, és szelíden az Úrhoz költözik. Bízott Istenében, aki kijelentette magát neki, és elhívta, hogy legyen a barátja, ezt mondva neki: 'Maradj jövevényként ebben az országban, én pedig veled leszek, és megáldalak, és a te utódod által nyernek áldást a föld összes népei.

Amilyenek az ember reményei, olyan az ember maga is. Ha reménysége Isten ígéretében van, akkor minden rendben van vele.

Kedves olvasó, mik a te reményeid? "Nos - mondja erre valaki -, várom, hogy meghaljon egy rokonom, és akkor gazdag leszek. Jó kilátásaim vannak." Valaki más vállalkozásának állandó növekedésében bíz; egy harmadik sokat vár egy ígéretes üzlettől. Azok a remények, amelyek beteljesülhetnek egy haldokló világban, merő szemfényvesztések. Azok a remények, amelyek nem tekintenek a

síron túlra, homályos ablakok, amelyen aligha lát át a lélek. Boldog az, aki hisz az ígéletben, és biztos benne, hogy az beteljesedik, amikor elérkezett az ideje, és minden mást a végtelen bölcsességre és szeretetre biz. Az ilyen remény kiállja a próbát, legyőzi a kísértést, és már idelent örül a mennynek.

Reményeink akkor kezdődtek, amikor Krisztus meghalt a kereszten, akkor nyertek megerősítést, amikor feltámadt, akkor kezdtek beteljesülni, amikor felment a mennybe, és akkor teljesülnek be véglegesen, amikor másodszor is eljön. Ebben a világban a zarándokok kenyerét esszük egy olyan asztalnál, amely ellenségeink jelenlétében van megterítve, de az eljövendő világban miénk lesz a tejjel és mézzel folyó ország, a béke és öröm országa, ahol a nap és a hold sohasem nyugszik le. Addig reménykedünk, és reménységünk az ígéreten alapszik.

Szeptember 25

Miért nem ad foltnak valót Isten?

Senki sem tesz foltot új posztóból régi ruhára, mert a toldás kitép a ruhából... (Mt 9,16)

Ha új anyaggal foltoznak meg régi ruhát, az csak addig jó, míg nedvesség nem éri. Ha például kimossák, az új összehúzódik, és körben kiszakítja a régit. Egészen mások a tulajdonságai az újnak, mint a réginek.

Ezzel szemléltette Jézus azt, hogy az ő gondolatai annyira eltértek az akkori vallásos és világi gondolkozástól, hogy nem lehet összepárosítani őket. De az Istentől elszakadt ember gondolkozása is teljesen más, mint Isten normái, amelyeket a mi érdekünkben adott és újra kínál. Ezért sem akarja Isten mindenestől megromlott életünket javítgatni, hanem újat ad.

És ezért nem teljesít sok olyan kérést, amelyet az emberek hozzá intéznek. Sok ilyen megrendelésről azt gondolják, hogy az imádság, s utólag így szólnak: Isten nem hallgatta meg az imádságomat. Ezek általában így hangzanak: Istenem, segíts meg! De miben? Abban, amit én nélküled elterveztem. Képtelenség lenne, hogy Isten olyan vállalkozáshoz adja segítségét, amelyet egy őt negligáló ember nélküle (vagy olykor ellenére) meg akar valósítani. Az imádság lényege éppen az, hogy valaki előre kérdezi, mi Isten akarata, mert tudja, hogy neki is az a legjobb. Aztán ha elmondja is kérését, hozzáteszi: mindazáltal a te akaratod legyen meg! Az ilyen ember nemcsak alkalmilag kiált Istenhez segítségért, hanem állandó kapcsolatban van vele, s így egyre inkább egyet akar vele.

Különös, hogy Isten néha mégis válaszol a segítséget kérő ember kiáltására akkor is, ha emögött nincs igazi hit. Miért? Mert olyan kegyelmes, hogy gondviselő szeretetéből a hitetleneket is megajándékozza, s egy-egy ilyen „folttal” arra bátorít, hogy fogadjuk el tőle a mindenestől újat, saját érdekünkben, „....téged az Isten jósága megtérésre ösztönöz...” (Róm 2,4)

*

„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” Máté 5,1

Hát nem titokban kell jót tenni, hogy ne tudja a bal kezünk, mit tesz a jobb? Dicsekednünk kell talán jó tetteinkkel? Nem, de nem is szükséges. A világosság mindig meglátszik. Jaj nekünk, ha azért tesszük a jót, hogy dicsérjenek, de ha dicsekedés nélkül tesszük, úgyis észreveszik, s az már nem a mi dicsőségünk, hanem Istené. A világosságnak belülről kell jönnie, hitünkből, szolgálatra való készségünkből, Krisztust követni próbálgató szeretetünkből. Ez az a világosság, melyet nem lehet elrejteni, mely akaratunk ellenére is megmutatkozik, mely ragyogni fog az emberek előtt. Lesz, aki behunyja előtte a szemét, lesz, aki csak csúfolkodni tud vele, de mit számít az, ha valaki tele van Isten szeretetével? Csak szolgálj nyugodtan, fénylő derűvel, belső békességgel! Meglesz az eredménye!

Uram, nem akarok dicsekedni azzal, amit a Te nevedben tettem. Nem is dicsekedni való, gyakran úgy érzem, kevés az, szóra sem érdemes. De Tőled világosságot és szeretetet kaptam, talán valami csak keresztülsugárzik rajtam. Olyan jó magam körül boldog embereket látni. Olyan jó síró embert megnevettetni. Olyan jó, ha valakinek felragyog az arca, ha engem meglát. Olyan jó, ha valaki engem vigasztal, csodálkozva, ha szomorúnak lát, mert nincs hozzászokva. Tartsd meg tőled kapott világosságomat, hadd ragyogja be minél több ember szomorúságát, s ha kevés alkalmam van arra, hogy komolyan tudjak segíteni, legalább egy jó szót, egy kacagást, egy kis vidámságot, egy simogatást a Te erőddel tudjak átadni azoknak, akiknek olyan nagy szüksége van a vigasztalásra! Szeretném, ha felismerhető lenne Krisztus ereje a tetteimben, és az egész életem neked szerezne dicsőséget az emberek között. Ámen.

*

Isten karjai között

Erre a zsoltárra azt írhatnánk összefoglaló cím gyanánt, hogy Isten karjai között. Hogyha a zsoltár általános képét tekintjük, azt kell látnunk, hogy valaki úgy tesz bizonyosságot, mintha életének minden vonalán azt ismerte volna fel, hogy Isten karjai között tartja őt. Isten úgy tartott bennünket karjai között, hogy nem engedett bennünket a magunk útjaira térni, hanem odatelgelgetett az őáltala megszabott útra, az örökkévalóság útjára.

Az első kijelentés, mely szemünkbe ötlük, hogy jóllehet ismer bennünket Isten, mégis megvizsgál. A további kijelentésben a zsoltáríró arról tesz bizonyosságot, hogy életünk minden részlete ott van Isten szemei előtt, nincs egy rejtett pontja sem, mégis azzal kezdődik, a zsoltár, hogy „Uram, megvizsgáltál engem”. Nem attól kezdve ismert, amióta megvizsgált, hanem már sokkal előbb, hiszen a fogantatásunktól kezdve ismer, mégis megvizsgál. A megvizsgálás nem mindig kellemes, sőt gyakran kényelmetlen és kellemetlen. Azt olvassuk, hogy mint az ezüsttisztító, ül és megtisztítja a Lévi fiait. Az ötvös beteszi az ezüstöt, vagy az aranyat, amit olvasztani akar, a tégelybe, megolvasztja, úgy vizsgálja meg, milyen. Vagy beviszik az aranyat az ékszerészhez, aki megpróbálja a királyvízzel, hogy valódi-e. Uram, megvizsgáltál engem lúggal, megvizsgáltál égő anyagokkal, tűzben próbáltál meg. Azt mondja az apostol, hogy: szerettem, ne rémüljete meg a tűz miatt, amelyik megpróbáltatás céljából támadt közöttetek. Más helyen azt mondja az Úr, hogy azért vezettelek titeket nyomorúságban, hogy megismerjem, mi van a szívetekben. Azért vezettelek kísértések között, hogy megvizsgáljam, mi van benned. Az Úr úgy próbál meg, hogy elrejti magát előlünk. A kananita asszony hitét az Úr megvizsgálta, azt mondta, nem jó a fiák kenyerét elvenni és a kutyáknak adni. Isten gyermekei Mt 15,26 igen gyakran félnek a vizsgálatától, ennek gondolatától is rettegnek. Egyszerre zúgolódás és panasz támad szívükben Istennel szemben, ha azt látják, hogy nem úgy megy minden, ahogy szeretnék. A zsoltáríró is átment ezen a vizsgán. Nem kellemes az, amikor megvizsgál az Úr. Sőt kellemetlen. Amikor otthagy bennünket a sötétségben, amikor ránk szakadnak a kísértések, nem hallgattatnak meg az imádságok, eredménytelennek látszik egész életünk. Belekerülünk Isten tégelyébe, hogy kiolvadjon belőlünk minden salak. Egy óvatlan pillanatban orvoshoz mentem, hogy vizsgálja meg fületem. Elkezdett piszkálni a fülemben, annyira, hogy csak a keresztyénségem tartott vissza, hogy le nem kentem neki egy pofont. Ekkor odahívott még egy ápolónőt, hogy fogja meg a fejemet és nyomja a székhez. Az jut eszembe, hogy mikor Isten bennünket vizsgál, húzzuk a fejünket tőle. Némelykor Ő is keményen vizsgál. Drótkéfét vesz elő, és azzal próbál, nem felületes festék van-e rajtunk, ami a drótkefe hatására leperlik. Kimondhatod-e, tudom, megvizsgáltál engem és ismersz? Uram, tudod, hogy én szeretlek téged, Uram, te tudod, hogy én hiszek benned. Isten gyermeke sokszor zavarban van, nem tudja, mit tegyen, merre menjen, mit csináljon. Mondtad-e, Uram, megvizsgáltál engem, készséggel követem akaratodat? Ha

elmondhatod nyugodtan, akkor ne rettegj, hogy eltéveszted az utat.

Isten ismer téged. Annál inkább ismer, mert meg-vizsgált. És ez a megdöbbenő, hogy nem csak éltünk látható megnyilatkozásait ismeri, hanem a láthatatlan, elrejtett megnyilatkozásait, vagy megnyilatkozni készülő gondolatait is. Egyszer az Úr Jézus Krisztus ment tanítványaival. Erről így ír a Biblia: észrevéve, hogy az ő szívökben okoskodnak. Milyen gondolatok támadnak a szívedben? A tanítványok elméjében még meg sem fogamzott az a gondolat, Jézus észrevette, hogy szívükben ott van. Isten ismeri szívedet, gondolataidat, ismeri azt, ami most szívedben van. Isten ismer téged. Mi az embereket csak az ő cselekedetbeli megnyilatkozásai alapján ismerjük. Isten nem látszatokra néz, hanem arra, ami szívedben van. Isten előtt nyilván vannak a sötétség titkai. Amikor a bíró valaki ügyében intézkedni akar és meg akarja állapítani, hogy vetkezett vagy nem, akkor minél szélesebb területet igyekszik felismerni, környezettanulmányt folytat és megvizsgál minden elérhető körülményt. Megállapítja, milyen ember, aki most itt áll a bíróság előtt. De csak foszlányokat ismerhet meg életéből. Isten előtt pedig az egész életed ott van. Múltad, jelened, jövőd ott van előtte, ismer téged az Isten. Ismeri járásodat, ülésedet, fekvésedet és felkelésedet. Tudja, hogy miért keltél fel onnan, ahonnan ide jöttél, tudja, miért mész oda, ahova indultál, ahova indulni szándékoztál. Valaki van, aki előtt nem rejtheted el magadat, aki előtt mezítelen és leplezetlen vagy. Mindenek leplezetlenek és mezítelenek annak szemei előtt, akiről mi beszélünk, mondja a Zsidókhoz írt levél írója.

Isten úgy lát téged, ahogy vagy. Ismeri azokat az elrejtett gondolatokat, amelyeket a legmegszenteltebb lelki beszélgetés alkalmával is eltakarhatsz. Lehet, hogy valakihez odamész, hogy lelki beszélgetést folytass vele, és úgy látszik, feltárul, ami benned van, Isten ismeri azokat a gondolatokat. Még mikor nyelveden sincs, Isten már érti. Lehetnek, akik akkor sem értik meg, amikor kimondtad, mert a kottáját nem értik szavaidnak, zenéje süket fülekre talál előttük, vagy lehet, hogy jó zeneismerő, s a hang zenéjét is művészien felfogja, de nem érti meg, milyen szívből származtak a szavak. Isten pedig még mielőtt kimondanád, már tudja. Szeretik ezt a kijelentést úgy értelmezni az emberek és igehirdetők, hogy Isten a mi imádságainkat is előre érti. Itt arról van szó, hogy Isten valakit megvizsgál. Lehet, hogy az imádságaira nézve is megvizsgálta, sőt bizonyos, de nem ez a lényeges, hogy imádságainkat jól érti előre, ismeri milyen tisztátalan szívből, indulatból gyökeredzik.

Isten mindenható szeretettel vesz körül. De megint ne úgy értsük ezt a kijelentést, hogy „elől és hátul körülzártál engem”, nem mintha nem jelentené ezt is, hogy Isten íme így oltalmaz, de ez egy kínlódó ember kijelentése, aki azt

mondja, nincs út, ahová, amerre mehetnék. Én menekülök, de szerelmed fogva tart engem. A te szerelmed feltartóztat engem. Akármerre nézek, mindenütt a te cselekedeteidet látom, azt, amit tettél értem.

Mivel zár körül az Isten? Nem betonfalakkal, nem acélépítményekkel, hanem az Ő tetteivel, cselekedeteivel, szerelmével tartott magánál. Akármerre nézel, mindenütt Isten szeretetében ütközöl. Próbálj elmenekülni Isten kezéből, próbálj kijutni Isten karjai közül, mindenütt azokkal az erős karokkal találod szembe magad. Lehetséges, hogy azok az erős karok úgy néznek ki sokszor, mint ahogy Hóseás lelke által mondja Isten az ő népének, hogy elrekesztem tövissel utadat és sövényt fontam elődbe. Lehetséges, hogy olyan kemények lesznek a karok, mint amikor a zuhanni készülő autó nekiütközik a korlátnak, amelyik az úttest körül van, és azáltal akadályoztatik meg, hogy a mélységbe zuhanjon. Lehet, hogy olyan kemények lesznek azok a karok, hogy összezúródik önünk keménysége és makacssága, de Isten szeretetéről beszélnek. Vagy mit gondolsz, amikor a lázas gyermek ki akar ugrani anyja karjai közül, és anyja magához szorítja, miről beszélnek azok az engesztelhetetlen karok? Isten szeretetéről.

Isten engesztelhetetlen, megköthető hatalma arról beszél, hogy nagyon szeret téged. Ő, hogy mennél a magad útján, szíved vágyainak, kívánságainak, testi vágyaidnak útján, de Isten nem enged, elől és hátul körülzár téged. Isten karjai nem engednek el az igazság ösvényéről. Az emberi értelem képtelen felfogni Isten értelmét. Beszélgettem valakivel, aki elmondta, hogy gyermekkorában nagyon gyakran felmerült szívében a gondolat, hogy én biztosan nem is vagyok az apámé meg az anyámé. Aztán elmondtam, hogy bennem is felmerült gyakran olyankor, amikor megverték, hogy nem is vagyok az ő gyerekük, mert akkor nem vertek volna meg. Most pedig, ha meg tudnám fogni azt a kezet, amelyik olyan keményen tudott tartani engem, hálásan megcsókolnám. Kisleányom, amíg kicsi volt, roppant tartózkodó volt velem szemben. És ahogy nyílt meg az értelme, olyan meleg szeretettel közelített hozzám, mert valamit most már sejtett belőle, hogy az apai szigor nem haragból származik. Valamit már sejtett abból, hogy az a kemény kéz, amelyik olykor az útját állja, nem azért állja útját, mert haragszik rá. Ahogy feléri emberi értelmünk Isten értelmét az örökkévalóságban, meglátja, hogy az, amit rossznak, gonosznak, keménynek, érthetetlennek tartottunk, idvességünkre, javunkra szolgált. Hogy ha a vasúti kocsinak és a mozdornak a kereke beszélni tudna, amikor a kanyarban felsikít a vasúti sín irányító hatása alatt, akkor nyilván panaszkodna, hogy milyen kemény, kegyetlen az a vasúti sín, de az éles, kemény ellenállás akadályozza meg abban, hogy kisiklódjék, összezúródjék. Zárd be csak megalázottan emberi értelmeket, és akármilyen keménynek tetszik Isten karja, bízd magad rá ezekre a karokra, jó útra terelnek téged.

Isten lélek, az Ő szemei előtt sem az igazság, sem a hamisság útján nem rejtőzködhetik el az ember. „Hova menjek a te lelked előtt, és a te orcád előtt hova fussak? Ha a mennybe hálok fel, ott vagy, ha a Seolba vetek ágyat, ott is jelen vagy.” Nehogy azt gondolja valaki, hogy a bibliaórán elrejtőzködhet Isten szeme előtt. Isten nem csak ágyasházunkban figyeli meg, hogy alszunk, hanem a bibliaórán is. Lehet, hogy furcsán hangzik a kifejezés, de vannak, akik Bibliájuk mögé akarják eldugni arcukat Isten előtt. Egy sereg ember kegyes cselekedeteiből épít magának barikádot, hogy Isten szíve az ő szívéhez oda ne találjon. Kegyes cselekedeteit tolja mindig oda Isten elé, hogy Isten világossága szemébe ne sugározzon. Aludni akarsz és mindig sikerül a takarót úgy igazítanod, hogy a világosság takarója mögé bújssz el, elkezded járni a bibliaórákra, hát mi kívánsága van még veled szemben Istennek? Elkezded olvasni a Bibliát, hát mit kíván még tőled Isten? Megtérést. Ez az, amit te nem akarsz. Isten azt akarja, hogy megtérj, hogy más legyen életed, nem azt, hogy bibliaórán ülj. Istennek messzebb-menő tervei vannak veled, de ne is gondold, hogy elrejtőzködhetsz a mennyben előre, mint az a bizonyos ember, aki bement a királyi menyegzőre, ott akart elrejtőzni Isten szemei előtt, de a király szemei észrevették. Barátom, mi módon jöttél ide? De nem rejtőzködhetik el az ember a sötétségben sem.

Vannak, akik a pokolban akarnak elrejtőzködni Isten előtt. Rettentően fél a világosságtól a vakond. Gyerekkoromban kihoztam a világosságra, és mindjárt el akart bújni, rettenetes volt számára a világosságban lenni. Vannak emberek, akiknek borzasztó dolog világosságban lenniük. Szemükbe esik a fény, leplezik bűneiket. A megszállott lélek elkezd kiáltani: Jézus, eredj el tőlem, ne kínozz engem. Tudod, mi lesz a kárhozatban a legborzasztóbb? Hogy az embereknek az Isten színe előtt kell állniuk. Nyilvánvalóvá válik előttük, hogy semmit sem takarhatnak el életükből, minden leplezetlen. Tenyerükön kell hordaniuk szívüket. Nyilvánvalóvá lesznek gondolataik. Sem a világosság, sem a sötétség el nem rejt téged Isten szemei előtt. Isten karjai közül nem rejtőzködhetsz sehová. De hadd mondjam vigasztalásként, hogy a bűneid sem rejtenek el Isten szemei előtt. Lehetnek bűneid skarlátpirosak, Isten szemei látnak téged. Isten szemei szeretettel pihennek meg rajtad. Az ember szemei előtt bűneink eltakarnak bennünket. Az emberek nem hajlandók mást látni, csak hogy ilyen meg amolyan vagy. Isten pedig látja életünket, lát minket és szeret. Az emberek élete fogantatásától kezdve nyilván van Isten szemei előtt, de az a csodálatos, hogy az írás sehol sem beszél a fogantatás előtti állapotáról. Aki tehát a fogantatás előtti állapotáról beszél, az nem az ige szerint beszél.

Tudom, hogy vannak olyanok, akiket a spiritiszta reinkarnáció megfertőzött. Ez az ördögtől van, mert az írás nem beszél fogantatás előtti állapotról. Azt

mondja: látták szemeid alaktalan testemet és könyvedbe ezek mind be voltak írva, a napok is, amelyeken formáltatni fognak, de nem beszél róla, hogy én azelőtt is voltam. Azelőtt nem voltál. Hadd jegyezzem meg zárójelben azt, hogyha van valaki, akinek ilyen dolgokkal kapcsolata van és azt a kapcsolatot nem szakítja meg, az hagyja el a hívők összejövetelét, akkor menjen ki innét, mi az ördöggel egy gyékényen árulni nem vagyunk hajlandók. Ha van valaki, akinek ilyen kapcsolata van, Isten legyen irgalmas neki, hogy megszabaduljon tőle. A médiumok, ördögi lelkektől megszállt lények beszélnek ilyen dolgokról, de Isten Szentlelke nem.

A hívő lélek ismeri Isten gondolatait, kedvesek neki azok a gondolatok, azokban él és látja végkifejlődését. Általában véve jegyezzük meg, amit a zsoltárok olvasása közben láthatunk, hogy hívő lélek kételkedése, nyomorúsága, szüksége vagy vergődése mindig feloldódott Isten közelében. A Zsoltárok könyvében mindig feloldódik a lélek legnagyobb mélysége, a nyomorúságok után is. Ez a zsoltár is azzal kezdődik, hogy körülzárt engem az Isten, nézi Isten munkáját, hogy milyen kedvesek nekem a te gondolataid, milyen drága vagy nékem. Ne csodálkozzon senki, ennél nagyobb csodát is meglátunk a 73. zsoltárban. Én hiába tartom tisztán az én kezemet, náladnál egyébben nem gyönyörködöm a földön. Tudod, miről beszél ez? Arról, hogy a legnagyobb kétségek, szorongatások, bajok, kísértések óráin jöjj őszinte szívvel az Úrhoz, és felszabadultan mész onnét tovább.

A hívő lélek ismeri Isten gondolatait, ismeri végkifejlődésüket és azt mondja, mily nagy azoknak summája. Ne a részeredményeket nézd, ha Isten munkájában óriási veszteségek érnek is és kétségeskedve látod, mi mindent kellett elveszítened, gondolkodj rá, nem érdemes-e elveszíteni a pillanatnyi, könnyű szenvedéseket az örökkévaló dicsőségért. Nem érdemes-e itt az átmeneti állomáson veszíteni, hogy megnyerjünk mindent az örökkévalóságban? A hívő lélek ezekben él. Számlálgatom őket, többek a fölénynél, felserkenek és mégis veled vagyok. Valószínűleg, amikor lefeküdt este ágyába, Isten gondolatairól elmélkedett. Hajnalon, amikor felkelt, arra ébredt, hogy Isten vele van. Mivel szoktál te elaludni este? Milyen gondolatok vannak szívedben lefekvéskor és milyen gondolatokkal ébredsz reggel? Milyen csodálatos dolog, a zsoltáríró benne élt Isten gondolatvilágában, ott volt Isten karjai között. Ott aludt el és ott ébredt föl. Isten nem tesz veled úgy, mint az édesanya gyermekével, lefekteti és mellette van, míg elalszik, azután magára hagyja, hanem amíg alszol is ott van melletted. Karjai akkor is ott vannak körülötted. Isten gondolatainak az Isten nélkül élő ember megpróbál ellenállni, nem lehet tehát kedves Isten gyermeke számára az ilyen ember. Azt mondja a zsoltáríró, utálom ezeket, megvetem őket. Isten gyermeke nem helyezkedhet más álláspontra, mint a teljes távoltage álláspontjára. Semmi közöm hozzájuk. Lehetetlenség a békesség

Isten gyermekei és a világ fiai között. Teljesen kizárt dolog, hogy neked olyan barátod legyen, aki istentelenül gondolkodik.

A gonoszság látása a hívő szívben undort vált ki a bűnnel szemben és vágyat az iránt, hogy az ő szívében ne legyen tisztátalanság. Amikor látja a gonoszság cselekedőit a zsoltáríró, akkor azt mondja, vizsgálj meg engem újra, Uram! Rettentő keserves volt az az első vizsgálat, de megint vizsgálj meg engem, ismerd meg gondolataimat, lásd meg, hogy nincs-e nálam valami gonoszság. Isten, légy irgalmas nékem, hogy ne legyek olyan, mint azok, akik ellenállnak gondolataidnak! Az van ebben a versben, hogy Uram, én a te kezébe teszem a szívemet, tépd ki belőle azt, ami a legdrágább, ha gonosz szemeid előtt. Vizsgáld meg szívemet és törd össze életemben azt, ami nekem legkedvesebb, csak ne legyen szívemben semmi, ami utálatos szemeid előtt. Ez az egészséges gondolkodás. A bűnösök tisztátalan gondolkodásmódja Isten gyermekeit közelebb űzi Istenhez. A sötétség a világosság fiait a fényforrás közelébe kergeti. Az örökkévalóság útja Isten karjai közé vezet. „Vezérelj engem az örökkévalóság útján!” És ha az örökkévalóság útján akarsz járni, az élet, a megmaradás útján, akkor Isten karjai között kell járnod. Ne akarj kiugrani ezek közül a karok közül, bízd csak magad őreá és légy csendességben, ezekből jó származik. Miért akarnád újra meg újra áttörni a korlátot, miért akarnád erőszakkal megsebezni Isten szívét? Maradj Isten karjai között, az örökkévalóság útján, és megérkezel hozzá az Ő dicsőségében.

Szeptember 26

Megváltottak idegenben

„E nép egyedül fog lakni, nem számítja magát a nemzetek közé” (4Móz 23,9).

Ugyan ki szeretne pogányok között lakni úgy, hogy közéjük számláltassék? Hiszen még nekünk is, akik magukat keresztyéneknek mondók között élünk, sokszor olyan nehéz közöttük teljes odaadással szolgálni az Urat. Akkora a keveredés, hogy az ember sokszor szeretne valahol magányosan élni.

Az az Úr nyilvánvaló akarata, hogy népe más úton járjon, mint a világ fiai, és az övéi határozottan és félreérthetetlenül különbözzenek a világtól. Isten megváltott és elhívott bennünket, és szellemi életünk alapján lényegesen

különbözünk a világ fiaitól. Semmi keresnivalónk tehát a „hiúság vásárában" és a „romlottság városában". Helyünk a keskeny úton van, amelyen minden igazi zarándoknak az Urat kell követnie.

Ez adjon nekünk békességet, amikor a világ kinevet vagy megvet bennünket, sőt, segítsen abban, hogy egyenesen örömmel tudjuk elfogadni a gúnyt, mint ami Istennel való szövetségünk velejárója. Nevünk egy másik könyvben van felírva, nem ugyanazon magból valók vagyunk, a mi otthonunk máshol van, mint ahol ők laknak, nem ugyanazon úrnak szolgálunk. Ezért érthető, hogy a világ megvet bennünket, és nem számlál saját fiai közé. Ha egyszer már bizonyosak vagyunk afelől, hogy Isten a megváltottak közé sorolt bennünket, akkor nem bánjuk többé, ha a világ különcnek tart és magányosságra kárhoztat bennünket.

*

Hogyan kell átöltözni?

**Őerte kárba veszni hagytam, és szemétnek ítélek mindent, hogy
Krisztust megnyerjem. (Fil 3,8)**

A mi életünket egyedül Isten tudja újjáteremteni. Utólag látják a hívők, hogy mindent Isten végzett el megváltásunk, új életre támadásunk érdekében. Mégis jogos a kérdés: milyen feladatot jelent ez annak, akiben már felébresztette Isten Lelke a vágyat ez után?

Azzal kezdődik, hogy az ember meglátja magát olyannak, amilyen valójában. Aki belenéz az ige tükrébe, annak a Szentlélek megmutatja igazi arcát. Mi folyamatosan áltatjuk magunkat, szeretnénk szebbnek látszani. Azt gondoljuk, olyanok vagyunk, amilyenek szeretnénk lenni.

Ha valaki meglátta a maga igazi képét, és nem akar olyan maradni, akkor ezt elmondhatja Istennek. A bűnlátást bűnvallásnak kell követnie. Nevén kell nevezni a bűneinket, és kérni Isten bocsánatát. Ezzel lerakjuk elé régi, fertőzött ruhadarabjainkat.

Azt viszont hittel komolyan kell vennünk, hogy „ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól" (IJn 1,9). Legyünk bizonyosak abban, hogy Jézus Krisztus golgotái kereszthaláláért Isten teljes bocsánatot ad!

Ennek jeleként ezt köszönjük is meg, és hálából kezdjük el Isten akarata szerint

élni! Eközben megtapasztaljuk majd, hogy egészen más gondolataink, indítékaink lesznek, mint addig voltak, kezdjük felöltözni Jézus Krisztus tulajdonságait.

Mindezt röviden így mondjuk: Krisztust kell befogadni, és engedni, hogy érvényesüljön bennünk.

Fontos azonban, hogy ne akarjunk átmenteni semmit a régiből. Amikor Pál apostol erről vall, hangsúlyozza, hogy mindent kárnak ítél, minden régit levetett, és így igyekszik felöltözni Krisztust. Nem feltétlenül rossz minden, ami a neveltetésünkéből, múltunkból következik, de minden kerüljön oda Krisztus elé, mert csak amit ő ad vagy megszentelve visszaad, azzal tudjuk őt helyesen szolgáim.

*

„Tudja meg hát Izrael egész háza... hogy Úrrá és Krisztussá tette őt az Isten: azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek.« Amikor ezt hallották, mintha szíven találták volna őket, ezt kérdezték Pétertől és a többi apostoltól: Mit tegyünk, atyámfiai, férfiak?"

Apostolok cselekedetei 2,36-39

A pünkösti történet része ez az ige. Péter a most nyert Szentlélek hatása alatt elmondja első nagy beszédét, bizonyágtételét a megfeszített és feltámadt Messiásról. Bátran vágja a szemükbe: Megfeszítettétek évszázadok óta várt Messiásokat! A Lélek nemcsak az apostolokban, a hallgatókban is működik. Micsoda pontos kifejezés: „Mintha szíven találták volna őket." Megértették, hogy nem egy érdekes történetet hallottak, hanem saját ítéletüket. És az életösztön rémületével kiáltják azt a szót, amely mindig a legelső és legfontosabb, ha Isten szava szíven talál bennünket: „Mit tegyünk?" Aki eljutott oda, hogy ezt a kérdést a szíve mélyéből felteszi, már elindult az üdvösségre vezető úton. De ahhoz az kell, hogy megértse, hogy engedetlenségével, önzésével, elkövetett bűneivel maga is megfeszítette magában és a maga számára azt a Megváltót, aki érte adta életét, hogy életet adjon neki, akire a legnagyobb szükség van, aki nélkül elveszti mindazt, amiért érdemes élni. Hiába az emberiségnek minden bölcsessége és hatalma, Isten a megfeszített Krisztust tette Úrrá az egész világ, hívők és nem hívők felett.

Kegyelmes Istenem, egyszer már szíven talált engem is az üzeneted Krisztusról a megfeszítetttről. De azóta túlságosan megszokott lett a számomra. Nem érzem eléggé azt a megdöbbenést, amit Péter szavaira éreztek a Jeruzsálemben összegyűlt első igehallgatók. Ne engedd, hogy a megszokottság elvegye hitem elevenségét! Inkább rémüljek meg most valamelyik bűnöm következményétől, hogy én is az

életösztön rémületével kapaszkodjam kegyelmedbe, úgy kérjem bocsánatodat, szabadításodat, üdvöztetésedet! Adj erőt, hogy én is így kérdezzem, és meg is tudjam tenni mindazt, amit kérsz! Ámen.

*

Lélekmentés szeretet nélkül

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bejárájátok tengert és a szárazföldet, hogy egyetlen pogányt... hitre térítsetek.

Máté 23, 1

Az említettek valóban nem kíméltek költséget és fáradságot, hogy lelkeket nyerjenek meg ügyüknek. Messzire utaztak, nagyon örültél, ha csak egy pogányt is megnyerhettek. Mégis, csak a poklot gazdagították és a Sátánt kötelezték hálára. Intő példa ez minden időre!

Nagy különbség van abban, hogy miként nyerünk meg lelkeket. Van térítő buzgóság, amely nagyon hasonlít a farizeusokéhoz. Saját pártjának, szektájának akar az ilyen buzgó ember követőket szerezni és sok időt, költséget fordít rá. Azt állítja, hogy az Úrnak szolgál, de igazában csak a maga becsvágyát elégíti ki. Az ember dicsekszik számokkal; büszke, ha a saját munkája nő, és mivel alapjában véve nem az Úrért dolgozik, így nem is az Úrban, hanem saját eszközeivel munkálkodik. 'Elvégre a cél szentesíti az eszközt' - mondják. Az ember ügyes fogásokat, csábító módszereket alkalmaz, és már kész h a pillanatnyi siker. A siker azonban még nem gyümölcs: arany, ezüst drágakő helyett csak fa, fű és pozdorja. Üzletszerű foglalkozás ez ahol csak üres jelszavakkal és sablonos eszközökkel dolgoznak.

Mindenki, aki már kegyelmet kapott, el van kötelezve arra, hogy másokat Jézushoz vezessen. De ne felejtjük el, a tevékenység soha nem állhat az első helyen! Ott az imádat és mély megalázkodás kell, hogy legyen Istennek a Krisztusban adott nagy irgalmasságáért. Az imádás lelkiületéből kell fakadnia minden cselekedetünknek, az imádkozásnak is, különben nem kedves Istennek. Enélkül csak saját buzgólkodás, sürgés-forgás minden, és csak az öntetszelgés, önszeretet, becsvágy és irigység ékteleníti. Szíved mélyére legyen belevésve a Miatyánk első kérése: „Szenteltessék meg a te neved!” Akkor eltűnik a sietség és nyugtalanság, mindenféle hajszoltság és erőszakoskodás, ami a lélekmentésben nem hozhat jó gyümölcsöt. Pál kettőt hangsúlyoz: Szolgálók az evangéliummal szellemem szerint - tehát legbensőbb, személyes részvétellel, nem hidegen, kötelességszerűen vagy üzletszerűen. Továbbá: papi módon viszem Isten evangéliumát, tehát mindig Isten felé fordulva, reá való tekintettel. A lényeg

Pálnál nem a siker, hanem Isten szolgálata. Ebben az értelemben segítsünk, szolgáljunk mi is lelkeket megnyerni az Úrnak!

*

A valdensek útja az Alpokon át

„Isten a mi oltalmunk és erősségünk, igen bizonyos segítség a nyomorúságban!” (Zsolt 46,2)

Az evangéliumi egyházak közül a legcsodálatosabb a francia földön a XII. században keletkező Valdens egyház története. Vald Péter lyoni kereskedő indítja meg a mozgalmat. Minden vagyonát szétosztja a szegények közt. Példáját követik többen, Lyon szegényeinek nevezik magukat. Mikor elterjednek dél-francia földön, a pápák keresztes hadat indítanak ellenük. Földüljék virágzó városaik. A mozgalom súlypontja az Alpok vidékére, Savoyába helyeződik át, hol még ma is vannak. 1686-ban, a Nantesi edictum visszavonása után kiűzik őket. A téli időben lovakon, öszvéreken, gyalogszerrel elhagyják országukat. Útközben Genfben telepednek meg, majd átkelnek az Alpokon. Turin környékén, a piemonti völgyekben lesz központjuk és lelkészképző intézetük. Aránylag kevés lelket számláló egyházukat megbízhatóságuk, szorgalmuk révén tiszteiét veszi körül egész Itáliában. Szicíliában is vannak híveik. Rómában két templomuk is van, a szebbik a pápa lakásának szomszédságában. Ugyanott van szép lelkészképző-főiskolájuk. A negyvenes évek elején ünnepelték az Alpokon való átkelésük harmadfélszázados évfordulóját.

Légy áldott, Uram, hogy kegyelmed már hét évszázaddal ezelőtt életre hívta Dél-franciaországban a valdensek egyházát, kiknek fájt, hogy jómódban éljenek, mikor testvéreik annyian éheznek. Légy áldott, hogy ha a keresztes hadak földülták is városaik, nem törtek meg: előbb az Alpok vidékére mentek, majd átkeltek az Alpokon újabb hazájukba. Ma is utánamennék híveiknek a világ bármely részére. Áldd meg őket! Ámen.

, „De az Isten minden időben Mivelünk vagyon
ínségünkben; Jákob Istene oltalmunk, A Zebaóth
erős várunk! Jertek, lássátok e nagy Úrnak, Csuda
dolgait hatalmának, Ki mind e föld kerektségét,
Elpusztítja ékességét!” (Énekeskönyv 460. é. I. v.)

*

C.H. Spurgeon, Ígéret szerint. Isten ígéretei minden keresztyén számára

5. Üldöztetés az ígéret miatt

'Ti pedig, testvéreim, Izsák módjára az ígéret gyermekei vagytok. De amint akkor a test szerint született üldözte a Szellem szerintit, úgy van ez most is.' (Gal 4,28-29)

Ha a testvérek annyira különböznek, mint Izmael és Izsák, nem meglepő, ha összevesznek, és barátságtalan érzéseket táplálnak egymás iránt. Izmáéi idősebb volt, mint Izsák, és amikor eljött az idő, hogy Izsákot elválasszák, anyja, Sára látta, hogy a rabszolganő fia kigúnyolja az ő gyermekét. Ilyen korán megmutatkozott a születés- és a rangbeli különbség. Ez jól mutatja számunkra, hogy mit várhatunk, ha birtokoljuk az Istentől kapott életet, és örökösök vagyunk az ígéret szerint. Azok, akik a törvény rabságában élnek, nem tudják szeretni azokat, akik szabadnak születtek az evangélium által, és így vagy úgy, de előbb-utóbb kimutatják ellenségességüket.

Most nem a gonosz világ és a hívők Gyülekezete közötti ellenségességre gondolok, hanem arra, ami a pusztán természeti vallású és az Istentől született emberek között van. Nem a filiszteusokról beszélek, akik Izsák ellenségei voltak, hanem bátyjáról, Izmáéiról, aki kigúnyolta őt. A legélesebb ellentét éppen a külsőségekben vallásos emberek és azok között van, akik felülről születtek, és szívükből és valóságosan imádják Istent. Isten sok hűséges gyermeke szenvedett méltatlanul azok kegyetlen gyűlöletétől, akik azt vallották, hogy a hittestvéreik.

Izmáéi indítéka valószínűleg az irigység volt; nem tudta elviselni, hogy a kisebb fiú felsőbb rendű, mint ő. Ezt mondhatta: "Ez az örökös, ezért gyűlölöm őt." Talán mint örököst gúnyolta Izsákot, és azzal dicsekedett, hogy neki is éppen annyi joga van a birtokra, mint az ígéret gyermekének. Ugyanígy irigyelik a pusztán vallásosak az igazi hívők állapotát, és úgy gondolják, hogy ők is vannak olyan jók, mint azok, akik Isten kegyelmétől várják az üdvözülést. Ők nem vágnak Isten kegyelmére, mégis, mint irigy kutyák, nem tudják elviselni, hogy mások részesülnek belőle. Irigylik a szentektől reménységüket, lelkük békéjét és azt, hogy élvezik Isten pártfogását. Ha bárki közületek ezt tapasztalja, ne legyen meglepődve.

Izmáéi irigysége legjobban azon a nagy ünnepségen mutatkozott meg, amelyet öccse elválasztásakor tartottak. A külsőleg vallásosokat is - akárcsak az idősebb fiút az evangéliumban - az ingerli a legjobban, ha valamilyen alkalom nyílik az Atya szeretett gyermekének ünneplésére. Az igazi család zenéje és tánca epe és öröm a büszke, külső vallásosok számára. Amikor a teljes bizonyosságot elválasztják a kétségtől, és a szent örömet a világtól, akkor a test szerinti, vakbuzgó ember megvetően nevezi az istenfélő embert örültnek vagy

fanatikusnak, vagy mogorva keserűséggel dünnyögi: 'Szegény bolondok! Ne törődjetek velük; szájalmasan rászedett népség.' Azok, akik vallásosak, de nem újultak meg igazából, akik üdvözülésüket saját érdemeiktől várják, általában keserű gyűlöletet éreznek azok iránt, akik az ígéret szerint születtek.

Néha a hívők erélytelenségét gúnyolják. Lehet, hogy Izmáéi csecsemőnek nevezte Izsákot, akit éppen hogy elválasztottak. A hívők is sokszor gyöngék, és fölöttébb valószínű, hogy kiváltják azok gúnyolódását, akik erélyesnek képzelik magukat. Izsák nem tagadta gyengeségét, és a hívők sem tagadhatják, hogy tökéletlenek, és ki vannak téve olyan gyengeségeknek, amelyek miatt joggal marasztalhatók el. De a világ igazságtalanul felnagyítja ezeket, és gúnyolódik a szenteken olyan gyengeségek miatt, amelyek fölött mások esetében szemet huny. Ne lepődjünk meg, ha jelentéktelenségünk és tökéletlenségünk arra bátorítja a büszke és képmutató farizeusokat, hogy gúnyolódjanak rajtunk és az evangéliumon.

Gyakran a hívő törekvéseiből űznek tréfát. Izsákot 'örökösnek' nevezték, és Izmáéi hallani sem szerette ezt. Nézd csak - mondja a törvényeskedő -, ez az ember nemrég még ismert bűnöző volt; most pedig azt mondja, hogy hisz Jézus Krisztusban, ezért tudja, hogy üdvözült és elfogadtatott, és biztos a mennyben. Hallottál már ilyen elbizakodottságot? Ő, aki örül a rabláncnak, gyűlöli egy szabad ember jelenlétét; ő, aki elutasítja Isten irgalmát, mert büszkén a saját érdemeiben bíz, haragszik arra, aki örvendezik, mert kegyelem által üdvözült.

Talán a kis Izsák, koros szüleinek gyermeke furcsának és különösnek tűnt a fiatal félvér egyiptomi számára. Senki sem olyan idegen embertársai számára, mint a fentről született ember. Azt hinnénk, hogy ha valaki az Isten ígéretében való hitben él, azt a világ leghelyénvalóbb és legtermészetesebb dolognak tartják, de nem így van. Ellenkezőleg, azokat, akik hisznek Istenben és e hit alapján cselekszenek, különös lényeknek tartják. Az utcán a rossz fiúk még mindig kigúnyolják a külföldieket, és a világias emberek még mindig kigúnyolják az igaz hívőket nem evilági lelkiületük és életvitelük miatt. Számunkra ez örök tanúbizonyság, mert Urunk ezt mondta: 'Ha e világból valók volnátok, a világ szeretné a magáét, de mivel nem e világból valók vagytok, hanem én választottalak ki titeket a világból, azért gyűlöl titeket a világ' (Jn 15,19).

A hívőt ezerféle módon - sok közülük olyan kicsinyes, hogy említésre sem érdemes - lehet kitenni a "kegyetlen gúnyolódás megpróbáltatásainak", és neki fel kell erre készülnie. Végül is nem olyan nagy dolog az üldöztetés manapság, hiszen a máglyák már nem égnek, és hüvelykszorítókat sem használnak. Bátorság, jó testvérem! Ha ki is nevetnek, nem törik a csontod, és ha elég bátor

vagy, hogy megvesd a lekicsinylést, álmodat sem zavarja, semmi.

Az, hogy Izmaél kigúnyolta Izsákot, csak egy annak az ellenségességnek a számtalan bizonyítéka közül, amely az asszony utóda és a kígyó ivadéka között van. E kettőnek a keveredése Ábrahám házában azáltal vált lehetségessé, hogy Ábrahám lement Egyiptomba, és hitetlen módon cselekedett a fáraóval szemben. Ekkor Sára kapott egy egyiptomi rabszolganőt, és a gonoszság bekerült a táborba. Sára egy rossz órában odaadta férjének a rabszolganőt; innen a tengernyi bánat. A meg nem újult ember hiába csatlakozik Isten népéhez, az nem fogja megváltoztatni a természetét. Egy Izmaél hiába él Ábrahám táborhelyén, attól még Izmaél marad. Manapság Isten igazságának legádázabb ellenségei a közösségünkben lévő idegenek, azok, akik az egészséges evangéliumi tanítás hívőit úgy tüntetik fel, mint idegeneket azokban a gyülekezetekben, amelyeket az írás tanaira alapoztak. Idegenekké tesznek minket saját országunkban. Elnézőek mindenféle eretnekséggel, de a kegyelem tanaiban hívőt kigúnyolják, mint régimódi és bigott embert - mint elkésett halandót, akinek gyorsan keresnie kellene egy sírt, ahol eltemetheti magát. De aki bízik Istenében és hisz szövetségében, képes lesz túlélni a gúnyolódást, mert a Krisztus miatti szegény nagyobb gazdagság, mint Egyiptom összes kincse. Semmiképpen sem szegény Istenben bízni. Ellenkezőleg, a jó emberek számára becsületbeli kérdés bízni abban, aki hű és igaz, és ha szenvedniük kell ezért, örömmel teszik, övezzétek fel hát magatokat szent bátorsággal, ti, akik kegyelem és hit által tanultatok meg Isten ígéretén élni. Nem a nagy Családfő volt-e, akit megvetettek és elutasítottak az emberek? Vajon a többi testvérnek nem kell-e az Elsőszülötthöz igazodnia? Ha részt vállalunk Krisztus szenvedéseiből, részesei leszünk dicsőségének is; annak okáért vegyünk ki részünket a Megfeszítettnek, minden dolog örökösének szenvedéséből és sorsából.

Szeptember 27

Isten fény e a sötétségben

„Mert Te gyújtasz nekem mécsest Uram, fénysugarat ad nekem Istenem a sötétségben" (Zsolt 18,29).

Megtörténhet, hogy lelki sötétségben ülök, és ha ez egyben szellemi sötétség is, akkor semmilyen emberi erő nem adhat nekem világosságot. De áldott legyen az Isten, aki képes megvilágítani életemet és meggyújtani „mécsesemet". Még ha akkora is körülöttem a sötétség, hogy már szinte tapintható, az Ő fénye át tudja törni a feketeséget, és képes azonnal világosságot támasztani körülöttem.

Az a nagy kegyelem ebben, hogy ha Isten gyújtja meg a lámpásomat, azt senki el nem olthatja, nem is fog ki belőle az olaj, sem nem alszik el magától. A fény, amelyet az Úr a világ hajnalán teremtett, még ma is árad. Isten olykor talán tisztogatja lámpásait, de kialudni sohasem hagyja őket.

Ezért énekelhetek a sötétben is, mint a fülemüle. Vágyakozásom dallamot formál, reménységem adja a hangot. Hamarosan örvendezhetek az Isten által meggyújtott lámpás fényének. Most még komor és elcsüggedt vagyok. Talán az időjárás okozza, talán testi gyöngeség, vagy egy hirtelen támadt baj. Bármi is okozta sötét hangulatomat, tudom, hogy egyedül Isten gyújthat ebben a sötétségben világosságot. Csak Őrá nézek. Nemsokára itt lesz lámpása, és az Ő világosságában ítélni fogom a dolgokat. Egyszer pedig, ha majd eljön az ideje, ott leszek, ahol nem lesz már szükség sem lámpásra, sem napfényre, mert az új Jeruzsálemet Isten dicsősége fogja megvilágítani (Jel 21,23).

★

Milyen változás az átöltözés?

...öltöztetek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtetett. (Ef 4,24)

Ez a lelki „átöltözés” nem külső, hanem belső változást jelent. Nem az életünk felszínén, hanem a mélyén változik meg valami. Új alapot kap a hívő: Jézus Krisztust. Nem az ember szóhasználat, modora, viselkedése változik meg, hanem a szíve, lényének a közepe. Éppen ezért ezt nem lehet megtanulni, de nem lehet megjátszani sem. Ne is tévesszük össze a megtérést valami felvett modorossággal! Új természetet kap a hívő, aminek a tartalma: Isten akaratának a cselekvése. Ez azonban meglátszik minden megnyilvánulásán.

Ez nem átmeneti, hanem végleges változás. Nem ünneplőruha, amelyet vasárnap felvesszünk, s aztán visszateszünk a szekrénybe. A Krisztustól kapott tiszta ruhát a hívő soha többé nem veti le. Éjjel-nappal rajta van, egy lesz vele, nem is ruha már, olyan lesz, mint a bőre, összenő vele. Jézus mondta: „Maradjatok énbennem, és én tibennetek.” (Jn 15,4) - Ezért a hívő mindig ugyanolyan, nem viselkedik, nem lesz képmutató, de nem is szégyelli új önazonosságát, vállalja Krisztus gyalázatát is, hiszen ő ma is idegen ebben a világban.

Ez nem részleges, hanem teljes változás. Minden megtérő kísértése az, hogy átmentsen valamit a régi életéből az újba, hátha szükség lesz még rá. Ez

nevetséges, hiszen Krisztus szolgálatában csak tőle kapott felszereléssel lehet boldogulni. Itt már nem mi akarunk használni bizonyos eszközöket, hanem Krisztus akar használni eszközül minket. Itt már minden, ami nem hitből van, bűn (Rom 14,23). A mi úgynevezett jó tulajdonságaink, erényeink is csak akadályt jelentenek a teljes engedelmesség útjában. Ebben a szolgálatban ez a hívő szíve vágya: „Magamat egészen néked szentelem, Szentlelked és igéd legyen vezérem”!

★

„Mert ahová te mégy, odamegyek, ahol te megszállsz, ott szállók meg. Néped az én népem, és Istened az én Istenem... Úgy bánjék velem az Úr most és ezután is, hogy csak a halál választ el engem tőled!”

Ruth 1,16-18

Egy fiatal pogány özvegy szava istenfélő anyósa felé. Hogy viselkedhetett ez az anyós, hogy így magához tudta láncolni fiatal menyét a fia halála után? Nem volt ehhez elég az ő anyai szeretete. Az kellett, hogy Istenébe vetett hite az özvegységben, férje és fiai elvesztése után úgy ragyogjon, hogy idegen menyé megérezze: csak ott van élet az ő számára is, ahol úgy tisztelik Istent, ahogy anyósától tanulta. Ez az örök eszménye a keresztyén egyháznak és a keresztyén embernek és családnak. Ne magunkhoz akarjuk láncolni az embereket, a kívülállókat és idegeneket, hanem hitünkhöz és annak gyümölcseihez. Istent szeressék meg a mi magatartásunkon keresztül. De ugyanaz a módja gyermekeink nevelésének, házastársunk megtartásának, munkatársaink megbecsülésének, gyülekezetünk missziójának is. Maga a szó, akármilyen szép és hatásos legyen, nem elég. Főleg akkor nem elég, ha tetteink nem felelnek meg a szépen mondott szavaknak. Igazi meggyőző ereje csak a tetteknek van. Úgy élj, hogy életeden Isten szeretete váljon felismerhetővé a többi ember számára!

Istenem, köszönöm, hogy engem is megajándékozta olyan emberekkel, akik saját életük bizonyágtételén át a Te szeretetteddel ismertettek meg. Jó volt látni rajtuk azt az erőt, ami nem belőlük, hanem belőled sugárzott - rajtuk keresztül. Segíts meg engem is, hogy a hitem tudja hozzád láncolni szeretteimet, s ha lehet, az idegeneket is. Tudom, hogy hozzám is akkor fognak ragaszkodni, én is akkor nyerhetek igazi testvéreket, ha együtt tudunk Téged szolgálni. A Te szeretetted kapcsoljon egymáshoz minket, családom tagjait, felnövő gyermekeimet, munkatársaimat, barátaimat, hogy ebben a rohanó világban oázissá váljék az a közösség, melyben szeretetted az úr, melynek én is alapító és építő tagja lehetek. Ámen.

★

Az egység isteni alapjai

**Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Istene és Atyja mindeneknek.
Efezus 4,5-6.**

Az emberek között levő különbözőségekből, a népek, fajok, társadalmi osztályok, a műveltség, vagyon és tehetség különbözőségéből ellentétek keletkeznek a bűn miatt. A mennyben azonban Isten megteremtette az egység alapját és mindenki számára rendelt egy Urat, egy Főt: Krisztust.

Egyetlen mentőeszköz áll mindenki rendelkezésére: a hit. Mindnyájan Isten előtt állnak, egyformán bűnösök és egyformán elveszettek. Az emberek különbséget tesznek a „rendesek” és haszontalanok, a tisztességesek és elzüllöttek, erkölcsösek és romlottak között. De Isten előtt nincs különbség: mindnyájan vétkeztek. Nincs aki jót cselekedjék, nincs egy igaz sem. Mindnyájan elhajlottak, alkalmatlanná lettek. És mindenki ingyen és kegyelemből igazul meg, egyedül hit által. Egy az életük alapja és a tartalma, egy az életük célja, egy a reménységük a jövőt illetően. Egy Isten van felettük, aki őket eszközként használja, és akikben Ő a Szent Szellem által lakik, így kiegyenlítődnek, eltűnnek és háttérbe szorulnak a különbözőségek a nagy egység előtt, amely áthidalja az ellentéteket. Mindannak, ami szét akar választani, el kell tűnnie.

Az emberi élet külső kereteinek különböző volta Istentől van, éppen úgy, mint a tehetségek és az adottságok különbözősége. Nem kell mindent külsőképpen, erőszakosan egyenlővé tenni, mint ezt az utópisták kívánják. Az emberek sokfélesége miatt nem kell panaszkodnunk. Inkább az igazi egység megvalósításán kell fáradoznunk! Ez az egység nem jelent egyformaságot. Figyeld csak meg a zenét. Ha csak egy hang dominálna egy zenedarabban, ez fárasztóan, üresen hangzanék. De a zeneszerző számtalan hangot kapcsol össze csodálatos harmóniába, minden hamis hang nélkül, így a mennyei Mester is a különféle emberszíveket csodálatos egységgé tudja összeszerkesztetni. Egység a sokféleségben és sokféleség az egységben - ez az Úr utolérhetetlen művészete.

Kihívta minden népből: Egy nép Ég s Föld előtt, egy Úr, egy hit, egy Szellem, mi összetartja őt. Egy szent nevet imád csak, egy jelben egyesül, egy a dicső remény is, melyért küzd s lelkesül.

*

Az élő kövek

„Mint élő kövek, épüljetekek föl lelki házzá!” (IPt 2,5)

Péter arra buzdítja a híveket, hogy mint most született lelki csecsemők -a Szegletkőhöz, Krisztushoz ragaszkodva - épüljenek ők is lelki házzá. Csak akkor lehetünk Krisztus anyaszentegyházának hasznavehető tagjaivá, ha a lehető legszorosabb kapcsolatba kerülünk a Szegletkővel, önmagunk is beleépülünk a lelki házba és élő közösségbe kerülünk annak többi tagjaival. Magányosan nem élhetünk krisztusi életet: csak Fejünkkel és társainkkal eggyé forrva. Az egybeforrásra századok folyamán különböző utak és módok váltak be. Az egyház eszközeiben alkalmazkodni kénytelen a különböző korok igényeihez. A hívek eggyé forrasztásának újabban egyre elterjedtebbé váló módja, hogy egy gyülekezet kebelén belül azok, akik közelebb érzik magukat egymáshoz, kisebb lelki közösségeket alkotnak és az istentiszteletek mellett külön is összejönnek és teljes őszinteséggel föltárják egymás előtt lelki kérdéseiket.

Köszönöm, Uram, hogy Szentlelked kegyelmesen gondoskodik arról, hogy legyen kisebb lelki közösségem is, ahol lelkem égő kérdéseit, nehézségeit, vívódásait testvéri szívek előtt őszintén föltárhatom, segítségüket, imádságaikat kérhetem. Áldd meg, Uram, ezeket az időnként változó közösségeinket. Te légy Szentlelkeddel minden ilyen közösségnek a feje! Nagy irgalmadból hallgass meg! Ámen.

„Aki az Úr Istent féli És tiszteli szívében,
Azt ő nagy híven vezérli Igaz ösvényeiben.
Nagy békeességben annak Minden jó bőven
adatik, És ő maradékinak Gazdag örökség
hagyatik.” (Énekeskönyv 25. é. 6. v.)

*

Isten az, aki megigazít...

Fenyegető jövődőlés. Az Úr ígéje szól Izraelről, így szól az Úr, aki az eget kifeszítette, a földnek alapot vetett, aki lelket adott az emberbe, íme, én részegítő pohárrá teszem Jeruzsálemet a körülötte levő népek számára. Júdára is rákerül a sor, amikor ostromolják Jeruzsálemet. Azon a napon majd súlyos kővé teszem Jeruzsálemet minden nép számára: aki föl akarja emelni, mind megszakad bele, még ha összefog is ellene a föld minden népe. Azon a napon - így szól az Úr -azzal

verem meg őket, hogy a lovak mind megvadulnak, és a lovasok elvesztik a fejüket. Júda házát éberem őrzöm, de a népek lovait vaksággal verem meg. Júda törzsfői ezt mondják magukban: Jeruzsálem lakóinak ereje Istenükben, a Seregek Urában van. Azon a napon olyanokká teszem Júda törzsfőit, amilyen a tüzes serpenyő a fahasábok közt, és amilyen a fáklya a kékék közt: jobbra-balra égetik a körülöttük lévő népeket, de Jeruzsálem továbbra is békében marad a maga helyén. Először Júda sátrait szabadítja meg az Úr, hogy ne dicsekedjék Dávid háza, és ne dicsekedjenek Jeruzsálem lakói Júdával szemben. Azon a napon oltalmazza az Úr Jeruzsálem lakóit, és olyan lesz közöttük még a botladozó is azon a napon, mint Dávid. Dávid háza pedig előttük jár, mint Isten, mint az Úr angyala. Azon a napon meg fogok semmisíteni minden népet, amely Jeruzsálemre támad. (Zakariás 12, 1-9)

Az Úr Igéje népéről és népéhez szól. Ő az, aki kifeszítette az égboltozatot, alapot vetett a földnek, és lelket adott az embernek. Minden embernek mindenkor ehhez kell mérnie magát! Ez az, ami sohasem lesz időszerűtlen, amihez újra meg újra vissza kell térni! Ez az, amiről megfélemedezik minden ember. Az ember felül akarja bírálni Isten cselekedeteit, ő akar mindenről véleményét formálni. A teremtető helyett a teremtményt imádni. Az égről, a földről, a mindenségről új fogalmakat kíván alkotni. Isten helyett magához, a maga képére akarja kialakítani.

Sohase feledjük, hogy a mi Istenünk élő személy, aki megszólítható, és aki maga is megszólal. Tőle van az, hogy neki van mondanivalója az ember számára, Ő nekünk az élet Igéjét mondja. Áldottak, akik ezt meghallhatják, megérthetik, és igazodnak hozzá. Micsoda károk származtak és származnak abból, ha nem figyelünk a szavára alázatos és éber figyelemmel. Olyan gyermeki tisztelettel, imádattal, sőt, áhítattal, amelyben az lesz nyilvánvaló, hogy odatartozunk hozzá, népe, legelőjének nyája vagyunk.

Kiemelt szerephez jut ebben a próféciarészletben az „azon a napon” hétszeres előfordulása! Az „azon a napon” jövődöbéli eseményre utal. Az a nap nem 24 órát jelent. Nem olyan időt, amit akár terjedelmében, akár értelmében ki lehetne igazán fejteni. Ez a nap, az Úr napja, ígéretes nap elsősorban, mert úgy élt a választott nép tudatában, mint sorsa beteljesedésének boldog napja. Az Úr napja ez a nap, Isten ítéletének napja, a bűnökért való felelősségrevonás napja, de egyúttal Isten ígérete beteljesedésének a napja. Isten akarata beteljesedés előtt áll, mi várunk rá és az ő napjára, amiben Isten uralma beteljesedik. A történelemben nincs semmi sem lezárva, mert nyitva van Isten felé, Isten hozzánk, népéhez jön, hogy megváltsa és teljességre juttassa azt.

A „részegítő pohár" már ismerős. A „harag pohara" ez, amit népének is ki kellett innia (Ézs 51,17k). Az Úr pohara ez, amit a bűnösök felé nyújt az Úr jobbjára, a természet elleni bűnök miatt (Hab 2,15-17). Isten „haragjának pohara ez" (Jer 25,13k). Félelmes következményei lesznek minden nép számára. Zakariás számára maga a pohár Jeruzsálem lesz a körülötte élő népek számára. A „súlyos kő" jelképes értelemben használva, védelmezi Jeruzsálemet, amit az ellenség nem tud felemelni, nem jut hozzá Jeruzsálemhez. Júda házáat éberesen őrzik az Úr, és ezt vallják: Jeruzsálem lakóinak ereje Istenünkben van! Aki hozzájuk akar nyúlni, megég, ahogy meggyújtja a fáklya a kékvetőt. Minden nép megsemmisül, amely Jeruzsálemre támad.

Milyen jó nekünk, mert hozzánk még teljesebb bizonyossággal szólt az Úr. Nemcsak prófétái által, hanem elsősorban Jézus Krisztus, mint Isten Igéje szólt hozzánk. Mi már „gyermekségünkől kezdve ismerhetjük a szent írásokat, melyek bölcsésé tehetnek minket az üdvösségre a Krisztus Jézusban való hit által. A teljes írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a megjobbulásra, az igazságban való nevelésre; hogy Isten embere teljes mértékben alkalmas és minden jócselekedetre felkészített legyen" (2Tim 3,15-16). Mi már a teljes Szentírásra figyelhetünk, hogy valamiképpen el ne sodródjunk (Zsid 2, 1k)! Annál inkább, mert az Ő isteni ereje megajándékozott mindazzal, ami az életre és a kegyességre való. Drága és hatalmas ígéreteket kaptunk, hogy elkerüljünk minden romlottságot a világban (2Pt 1,3-4)!

Az ember az iránt érdeklődik, hol tart Isten a szabadításban? Hol tart Jézus a rábízottak végbevitelében? Nem jó dolog ez. Nem az a kérdés, hogy Isten hol tart, hanem az, hogy mi hol tartunk? Hitetlenségünk, kérdéseink nem akadályozzák-e őt a végbevitelben? Nem Istennek kell sietni, hanem mi késhetünk le, mi maradhatunk ki a sorból! A kiválasztott népnek kell tudnia azt, hogy figyelhet Istenére, bízhat benne, várhat rá.

Isten jelenléte a mi erőnk! Erre épülhetünk, és erre kell építenünk! Ő az a bázis, akihez igazodhat a népe. Ő, Jézus Krisztusban az a fundamentum, amire épülünk (Mt 7,24). Jézus Krisztus az a kőszikla, amit se árvíz, se záporok, se szelek, amik nekidőlnek ennek a kősziklának, el nem sodorhatnak. Aki Krisztusra épít, felemelhetetlen, elmozdíthatatlan fundamentumra épít. Legyen eget, földet átható, boldog kiáltásunk: Itt van Isten köztünk! „Jeruzsálem lakóinak ereje Istenünkben, a Seregek Urában van!"

Az Isten szabadítása nem lehet dicsekedésünk tárgya. Minden jó és tökéletes ajándék onnan felülről, a világosságtól száll alá, akiben nincs változás, a változásnak árnyéka sem (Jak 1,17). Mindig szégyenkeznünk kell, mert gazdag Istenünk van, mi pedig úgy élünk, mintha koldusai lennénk a világnak. Ahelyett, hogy ismételt

álmélkodással és csodálattal néznénk a mi Istenünkre, megtelne a szívünk örömmel, betelne a bensőnk hálaadással. Azt mondhatnánk: „adjunk hálát az Úrnak, mert megérdemli, mert minden gazdagságát velünk közli.” Gondolhatna az ember arra, amit Pál figyelmeztetésül írt: „Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent” (Róm 8,32)!

Mi Isten ígéreteinek az alapján állunk. És aki áll, meglássa, hogy el ne essék (IKor 10,12)! Sőt, még azt is szívünkre helyezi: „Ezért tehát, szerettem... félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket, mert Isten az, aki ébreszti bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően” (Fii 2,12-13). Az embernek éppen abban, amit érte Isten végez el, mindig félelemmel és rettegéssel kell állania. így is kifejezhetnénk, mikor a papok felvették a frigyládát, egyet nem tehettek meg, azt, hogy ne menjenek a Jordán folyó medre közepéig, és ott álljanak, míg áthaladt a nép (Józs 3,1k)! Krisztus nyomában járni csak krisztusi indulattal lehet, életünkben semmi sem történhet az ő öröme vagy szomorúsága nélkül. Bízunk tehát benne, ne hátráljunk meg (Zsid 10,36-39).

Övé vagyok, Ő rendelkezik velem. Nekem kell megalázni magam, nekem kell megölelni magam, engedelmisséggel én tartozom. És mindebben az a jó, hogy mindez titkon történik. Egészen odáig, hogy titkon maradnak a cselekedeteink. Nem előtte, itt aratjuk le sikereinket. Majd, ha ott állunk a trónja lépcsőjén, ott derül ki: a bárányok vagy a kecskék csoportjába tartozom-e? Az életünk igazi titkára csak ott derül fény (Mt 25,31k).

Szeptember 28

Nyugalmunk Krisztusban van

**„Megvan a nyugodalma (szombatja) az Isten népének”
(Zsid 4,9).**

Isten gondoskodott nyugalomról, és vannak, akik be is fognak menni abba. Akiknek először hirdette Isten, hitet-lenségük miatt nem kaphatták meg. Ezért ezt a nyugalmat Isten választott földi népe még nem élvezheti. Józsué hiába ajánlotta azt a népnek, és Kánaán földje hiába kínálta azt; csak a hívőknek lehet részük benne.

Jöjj tehát, igyekezzünk bemenni ebbe a nyugalomba! Ne küszködünk tovább a bűnnel és régi önmagunkkal. Ne bízunk tovább saját cselekedeteinkben, még ha

azokat „nagyon jók”-nak tartjuk is. Mert ugyan vannak-e egyáltalán ilyen „nagyon jó” cselekedeteink? Hagyjuk abba a magunk erőfeszítéseit, ahogyan Isten is „megpihent a hetedik napon”. Legyen az Úr Krisztus elvégzett munkája egyedüli vigasztalásunk. Ő mindent tökéletesen elrendezett; az igazság nem követel többet. Krisztus Jézusban nagy békesség lett az osztályrészünk.

Ami a gondviselés dolgait illeti, mint a kegyelem munkáját bennünk, vagy az Úr munkáját másokban, vessük ennek terhét az Úrra és találjunk benne nyugodalmat. Ha az Úr igát tesz ránk, azt azért teszi, hogy annak hordozásában megtaláljuk a nyugalmat. Hit által munkálkodjunk azon, hogy belépjünk Isten nyugodalmába, és mondjunk le az önelégültség és tunyaság hazug nyugalmaról. Jézus Krisztus maga a tökéletes nyugalom, és benne mi is teljes nyugalmat találunk.

*

Mit jelent Krisztust követni?

Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztjét, és kövessen engem. (Mt 16,24)

Jézus Krisztus elmondja ebben a mondatban, hogy mit jelent őt követni. Már maga ez örömhír, hogy lehet őt követni, vagyis hogy van egy másik út is, mint amelyen mindnyájan elindultunk. Az a széles út, amely a pusztulásba vezet, de ő mutat egy másikat, amely az életre visz. Át lehet jönni erre, lehet engedni az ő hívásának.

Krisztus követése egy döntéssel kezdődik arról, hogy valaki őt akarja követni. Soha nem toborzott magának híveket. Viszont világos, hogy egyidejűleg csak egy úton lehet járni, tehát aki őt akarja követni, annak ott kell hagynia minden más utat. Ez az ember életének legjelentősebb döntése, s utólag látjuk, hogy még abban is ő segített, ha tudunk így dönteni, és szakítani mindennel, ami ettől visszatartott.

Ezt követi, hogy „tagadja meg magát”. Nemcsak a bűneinket lehet és kell elhagyni, hanem mindenre nemet kell mondanunk, amire Jézus nemet mond, és mindent elfogadni, amit ő kínál. Vagyis meg kell tanulnunk engedelmeskedni. Gerhard Tersteegen írásban is elkötelezte erre magát: „Jézusom, én teljes és örök tulajdonul ajánlom fel magamat neked... parancsolj velem, uralkodj rajtam, és kormányozz engem...”

Vegye fel a keresztjét - azt jelenti, hogy vállalom mindent, amit Jézusért

vállalnom kell, tudva, hogy eközben hal meg igazán a régi természetem, és erősödik meg bennem Krisztus. Az érte való lemondás mindig gazdagabbá tesz, az érte vállalt szenvedés közelebb visz hozzá.

A „kövessen engem” arra utal, hogy mindez nem elmélet, hanem napi gyakorlat, valóságos történet. A keresztény élet dinamikus, jellemzi a folyamatos fejlődés, növekedés, haladás. Aki Krisztust követi (és csak az), az oda érkezik meg, ahova ő: megbecsüli azt az Atya (Jn 12,26).

*

Zavaró árnyak

Miről is van szó? Egyedül arról, hogy bármelyik módon, akár színié lésből, akár meggyőződésből: Krisztust hirdetik. És én ennek örülök.

Filippi. 1, 11

Pál szavaiból a lélek derűje csendül ki. Az egész levélen ez vonul végig. Pedig külső helyzete nem volt kellemes. Már negyedik éve börtönben volt. Szabad volt ugyan kijárnia Rómába, de csak őrző katonájához láncoltan. Aki látta, gonosztevőnek tartotta. Most végre tárgyalni kezdik az ügyét. Filippiben aggódnak érte. Pál maga a nyilvános kihallgatásban csak alkalmat lát az örvendezésre, hiszen most kiderül, hogy az evangélium nem törvény- vagy államellenes dolog. Azzal vádolták, hogy igehirdetése zavarja a közrendet és mindenütt viszályt teremt. Most majd kiderül a tárgyalásnál, hogy Jézus üzenete nem a politikai vagy társadalmi életre, hanem csak az óemberre veszélyes. Sok római testvér még nagyobb bizalommal mer előállni Krisztus evangéliumával, mert az apostol pere kedvező fordulatot vett. - Pál apostol mindent az evangéliumért tesz. Saját személyes jóléte nem lényeges. Az evangélium jóindulatú bizonyágtevői mellett voltak Rómában olyan héber hívők is, akik az apostolnak rosszat akartak. Becsvágyó, tisztességtelen keresztyének, akik igyekeztek a megtérteket maguk köré gyűjteni, de az apostol nélkül. Azt gondolták, hogy Pál főleg pogányokból akar gyülekezetet alakítani és bántja majd, ha ezen kívül más gyülekezetek is alakulnak, amelyek nem az ő munkájába kapcsolódnak be. Pál nem nézi kedvetlenül a versengők munkáját, örül, ha Krisztust hirdetik, még ha az indítóokok nem is helyesek, hanem irigy, versengő gondolkozásból származnak. Ő szabad volt önmagától, ezért volt elpusztíthatatlan a derűje és rendíthetetlen a békessége.

A saját énjüktől megszállott és megkötözött emberek magukban hordozzák a rosszkedv és harag forrását. Mindent saját személyükre vonatkoztatnak, és háttérbe szorítva érzik magukat ott is, ahol senki sem akarja bántani őket. Tele vannak irigységgel és keserűséggel, ha mások is munkálkodnak. Hosszabb ideig senkit sem tudnak elviselni, vitatkozók, de maguk is boldogtalanok és másoknak

terhet jelentenek. Szegények! Mindenütt okot látnak az érzékenykedésre és mindenben találnak kifogásolnivalót, csak önmagukban nem. Boldog ember az, aki szabad önmagától, mert énjét elvesztette már Jézus Krisztusban!

*

Az úrvacsora kapcsolatot teremt Krisztus és köztünk

„ Valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljövend. " (IKor 11,26)

Az Úri szent vacsora kapcsolatot teremt a bűneinkért meghaló Krisztus és köztünk. Ezt a sákramentumot Krisztus az utolsó vacsorán szerezte. Az értünk megtöretett testére és értünk kiontott véreire emlékeztető szent jegyek vételét össze kell kapcsolnunk a mindannyiunk bűnéért elszenvedett halála hirdetésével. Ez a váltságfal bűneink bocsánatának örök forrása. Jézus gyakran hív mindnyájunkat ehhez a vacsorához: „Íme az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szót és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem" (Jel 3,20). A hívek kezdetben mindennap, később minden istentiszteleten, ma már csak bizonyos alkalmakkor járulnak a kegyelem királyi asztalához. A nyugati testvéregyházak csak az úri szent vacsorával rendszeresen élőket tekintik tagjaikul és csak olyanokat vesznek föl tagjaik sorába, akik előbb bizonyosságot tesznek a Krisztusba, mint személyes Megváltójukba vetett hitükről. A múltban megállapították mindenkor, kik járulhatnak az Úr asztalához. A vének, a presbiterek látogatják az egyháztagokat és ennek eredményéről jelentést tesznek az egyháztanácsnak. Akiknél valami számottevő hibát találnak, előbb el kell intézniük azt, mielőtt az Úr asztala vendégei lesznek.

Köszönöm, Uram, hogy gyakran kopogtatsz szívem ajtaján: be akarsz térni hozzám, hogy velem vacsoráim és én Teveled. Add, Uram, hogy örömmel várjalak és járuljak minden alkalommal asztalodhoz, s töredelmes szívvel vegyem magamhoz a megtöretett szent testedre és kiontott véredre emlékeztető szent jegyeket. Segíts, Uram, hogy a királyi vendégségnek boldog részese lehessek! Ámen.

„Ó kedves vendég, nálam szállj, Bűnömtől ne
iszonyodjál, Jöjj be hozzám, te szolgálhatsz,
Szegény, megtérő juhodhoz!" (Énekeskönyv 316.
é. 3. v.)

*

„Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban azzal a vigasztalással, amellyel az Isten vigasztal minket. Mert amilyen bőséggel részünk van a Krisztus szenvedéseiben, Krisztus által olyan bőséges a mi vigasztalásunk is.”
2Korinthus 1,3-5

Minden temetés ezzel az igével kezdődik. Más nyomorúság esetén még találhatunk emberi vigasztalást, de a halál előtt minden emberi okoskodás semmivé válik. Egy bezárt kapu előtt állunk, mely elnyeli szerettünket, s tudjuk, hogy minket is el fog nyelni, de hogy mi van a kapun túl, arról emberileg fogalmunk sem lehet. Sokan bölcsen beletörődnek abba, hogy nincs ott semmi. Elpusztulunk, és kész. De arra már nem tudnak felelni, hogy akkor miért dolgozunk a jövődönék. Igaz, van, akinek megvan rá a felelete: Felesleges. Töltsük el ezt a rövid életet minél kellemesebben! Nem megy. Cél nélkül csak állati életet lehet élni. Csak az tud igazi emberi életet élni, akinek olyan célja van, mely túlmutat a halálon. Azért hangsúlyozza itt Pál, hogy a mi Istenünk a Jézus Krisztus Atyja. ^Azé a Krisztusé, aki legyőzte a halált, és megígérte, hogy ahol Ő van, minket is oda fog vinni. Ez a vigasztalás ad értelmes célt az életnek. Ez tesz képessé arra, hogy nyugodt lélekkel tudjunk elbúcsúzni szeretteinktől. Ebben állhatunk bízó lélekkel a halál elé. Hála érte a feltámadott Jézus Krisztus Atyjának.

Atyám, köszönöm, hogy nem kell félnem a haláltól. Inkább egy mélységes kíváncsiság él bennem. Nem kívánok rá itt feleletet, de tudom, hogy valami nagy ajándék vár odától, s nagyon várom, hogy megláthassam. Nem kívánok hamar meghalni, mert olyan jó itt élni a Te szeretettedben, tudva azt, hogy pontosan a legalkalmasabb időben fogsz magadhoz szólítani. Rád bízom magam és szeretteimet. Aki úgy szeret, ahogy Te szeretsz minket, arra teljes őszinteséggel bízom rá magunkat. Ámen.

*

Egyedül Ő

62. zsoltár

Az ember egymagában olyan, mint a „meghanyatlott fal és dűlő kerítés.” Találó szemléltetése ez romlásnak indult életünknek. Az ember nagy dolgokkal hányja-veti magát, nagyot képzel magáról, „az égre tátogatja száját”, valójában pedig olyan, mint a meghanyatlott fal és dűlő kerítés. Ma van, holnap már csak halvány emlékezete marad, mígnem az idő pora a legmélyebb lábnyomot is betakarja.

Testileg, szellemileg és erkölcsileg egyaránt múlandó az ember. Egy hirtelen jött betegség napok alatt semmivé teheti testi létezésünk: a szív megáll, és máris néhaivá leszünk. A szellemóriások sokszor együgyű gyermekként végzik; szellemi alkotásaik felett is tovaszáll az idő. Ami pedig az erkölcsi nagyságot illeti, kísértéseink közepette észrevétlenül megcsúszunk egy banánhéjon, és egyszeriben összesározódunk. Bizony „meghanyatlott fal és dülő kerítés” az életünk.

Saját ingatagságunkat felismerve gyakran próbálunk emberekben reménykedni, erősnek tűnő társakba fogózni. Hamar kiderül azonban, hogy az emberekben való reménykedés hiábavaló, mert vagy csak képmutatás a segítőkészség, vagy az őszinte segíteni akarás mögül is kiütközik a tehetetlenség. Ráadásul ott vannak azok, akik a vesztünket akarják: szájukkal áldanak, szépeket mondanak, míg szívükben átkoznak. Mindenkinek vannak irigyei, gyűlölői, akik kedvesnek, segítőkésznek mutatják magukat, ám csak az alkalmat lesik, hogy az omlásnak indult falat megtaszítsák, a dülő kerítést egészen kitörjék.

Vannak együtt érző barátok, akik velünk sírnak, és velünk együtt örülnek, sőt önmagukat áldozná, csak hogy kimentsenek a nyomorúságból. Mégis, a nagy próbák idején kiderül, hogy „hiábavalók a közembernek fiai és hazugok a főembernek fiai; ha mérőserpenyőbe vettetnek, mind alábbvalók a semminél”.

Emberi mérték szerint lehetünk hatalmasak és erősek, értékünket azonban nem emberi mérlegen méri az Úr, hanem a lelket megpróbáló életesemények precíz mérlegén, melyek esetében hamar erőtlennek, nyomorultnak, tehetetlennek bizonyulunk. Ezen a finom mérlegen kiderül, hogy bűneink félelmetes súllyal húzzák a serpenyőt, jóra való törekvésünk pedig elégtelen ahhoz, hogy ezt a súlyt ellensúlyozza.

Hiábavaló a gazdagság is. Vannak, akik azt képzelik, hogy a növekedő vagyon és a kincsek sokasága megóvjá őket a magukra maradáستól és az élet nyomorúságaitól. Az élet azonban rácsfol erre a reménységre: sokan gazdagságuk dacára is nyomasztóan egyedül maradnak, elhagyatnak. Nincs, aki rájuk nyissa az ajtót, és halálos vergődésükben mellettük álljon. Sokaknak egyik napról a másikra úszik el, válik semmivé a gazdagságuk, amelybe reménységüket vetették, és földönfutóként kell menteniük nyomorult életüket. Még jó, ha valaki könyörületből ajtót nyit előttük, hogy szállást adjon egy éjszakára.

Sem az emberekben, sem a főemberekben, sem a vagyonban nincs megtartatás. Egyedül Istenben találhat biztos pontra az ember. Minden más meg-inog, tovatűnik, mint a futó víz. Isten azonban olyan, mint a biztos szikla, amely

az idők múlása, emberi hatalmasságok bukása, értékek romlása ellenére is mozdíthatatlanul áll, mert öröktől fogva való, és örökké tartó. Megáradhatnak a vizek, a legbiztosabbnak tűnő békeszigetet is elboríthatják, nincs azonban olyan árvíz, olyan vihar, amely az örök kősziklát megrendíthetné. Egyedül Istenben van megtartatás, benne van élet. Zengjük mi is a zsoltárossal: „Csak Istenben nyugodjál meg lelkén. Csak Ő az én kősziklám!”

Emberi természetünkből adódóan Isten oltalma alatt is szorongunk, ám az Ő oltalma nem rendülünk meg felettébb. Míg a világ fiai nemcsak szorongattatnak, hanem meg is szoríttatnak, nemcsak kétségkednek, hanem kétségbe is esnek, nemcsak inognak, hanem el is dőlnek, addig a „kősziklára” támaszkodva Isten gyermekei, akiknek az élete hasonlóképpen „meghanyatlott fal és dülő kerítés”, a legveszedelmesebb viharok közepette is megtartatnak. Recsegnek-ropognak olykor az eresztékek, elfogja szívünket a félelem és kétségbeesés, mégsem lesz úrrá felettünk, mert Isten oltalma erős menedék. Átéldhetjük a csodát, hogy a vihar elzúg felettünk, mi pedig megmenekülünk anélkül, hogy hajunk szála is görbült volna.

Szabadulásunk ideje és mikéntje azonban Istennél van. Nem emberi erő és indulat határozza azt meg, hanem az Ő akarata. Gondoljunk a zsidó nép babiloni fogságára: nem Círusz király önkényes elhatározásából történt, hogy hetven esztendő múltán szabadságot hirdetett nekik, hanem Isten terve volt ez, amelyet a próféták meg is jövendöltek. A Jelenések könyve 2:10-ben is meg van határozva a nyomorgattatás ideje: „Lesz tíz napig való nyomorúságtok.” Tehát nem több, nem kevesebb.

Fogságunk, nyomorgattatásunk idején bízzuk magunkat Isten kezére. Ő tudja, mikor és hogyan szabadít meg minket. Megszabadít, sőt egyedül Ő szabadít meg bennünket.

Bízzuk egész szívünket Istenre! Teljesen csak Ő érti azt meg - ontsd ki hát előtte! Vannak talán együttérző barátaid, mégis Ő ismer igazán, Ő alkotta a szívedet, Ő ismeri a bűneidet. Ő tudja a legjobban, mennyire fájdalmas terheket hordozol, mennyire elviselhetetlen a csapás, amely alatt roskadozol. Előtte ontsd hát ki a szívedet! Ne legyen semmi közted és Isten között, ami elválaszthatna. Nem könnyű olykor megtalálni a szavakat, mégis tárd ki előtte magad, hogy lássa, mi mindent hordasz magadban. Megértő barátként, hűséges és gondviselő szeretettel fogad majd.

Isten beszéde csak a megüresedett szívben talál visszhangra. Aki dacosan, makacsul elzárja szívét Isten előtt, aki nem tárja föl mindenét előtte, arra nem hat sem a vigasztalás, sem a fenyegetés. Annak a szíve csak egyre keményebb lesz.

Aki azonban kiöntötte szívét Isten előtt, az képes befogadni az isteni vigasztalást, belőle erőt meríteni, és képes befogadni a fenyítést is, tőle megrendülni és porba borulni.

Egyszer szól az Isten, és Dávid kétszer hallja ugyanazt, hogy „a hatalom az Istené”. Félelmetes, amikor Isten hatalmas voltát megtapasztaljuk az életünkben, ám mennyire vigasztaló tudnunk, amikor romboló hatalmasságok erőszakoskodnak körülöttünk, hogy a hatalom az Istené. Lehet, hogy magunk is megrettenünk, mert már-már minket is elnyel az idegen hatalom, a kétség hullámai elborítanak, lelkünkig hatolnak, az elveszés fenyeget - mekkora boldogság ilyenkor visszacsendülni hallani a kijelentést, hogy a hatalom az Istené, és Ő képes ilyenkor is hatalmasan cselekedni.

Isten hatalmán túl még többet is tudhatunk: hogy „Tiéd Uram a kegyelem is”. A hatalom félelmetes, a kegyelem drága, vigasztaló, szívet erősítő felismerés. A történelmi koroknak és hatalmasságoknak fölötte álló isteni erő, hatalom alatt mi magunk is eltiportathatnánk, megsemmisülhetnénk, ám mekkora boldogság tudni, hogy aki szemöldöke egyetlen rándításával az egész világmindenséget a mélységbe taszíthatná, a mi Urunk, gyöngéd kézzel óvja életünket, mert Övé a kegyelem is. „A megrepedt nádat nem töri el, a pislogó gyertyabelet nem oltja ki.” - félelmetes erejében, megrendítő hatalmában sem feledkezik el meghanyatlott falhoz és dűlő kerítéshez hasonló, nyomorult gyermekeiről. Aki nála keres oltalmat, az minden körülmények között megtartatik.

Szeptember 29

Hogy megdicsőítsük Krisztus Jézust

**„ő engem fog dicsőíteni, mert az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek”
(Jn 16,14).**

Maga a Szent Szellem sem tudja mással megdicsőíteni az Úr Krisztust, mint azzal, hogy megmutatja nekünk, ki valójában Jézus Krisztus. Krisztus legjobb ajánlólevele ő saját maga. Nincs rajta semmi más dísz, mint tulajdon lényének dicsősége.

A Vigasztaló azt jelenti ki nekünk, amit az Úrtól kapott. Mi soha semmit nem láthatunk helyesen, csak ha azt Isten Szelleme már kijelentette nekünk. Ő képes

szellemünket megnyitni és a Szentírást érthetővé tenni a számunkra. Ez az a két módszer, amellyel bemutatja nekünk Urunkat. Nagy művészet valamely dolgot hűen megmagyarázni, a Szent Szellem azonban a legmagasabb fokon ért ehhez a művészetéhez. Ő a dolgokat a maguk valóságában mutatja be nekünk. Hogy ez milyen nagy kiváltság, azt tudják mindazok, akiknek a megszentelt látás osztályrészük lehetett.

Törekedjünk azért a Szellemtől nyert megvilágosodásra. Ne kíváncsiságunk kielégítésére, ne is azért, hogy saját magunkat vigasztaljuk meg, hanem azért, hogy ezáltal lássuk a megdicsőült Krisztust. Ó, bárcsak lennének hozzá méltó elképzeléseink róla, és ne gyaláznánk méltatlan gondolatokkal Urunkat! Bárcsak olyan elevenen élne bennünk lénye, munkássága és dicsősége, hogy teljes szívvel és lélekkel tudnánk dicsérni Őt. Akinek a szíve a Szent Szellem vezetése által gazdagodott meg, az Megváltóját mérhetetlenül megdicsőíti. - Jöjj, Szent Szellem, mennyei fény, mutasd meg nekünk Krisztust, a mi Urunkat!

*

„Ne aggódjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? — vagy: Mit igyunk? - vagy: Mit oltsunk magunkra? Mindezt a pagonyok kérdezzetik; a ti mennyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre. De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.”

Máté 6,31 -33

Tele van a világ és a mi életünk aggodással. Nyomor uralkodik sokmillió család felett, pedig alapvető élelmiszerekből, ruhából juthatna mindenkinek elég. Lehet akár mennyi eszköz, akár milyen bőség, a valódi jólétet nem lehet másként elérni, csak Krisztus tanítása, a szeretet szabályai szerint. Ahol ezt alkalmazzák, ott maga Isten gondoskodik még a naponkénti kenyérről is. Milliók tudnak arról beszámolni, hogy nyomorúság, háború, börtön, elhagyatott szegénység kínjai között is, aki teljes hittel Istenre bízta magát, minden egyes nap megkapta mindazt, amire aznap feltétlenül szüksége volt. Nem a felesleget, bár sokszor még azt is. Isten pontosan tudja, hogy mire van szükségünk, és alkalmas időben éppen arról gondoskodik. De ehhez hitre van szükség. Arra a teljes bizalomra, amit a biztos hit tud megadni, hogy Istennek nemcsak másokra, hanem személy szerint rám is gondja van, és én nyugodtan bízhatom atyai gondoskodásában.

Mennyei Atyám, köszönöm, hogy alkalmat adtál arra, hogy én is megtapasztaljam emberi szemmel hihetetlenül pontos és biztos gondoskodásodat. Köszönöm, hogy átvezettél a nyomorúság iskoláján, melyben ezt megtapasztalhattam. És köszönöm,

hogy alkalmat adott arra is, hogy gondoskodásod eszköze tudtam lenni mások számára. Köszönöm a hitet, mely képessé tesz arra, hogy rád bízam magam, és hogy azokkal az eszközökkel, melyeket nekem adott, szolgálni tudjam akár egyesek, akár közösségek jólétét. Köszönöm, hogy megtapasztalhattam a segítségnek, a szeretet szolgálatának Tőled kapott boldogságát. Ámen.

*

Az Úr irgalmas ezeríziglen az Őt szeretőkhöz

„Irgalmasságot cselekszem ezeríziglen azokkal, a kik engem szeretnek. ” (2Móz 20,6/a)

Az Úr ezeríziglen irgalmas azokhoz, akik Őt szeretik, míg az Őt nem szeretők vétkeket csak harmad-negyedíziglen akarja megbüntetni. Mikor Mózes új kőtáblával jelenik meg a Sinai hegyén és az Úr elvonul előtte, azt kiáltja: „Az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Aki irgalmas marad ezeríziglen; megbocsát hamisságot, vétkeket és bűnt: de nem hagyja a bűnöst büntetlenül” (2Móz 34,6-7). Az Úr irgalmában bízva járulunk a kegyelem királyi asztalához. A királyi menyegzőről szóló példázatában Jézus hívogat minket. A Király először a hivatalosakat hívja, de nem jönnek. Amikor más szolgálkkal ismételten hívja őket, azok nemcsak nem jönnek, de bántalmazzák is, sőt meg is ölik a szolgákat. Végül elküldi szolgálait a keresztutakra, hogy hívják, akiket csak találnak. A vendégeket megtekintő király lát egyet menyegzői ruha nélkül. Megkötözteti és a külső sötétségre vetteti (Mt 22, 1-14). A királyok Királya hív minket királyi menyegzőjébe, de külső sötétségre vettet mindenkit, aki nem illő lelkülettel mer ott megjelenni...

Uram, Királyom, bárhonnán hívsz királyi menyegződre, adj kegyelmed, hogy a bűnbánat menyegzői ruhájában merjek csak megjelenni Előtted, hisz ha Egyszülötted érdeméért nem könyörölnél rajtam, hogyan állhatnék meg Előtted, ki örök tisztaságban és szentségben élsz és uralkodsz? Légy irgalmas hozzám Krisztusért! Ámen.

„A töredelmes szívet, Te, Uram, szeretted,
Az engedelmes lelket Soha meg nem
veted. Ezzel a reménységgel Tehozzád
óhajtunk, Légy, kérünk, segítséggel És
könyörülj rajtunk.” (Énekeskönyv 180. é.)

*

Hordozó szeretet (I.)

Egymás terhét hordozzátok: és így töltsétek be a Krisztus törvényét.

Galata 6,2

Hordozzuk a terhet és ne panaszkodjunk miatta, könnyítsük, és ne nehezítsük meg mások életét - ez a mi feladatunk. Jézus Krisztus törvénye a szeretet, és ez hordozóképpé és hordozásra készre tesz. Az önzés lehetőleg kihúzza magát a teher alól és inkább másra hagyja azt. Van, aki összeroskad terhe alatt, mert senki nem segít neki. Ha valakit megterhelten látsz, közeledj hozzá részvétellel, érdeklődj gondja iránt, kérdezd meg, mi nyomja. A megterhelt szív felüdül, ha megértő ember előtt kibeszélheti magát. Vedd szívedre az ő ügyét. Megosztott fájdalom csak fél fájdalom. Állj imádkozva a testvéred mellé! A másért mondott imádság csak akkor eredményes, ha az ő terhe téged is nyom. De talán könnyíthetsz a másik helyzetén. Hiába mondd neki: „Isten segítsen meg, adjon neked tanácsot!” - ha segíthetnél rajta, de nem teszed. Isten talán éppen általad akar segíteni. Sokszor a testvéri jó tanács is sokat segít.

A teher felvételéhez le kell hajolnunk. Elbizakodott, öntett emberek nem alkalmasak a teherhordozásra. A szeretet lehajol, és nem vet meg semmi szolgálatot, bármilyen megalázó is az. Kész a másnak a lábát is megmosni, betegeket ápolni: ez Krisztus törvényének a betöltése. Ő hordozta betegségeinket. Gyógyításai nemcsak látványos csodák voltak, Ő belsőleg is magára vette a másik nyomorúságát. Ezért sóhajtott a süketnéma meggyógyításánál és sírt a Lázár sírjánál. Az emberi nyomorúság és a halál fájdalmasan nehezedett a lelkére.

„Jaj nektek, akik itt nevettek” - azaz akik könnyelműen éltek. Boldogok, akik szenvedést hordoznak, akik nemcsak a saját, hanem a mások fájdalmát is képesek magukra venni és a szomorú lelkeket azzal a vigasztalással vigasztalják, amellyel Isten vigasztalta őket. Ha viszont majd ők jutnak bajba, testvérekre találnak, akik őket imádsággal és tettekkel segítik. Sokféle teher van, de a legnehezebb a bűn terhe. Igénk összefüggésben van az első verssel, ahol Pál olyan emberekről beszél, akiket utolért a bűn. - Ne nézzük öntetszergéssel a mások hibáját, vagy azokat, akik a Sátán törébe estek (Lk 10,31). i/állaljuk a mások terhét, kiáltunk kegyelemért, szabadulásért. Ehhez nyitott szemre, könnyörülő szívre és segítő kézre van szükség. Az irgalmas samaritánusban mindhárom megvolt.

*

Nyereség és élet

Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? (Mt 16,26)

A lelkében kárt vall kifejezés így is fordítható: az életét elveszíti. Jézus arra figyelmeztet itt, hogy a legnagyobb nyereség is kevesebb, mint maga az élet, mert

ha az életet elveszíti valaki, a nyereséget sem tudja élvezni. Milyen egyszerű és világos igazság, és mennyire nem vesszük komolyan!

Amerikában kigyulladt egy kaszinó, és néhányan azért égtek benn, mert nyeresre állt a játzsmájuk, és nem akarták abbahagyni. Sok ember nyerni akar, de közben elfelejt élni. - Valaki agyonhajszolta magát, gyűjtött, hogy nyugdíjas korában sokat utazhasson. Mielőtt nyugdíjba ment, megállt a szíve. Nem mindenki jár így, de ezek intő példák. - Autópályán szokatlan sebességgel zúgott el mellettünk egy kocsi. Két óra múlva az árokban láttuk összetörve. Megtudtuk: két fiatal fogadott, hogy mindenkit leelőzzenek. Sikerült, de nem érkeztek meg a célba.

Mi fontos nekünk: mindent megnyerni, vagy élni? Érdekes a nyereséget hajszolni, ha közben belepusztulunk? Jézus nem azt mondja itt, hogy nem kell dolgozni, tanulni, fejlődni, gyarapodni. Csak a mértéket és az arányokat hangsúlyozza. A lélek, az élet rovására nem érdemes törni magunkat. Semmi nem használ, ami lelki károsodással jár.

S ez a kóros egyoldalúság azzal jár: étkezni fontos, Bibliát olvasni nem fontos. A tévészésre szánunk időt, nyugodt imádkozásra nem. A barátokkal fecsegni fontos, otthon egymással beszélgetni nem. A gyerekeinknek igyekszünk megadni mindent, csak a lelkük nem kap semmit, mellettünk kárhoznak el. Minden fontosabb lett, mint a legfontosabb: az élet. Ez a földi is, és az örökké tartó része is.

Jézus arra bátorít: akarj élni! S mivel az élet teljessége ő maga: keresd őt, és ragaszkodj hozzá - akkor is, ha ezért valamiről le kell mondani! Több az élet, mint akármilyen „nyereség”.

*

C.H.Spurgeon, Ígéret szerint, Isten ígéretei minden keresztyén számára

6. Az elválás

'De mit mond az írás? „Üzd el a rabszolganőt és a fiát, mert nem örökölhét együtt a rabszolganő fia a szabad asszony fiával”'

(Gal 4,30)

Izsák és Izmáél egy ideig együtt éltek. Az önmaga üdvözítésében és az ígéretben hívő ember évekig ugyanannak a gyülekezetnek a tagjai lehetnek, de nem értenek egyet, és nem lehetnek boldogok együtt, mert elveik homlokegyenest ellentétesek. Ahogy az igazi hívő növekszik a kegyelemben, és belép a lelki felnőttkorba, egyre kellemetlenebbé válik a külsőségekben vallásos ember számára, és a végén kiderül, hogy semmilyen közösségük nincs egymással. El kell válniuk egymástól, és ez az az Ige, amely beteljesül az izmaeliták számára:

'Kergesd el ezt a szolgálót a fiával együtt, mert nem örökölhet ennek a szolgálónak a fia az én fiammal, Izsákkal!' Akármilyen fájdalmas is az elválás, Isten akarata szerint történik, és szükségszerű. Az olaj nem keveredik a vízzel, és a természet szerint született ember vallásossága sem egyeztethető össze azzal, ami ígéret szerint születik, és ígéret által tartatik meg. Szétválásuk csupán külső megnyilvánulása egy olyan különbségnek, amely mindig is létezett.

Izmáélt elküldték, de ő nem bánta, mert nagyobb szabadságot talált az ország vad törzseinél, akik között hamarosan nagy ember vált belőle. Jól ment a sora, és hercegek apja lett. Megtalálta a neki való helyet a tágas világban; ott tiszteletet vívott ki, és hírnevet szerzett annak nagyjai között. Gyakran előfordul, hogy a test szerint vallásos embernek kitűnő tulajdonságai vannak, és mivel arra vágyik, hogy tündököljön, igyekszik társaságban forogni, ahol megbecsülik és tekintélyt szerezhet. A világ bizonytalansággal szereti a maga embereit. A becsvágyó vallásos többnyire elhagyja a barátait, és nyíltan kijelenti: 'Felhagytam az ódivatú vallásossággal. A hívők jók voltak, amíg szegény voltam, de most jómódú lettem, és „menő” emberek között kell mozognom.' Így is tesz, és elnyeri jutalmát. Izmáél kivette a részét az életből, és sohasem vágyott arra, hogy részesüljön a mennyei szövetségben és annak titokzatos áldásaiban. Ha az olvasó szabadabban és otthonosabban érzi magát egy társaságban, mint Isten gyülekezetében, akkor tudnia kell, hogy a világhoz tartozik, és nem szabad becsapnia magát. Amilyen a szíve, olyan ő maga is. Semmilyen erőszak nem változtathatja Izmáélt Izsákká, sem a világias embert a menny örökösévé. Külsőségekben és a jelenvaló életben az ígéret örököse úgy tűnik, nem a jobb részt választotta. Ez nem is várható, hiszen akik a jövőbeli örökséget választják, készek elfogadni a jelen megpróbáltatásait.

Izsáknak olyan szenvedéseket kellett megtapasztalnia, amilyenekkel Izmáél sohasem találkozott: kigúnyolták, és végül az oltárra kötözték, de Izmaellel semmi ilyesmi nem történt. Neked, aki Izsákhhoz hasonlóan az ígéret gyermeke vagy, nem szabad irigyelned azokat, akik a jelenvaló élet örökösei, bár sorsuk könnyebbnek tűnik, mint a tiéd. Erre nagy a kísértés, amint azt a zsoltáros példája mutatja, aki szomorkodott a gonoszok jóléte miatt. Ezzel a bosszankodással bizonyos mértékig saját hitbeli döntésünket vonjuk vissza: nem egyeztünk-e bele, hogy inkább a jövőben kapjuk meg részünket, mint a jelenben? Vagy megbántuk az alkut? Sőt, abszurd dolog irigyelni azokat, akik maguk is sajnálatra méltóak! Az ígéret elvesztése gyakorlatilag mindennek az elvesztése, és az öngaz emberek elvesztették az ígéretet. E világias vallásosoknak nincs mennyei világosságuk és életük, és nem is vágnak rá. Micsoda veszteség sötétben élni és nem tudni róla! Elég vallásosak ahhoz, hogy tiszteljék őket az

emberek, és nyugodt legyen a lelkiismeretük, de ez siralmas nyereség, ha Isten szemében gyűlöletesek.

Nem éreznek semmilyen belső harcot és vívódást, az új ember nem küzd bennük a régivel; és így élük le az életüket gondtalanul, semmit sem tudva, amíg el nem érkezik a vég. Micsoda nyomorúság ennyire félrevezettetni! Ismét csak azt mondom, ne irigyeld őket. Sokkal jobb Izsák élete a maga áldozataival, mint Izmaelé a maga függetlenségével és vad szabadságával; mert a világi ember minden nagysága rövidesen véget ér, és semmit sem hagy maga után, csak olyasmit, ami még nyomorúságosabbá teszi az örök életet.

Ne gondold, hogy a hívők boldogtalanok. Ha csak ebben az életben reménykednénk, valóban nyomorultak lennénk, de az ígéret bevilágítja egész életpályánkat, és áldotta tesz bennünket. Isten mosolya, amit hit által megláthatunk, az öröm teljességét nyújtja nekünk. Hozzak, a hívőt a lehető leghátrányosabb helyzetbe, fessék le a legsötétebb színekkel, vegyék el tőle nemcsak kényelmét, de legalapvetőbb szükségleteit is - még így is jobb a keresztyén legrosszabb helyzete, mint a világi ember legjobb helyzete. Hadd legyen Izmaelé az egész világ, adjanak neki annyi világot, amennyi csillag van az éjszakai égen, én akkor sem fogom irigyelni. A mi osztályrészünk az, hogy felvegyük a keresztünket, és Istennel együtt idegenek legyünk ebben az országban, ahogy minden ősrünk is az volt; mert az ígéretet, bár távolinak tűnik mások számára, elfogadjuk és hit által magunkévá tesszük, és benne már idelent megtaláljuk a mennyet. Istennel és népével maradva sorsunkat sokkal jobbnak tartjuk, mint e világ legnagyobb és legtiszteletreméltóbb gyermekeinek sorsát. Urunk második eljövételének és saját örök dicsőségünknek a reménysége elégséges ahhoz, hogy elégedetten éljünk, amíg az Ő megjelenésére várunk.

Ez a különbség a földön szomorú szétválasztáshoz vezet a halálban. A rabszolgánő gyermeke elvettetik az örökkévalóságban és jelenleg is. Senki sem léphet be a mennybe, aki saját cselekedetei alapján tart rá igényt, vagy azzal dicsekszik, hogy saját erejéből nyerte el. A dicsőség azoknak van fenntartva, akik kegyelem által üdvözülnek, és senki sem léphet be oda, aki önmagában bízik. Milyen szörnyű lesz, amikor kiűzetnek azok, akik azon fáradoztak, hogy megerősítsék saját igazságukat, és nem akarták magukat alávetni Krisztus igazságának! Hogy fogják majd ezek irigyelni azokat az alázatosakat, akik boldogan fogadták a Jézus vére általi bűnbocsánatot! Akkor majd rájönnek saját ostobaságukra és gonoszságukra, amiért megvetették Isten ajándékát, előnyben részesítve saját igazságukat Isten Fiának igazságával szemben! Amiként az Izmáél illetve Izsák által képviselt emberek útjai végül szétválnak, ugyanúgy nem szabad összekeverni azokat az alapelveket, amelyen nyugszanak,

mert azok semmiképpen sem összeegyeztethetők. Nem üdvözülhetünk részben a magunk erejéből, részben Isten ígérete által. Számúznunk kell fejünkől az üdvözülés kiérdemlésének gondolatát, és el kell vetnünk annak minden formáját. Ha olyan oktalank vagyunk, hogy részben a kegyelemben, részben pedig saját érdemeinkben bízunk, akkor egyik lábunkkal a sziklán, a másikkal pedig a tengeren állunk, és bizonyosan elesünk. A cselekedetek és az üdvözülés dicsősége nem keverhetők össze. Vagy tisztán kegyelem, vagy tisztán cselekedetek, vagy tisztán isteni, vagy tisztán emberi, de nem lehet félig ilyen, félig olyan. Hagyjunk fel azzal a hiábavaló próbálkozással, hogy egyesítsünk két olyan elvet, amelyek olyan összeférhetetlenek, mint a tűz és a víz. Az ígéret, és egyedül az ígéret lehet reménységünk alapja, és fel kell hagynunk a törvényeskedéssel, mert az összeférhetetlen a kegyelem általi üdvözüléssel. Nem lehet a testben kezdeni, és azt remélni, hogy lélekben-szellemben válunk tökéletessé. Az Úr népének az ókorban tilos volt kevert magot vetnie, vagy részben lenből, részben gypjából készült ruhát viselnie; számunkra pedig tilos keverni az irgalmat és az érdemet, a kegyelmet és tartozást. Valahányszor felmerül az érdemek, érzések vagy szertartások általi üdvözülés gondolata, késedelem nélkül el kell vetnünk, legyen mégoly kedves is számunkra, mint Izmaél volt Ábrahám számára. A hit nem látás, a szellem nem test, a kegyelem nem érdem, és sohase feledjük ezt a megkülönböztetést, nehogy súlyos tévedésbe essünk, és elveszítsük az örökséget, amely csak az ígéret szerinti örökösöké.

Íme, a mi hitvallásunk:

'Tudjuk, hogy az ember nem a törvény cselekedetei alapján igazul meg, hanem a Krisztus Jézusba vetett hit által. Ezért mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hit, és nem a törvény cselekvése által, mert a törvény cselekvése által nem igazul meg egy ember sem' (Gál 2,16).

És íme, a megkülönböztetés világos vonala, ami üdvözülésünk módszerét illeti, és mi azt kívánjuk, hogy világos és nyilvánvaló legyen:

'Így tehát most is van maradék a kegyelmi kiválasztás szerint; ha pedig kegyelemből van, akkor már nem cselekedetekért, mivel a kegyelem akkor már nem volna kegyelem' (Rom 11,5-6).

Kedves olvasó, érted ezt?

7. Kiknek szólnak az ígérek?

Az Úr mindig jó teremtményeihez és igazságos velük: ez természetéből adódik. Viszont sem igazságosságából, sem jóságából nem következik, hogy a kegyelem

ígéretét megadja azoknak is, akik fellázadtak ellene. Az ember elveszítette minden jogát, hogy igényt állítson Teremtőjével szemben, mert megszegte a tiszta és szent törvényt, amit kötelessége lett volna betartani. Az embernek nem jár más, mint büntetés. Ha Isten a szigorú törvényesség alapján kezelné az embert, el kellene ítélnie és meg kellene büntetnie. Ha kegyelmébe fogad egy bűnös teremtményt, az irgalmából és szuverén jóságából ered, számunkra érthetetlen módon fakad a Mindenható jóakaratából és nagylelkűségéből. A kegyelem ígéretei Isten határtalan szeretetéből erednek, és egyedül onnan. Nem eredhettek volna más forrásból. Az emberiség egyetlen tagjának sincs semmilyen természetes joga az áldás ígéretére, és az egész emberiség sem érdemli meg. Isten önként és jóindulatból tett ígéreteket az embereknek, aminek egyetlen indítéka a benne lakozó szeretet.

Isten azért döntött úgy, hogy ígéreteket tesz, mert ki akart választani olyan személyeket, akik a belé vetett hitből nyernek üdvösséget. Akiket Isten kiválasztott, azokat a Szent Szellem arra készíti, hogy Istent és a Jézus Krisztusban való hit által éljenek. A választottakat elvezeti a Jézusban való hithez, és mindazok, akik hisznek benne, kétségkívül arra a következtetésre jutnak, hogy az ígérek nekik szólnak. Azok számára, akik hitetlenségben élnek és hálnak meg, Istennek nincsenek abszolút és személyes ígéretei: ők nem a kegyelem, hanem a törvény hatálya alá tartoznak, és nekik nem ígérek, hanem ítéletek jutnak. Ezek az emberek egy másik módszert részesítenek előnyben az ígérettel szemben, és végül elpusztulnak ostoba döntésük következtében. Az Úr választottjai letérnek az önmaguk erejéből és érdemeik által való üdvözülés útvonaláról, és rátérnek a hit útjára, nyugalmat lelve szívük számára. Hinni Isten Igéjében és bízni abban, akit Ő küldött, hogy Üdvözítőnk legyen - nem tűnik nagy dolognak, de valójában az: ez a kiválasztottság jele, a megújulás bizonyossága, az eljövendő dicsőség záloga. Tehát, ha valaki hiszi, hogy Isten igazat mond, és örök érdekeit az ő ígéreteire alapozza, az olyan szívre vall, amely megbékélt Istennel, olyan szellemre, amelyben jelen van a tökéletes szentség csirája.

Ha hiszünk Istenben, ahogy magát Jézus Krisztusban kijelentette, akkor minden ígéretében hiszünk. A belé vetett bizalom maga után vonja a bizalmat mindabban, amit mond: ennél fogva elfogadjuk Isten minden ígéretét, mint bizonyos és kétségbevonhatatlan kijelentéseket. Ha bízunk az egyik ígéretben, akkor nem kételkedhetünk egy másikban, tehát mindegyikben bízunk mint igaz ígéretben, és hisszük, hogy igaz számunkra is, hogy tekintettel van állapotunkra és körülményeinkre. Az általános állításokból konkrét alkalmazásokra következtethetünk. Ő, aki azt mondta, hogy üdvözíti azokat, akik hisznek benne, engem is üdvözít, hiszen hiszek benne, és minden áldásban, amelyben a hívőket részesíti, engem is részesít, mint hívőt. Ez logikus következtetés, és ezzel

igazolhatjuk a hitet, amely szerint élünk, és amelyben megvigasztalódunk. Nem mintha megérdemelnék bármit, de ha Isten szabad akaratából megígért nekem valamit Jézus Krisztusban, akkor azt meg is adja nekem: ez reménységünk oka és alapja.

Első látásra az ember csodálkozik, hogy miért nem hisz minden ember Istenben. A kiválasztottság jelét mindenkinek magán kellene viselnie, hiszen Isten nem hazudik, és nincs okunk azzal gyanúsítani, hogy megváltozott volna, vagy nem tartja be a szavát. Mégis, az ember szíve oly álnok, hogy kételkedik a Teremtőjében. Gyűlöli Istenét, ezért nem hisz benne. Az ember Istennel szembeni ellenségességének legmeggyőzőbb bizonyítéka, hogy hamisságot mérészel tulajdonítani annak, aki maga az igazság. 'Aki hisz Isten Fiában, abban megvan ez a bizonyágtétel. Aki nem hisz Istennek, az hazuggá teszi őt, mert nem hisz abban a bizonyágtételben, amellyel Isten bizonyágot tesz Fiáról' (Jn 5,10).

Igazi, gyakorlati bizalom az élő Istenben - bármily egyszerűnek tűnik is - olyan erény, amit csak megújult szív gyakorolhat. Isten Fiának dicsőséges engesztelése érdemes az egész emberiség bizalmára. Az ember azt gondolná, hogy minden bűnös igyekszik megmosakodni e megtisztító forrásban, és bizalmát habozás nélkül az isteni Megváltóba helyezi, de ez távolról sincs így. Az emberek nem mennek Krisztushoz, hogy élhessenek. Hajlandók bármiben hinni, csak Jézus áldozatában nem. Amíg a Szent Szellem nem művel csodát valakiben, addig nem bízik a nagy áldozatban, amelyet Isten hozott és fogadott el, cserébe a bűn elfelejtéséért. Ezért van, hogy ez az egyszerű, mindennapi hit az Úr választottjainak megkülönböztető jegye. Ez a legcsalhatatlanabb jel: 'Aki hisz őbenne, annak örök élete van.' Az érzések és cselekedetek is szolgálhatnak bizonyítéku, de az Isten ígérete iránti érdeklődés legfontosabb bizonyítéka a benne való hit. 'Hitt Ábrahám az Istennek, és Isten ezt számította be neki igazságul': az ősatya jellemében sok más jó vonás is volt, de ez volt a döntő - hitt Istenben; valójában ez volt a gyökere minden másnak, ami dicséretes volt benne.

A világi gondolkodású emberek megvetik a hitet, és ellentétbe állítják az erényes cselekvéssel, de ez nem tisztességes: ilyen alapon ellentétbe állíthatnánk a forrást a belőle eredő patakkal, vagy a napot a saját melegével. Ha az igaz hit a szentség anyja, akkor az anyát dicsőíteni kell a sarjáért, és nem szabad szembe állítani vele. Az ilyen igazságtalan érvelés rosszindulatból származik: ha az emberek úgy szeretnék a jó cselekedeteket, mint ahogy színlelik, akkor szeretnék a hitet is, amiből azok fakadnak.

Isten azért szereti a hitet, mert tiszteli Őt, és engedelmességhez vezet iránta,

ami embertársaink szeretetét is magában foglalja. A hitben több van, mint ami szemmel látható. Bizonyos szempontból a legnagyobb jócselekedet, ahogy az Úr Jézus tanítja nekünk. Honfitársai ezt mondták neki (Jn 6,28-29): "Mit tegyünk, hogy Istennek tetsző dolgokat cselekedjünk?" Örömet cselekedtek volna Istennek tetsző dolgokat. Jézus ezt válaszolta nekik: 'Az az Istennek tetsző dolog, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.' Vagyis az Istennek leginkább tetsző cselekedet hinni a Messiásban. Az Úr Jézusba vetett bizalom a legnagyobb erény. Büszke emberek gúnyolódhatnak, de ez az állítás akkor is igaz. 'Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt' (Zsid 11,6); de 'aki hisz Őbenne, az nem jut ítéletre' (Jn 3,18). Az ígéret annak szól, aki hisz az ígéretben, és számára be is teljesül. Aki magához öleli ez ígéretet, azt magához öleli az ígéret. Aki elfogadja Krisztust, az elfogadtatik Krisztusban. Aki igazán hisz, az bizonyosan üdvözl.

Kedves Olvasó, te hiszel Istenedben?

*

¹²Jézus ismét megszólalt, és ezt mondta nekik: Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.

Mindannyian jól ismerjük Jézusnak ezeket a szavait. Azok közé az Igék közé tartozik ez az Ige, amelyek szinte első olvasásra bevésődnek az ember szívébe.

Ahhoz, hogy feltáruljon előttünk ennek az Igének a gazdagsága arra van szükség, hogy megismerjük, vagy elismételjük azokat a kortörténeti összefüggéseket, amikben ez az Ige ott és akkor megszólalt.

A sátrak ünnepe volt, amit héberül szukkót ünnepének neveznek. Ezt az ünnepet szeptember végén, október elején tartják (Tisri 15), hét napos ünnepség ez. Aratási ünnep, azaz a betakarítás ünnepe. Ezen az ünnepen Jézus korában is, és ma is a zsidóság sátrakat épít a házának udvarán, vagy ha emeletes házban lakik, akkor a lakásának az erkélyen, vagy éppen a háztetőn, és visszaemlékeznek az egyiptomi szabadulásra, arra, hogy a nép a pusztában vándorolt negyven éven át,

ideiglenes lakóhelyeken lakva egészen addig, amíg el nem érkezett az ígéret földjére, a tejjel, s mézzel folyó Kánaánba. Örömműnep ez, a szabadulásnak, a szabadságnak az ünnepe, amit sok énekkel, tánccal, különféle szertartásokkal, ünnepi ételek fogyasztásával tesznek széppé, hangulatossá tévén ezeket a napokat.

Ennek az ünnepnek egyik eseménye az volt, hogy a jeruzsálemi templomban, az asszonyok udvarában sötétedés után, 25 méter magas oszlopokra lámpásokat helyeztek, amelyek a Jézus korából származó leírások szerint olyan világosságot árasztottak, hogy Jeruzsálemben egyetlen udvar sem marad sötétségben. Minden zugot megvilágított a templomból áradó fény. Ennek az ünnepi fénynek a jelentését, amit jelképez, megérthetjük az ÓSz olvasása segítségével.

Az **első jelentése** az, hogy a választott nép minden tagjának kiváltsága az volt, hogy Isten jelenlétének világosságában járhattak, kiválasztottságuk és elhívásuk által felragyoghatott számukra Isten dicsősége, élő jelenléte. A népek Isten nélkül, azaz világosság nélkül éltek és élnek ma is ebben a világban, ott és akkor egyedül Izráel népe részesült abban a kiváltságban, hogy világosságban járhatott. Erről olvashatunk pl. Ézsaiás könyvében, a 60. fejezetben: „**Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az ÚR dicsősége. Bár még sötétség borítja a földet, sűrű homály a nemzeteket, de fölötted ott ragyog az ÚR, dicsősége meglátszik rajtad. Világosságodhoz népek jönnek, és királyok a rád ragyogó fényhez.**”

Isten jelenléte a Sion hegyén ragyogott fel az ószövetségi korban, azon a helyen, amit Isten lakóhelyéül választott ki magának örökre, hogy onnan majd kiáramssa dicsőségét, kegyelmét, szeretetét először saját népére, majd a végső korban minden népre.

A **második jelentése** ennek az ünnepi eseménynek az, hogy Isten az Ő népének kijelentette és átadta a törvényét, hogy a népe az Ő törvényének, a tórának világosságban járhasson. A népek számára Isten nem adta meg ezt a kiváltságot, nem jelentette ki, nem adta a törvényét nekik, csak egyedül Izráel népe számára. Ezért a népek a saját maguk által megfogalmazott, kiforratlan és emberi módon megalkotott törvények szerint éltek, azaz teljes sötétségben jártak.

Jézus is fontosnak tartja, megerősíti a törvényt a Hegyi Beszédben, amikor azt mondja: Nem azért jöttem, hogy eltöröljem a törvényt, hanem hogy betöltsen, azaz a teljes mélységében, teljes értelmében kijelentsem a törvénynek minden Igéjét. A törvény jó, abból egy pontocskát, vagy egy vesszőt sem szabad elvenni – mondja Jézus – mert aki ezt teszi az vétkezik Isten akarata ellen. De azt is

mondja, hogy mivel a törvény az ember számára így beteljesített formában nyilvánvalóan betarthatatlan, ezért az ember Isten kegyelemére szorul rá, Isten ingyen bocsánatára. De akkor, ha már kegyelmet kapott, ha Isten szövetségében él, akkor hálából, Isten iránti szeretetből igyekeznie kell a törvény betartására. Szeretné Istennek így mindenben, életének minden részletében, ilyen módon megköszönni Isten kegyelmét, szeretetét. A törvény megtartása ilyen módon válik áldássá a számára, világossággá lesz, világossággal ajándékozza meg, hogy élete rendezett, kiteljesedett élet lehessen.

Ennek az ünnepi eseménynek ezt a jelentését is igazolja sok Ige. Különösen a 119. zsoltárban találhatunk erre vonatkozó Igét: „**Boldogok, akiknek az útja tökéletes, akik az ÚR törvénye szerint élnek.** ²**Boldogok, akik megfogadják intelmeit, teljes szívvel keresik őt,** ³**nem követtek el álnokságot, hanem az ő útjain jártak.Lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága. ...Igéd kijelentése világosságot gyújt, értelmessé teszi az együgyűeket.”**

A harmadik üzenete ennek az ünnepi eseménynek a jövőbe mutat és reménységre hív. Ahogyan a pusztai vándorlás alatt a népnek szüksége volt arra, hogy jövőt lásson maga előtt, hitben lássa Kánaánt, erről szólnak a pusztában az ígérek, s ugyanúgy Isten népének minden időben szüksége van erre. Megint az Ézsaiás könyvéből szeretnék idézni! A jövő ígérete ott hangzik fel nagyon jól érthetően: „¹⁷**Mert én új eget és új földet teremtek, a régre nem is emlékeznek, senkinek sem jut eszébe.** ¹⁸**Ezért örvendjete és vigadjatok mindörökké annak, amit majd teremtek! Mert Jeruzsálemet vigasságra teremtem, népét pedig örömré.** ¹⁹**Vigadozni fogok Jeruzsálemmel, és örvendezni népemmel. Nem hallatszik ott többé sírás és jajkiáltás hangja.** ²⁰**Nem lesz ott olyan csecsemő, aki csak néhány napig él, sem öregember, aki magas kort ne érne. Mert a legfiatalabb is százévesen hal meg, és aki nem ér meg száz évet, átkozottnak számít.** ²¹**Házakat építenek, és ők laknak majd bennük, szőlőket ültetnek, és ők élvezik majd azoknak gyümölcsét.** ²²**Nem úgy építenek, hogy más lakjék benne, nem úgy ültetnek, hogy majd más élvezze. Mert népem élete oly hosszú lesz, mint a fáké, és amiért megdolgoztak, választottaim maguk élvezhetik.** ²³**Nem hiába fáradoznak, nem veszedelemre szülnek, mert az ÚR áldott népe ez, ők és leszármazottaik.** ²⁴**Mielőtt kiáltanak, én már válaszolok, még beszélnek, én már meghallgatom.** ²⁵**A farkas a báránnyal együtt legel, az oroslán szalmát eszik, mint a marha, és a kígyónak por lesz a kenyere. Nem árt és nem pusztít szent hegyemen senki - mondja az ÚR.”**

A sátrak ünnepén az asszonyok udvarában felragyogó, egész Jeruzsálemet megvilágító fény ezt az örömhírt hirdeti: Isten jelen van közöttünk, törvénye,

vezetése által életünkben rend, békesség és áldások sokasága lehet, lehetővé teszi, hogy világosságban járhatunk, és Istenünk vezet bennünket azon az úton, amelyen elérkezhetünk az Ő ígéreteinek teljesedéséhez, az Ő teljes szabadításához, amikor majd a világosság teljes dicsőséggel felragyog számunkra.

Tehát, amikor az asszonyok udvarában felragyogtak a fények és betöltötték, megvilágították Jeruzsálemet és ezeket az üzeneteket hirdették minden ünneplő számára, akkor Jézus előállt és azt kiáltotta: **„Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.”**

Jézus szavai különösen az írástudók és a farizeusok számára voltak döbbeneteseek, de nem csak az ő számukra, hanem a nép számára is. Senki nem számíthatott arra, hogy az ünnep jól ismert üzenetei ilyen jelentést kaphatnak Jézus igehirdetésében. Jézus szavai kiteljesítik az ünnep üzenetét és új erővel szólaltatják meg azokat.

Az **első üzenet** úgy fogalmazódik meg Jézus szavai által, hogy Isten jelenléte, dicsősége, szeretete Őáltala ragyog fel a Sionon Izráel számára, s minden ember, minden nép számára is. Ha valaki vágyódik Isten szeretete után, mert árvának, elveszettnek érzi magát ebben a világban, ha valaki szeretne Isten erői által megerősödni, ha valaki szeretne mindazokból a sebekből, nyomorúságokból, betegségekből meggyógyulni, amik szenvedést okoznak neki, akkor Jézushoz kell mennie, mert Isten szeretete, dicsősége, gyógyító ereje Jézus által, Jézusban áradhat ki az életére.

Gyakran történik meg az, hogy egy ember a nyomorúságában, vagy mások nyomorúsága, fájdalmai láttán azt kérdezi: Hol van az Isten? Hogyan engedheti meg azt, hogy olyan szörnyűségek történjenek ebben a világban, ami mindenki számára megrendítő? A válasz pedig nagyon jól érthetően hangzik: Isten szeretete minden ember számára egyedül Jézus által, Jézusban élhető át. Mert **úgy** szereti Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne el ne vesszen, hanem élete, örök élete legyen. A világ sötétségben vesztegel, a bűnnek, a kárhozatnak a sötétségében, amelyből semmiféle emberi eszközzel, semmiféle erőfeszítéssel nem lehet kiszabadulni, csak az szabadulhat ki ebből a mélységből, aki Jézushoz talál, aki Őhöz menekül.

Az emberek közül sokan keresik Istent. Különféle vallásos cselekményekben, különféle könyvek, bölcs tanítók segítségével, sokan vannak, akik azt mondogatják, hogy hiszik, hogy van egy jó Isten, aki szeret minket embereket. Mindez azonban kevés! Isten dicsősége, fénye egyedül csak Jézus Krisztusban, a vele megtalált személyes kapcsolatban ragyog fel az ember számára. Őhöz kell találni, Őhöz

kell menekülni.

Jézus Lelke által jelen van ebben a világban, mindenütt jelen van, s az embernek nem kell mást tenni, mint imádságban leborulni Őelőtte és segítségül hívni Őt, személyesen. Amikor az ember Jézushoz talál, amikor átadja magát neki, akkor ragyog fel a világosság számára, Isten szeretetének, élő jelenlétének csodálatos valósága. Ez olyan változást jelent az életünkben, ami mindent megváltoztat! Átéljük Isten gyógyító, új életet ajándékozó kegyelmét Jézus Krisztus által.

Jézus azt mondja: Aki énhozzám jön, semmiképpen nem utasítom el, de senki nem mehet az Atyához, csak énáltalam.

A **második üzenet** úgy hangzik felénk Jézusnak ebből a kijelentéséből, hogy az Isten törvényének világossága, fénye is Jézus Krisztusban ragyog fel az ember számára. Jézusban lesz fontossá az ember számára Isten törvénye.

Nagyon sok olyan emberrel találkoztam eddigi szolgálatom alatt, akik úgy vélekedtek saját magukról, hogy ők jó emberek. Amikor hangoztatták ezt a véleményüket, akkor tisztelettel tekintettem rájuk, nem kételkedtem az állításukban. Valóban legtöbbször olyan emberek voltak, akik soha nem kerültek szembe a törvénnyel, s akik csendes, békés életet éltek. Emberileg szólva jó, becsületes, tisztességes emberek voltak.

De akkor, ha az ember, az ilyen nagyszerű ember is, Jézus jelenlétébe kerül, amikor életében felragyog a világosság, akkor döbbenet fedezi fel azt, hogy mennyire nagy tévedés az emberi jósággal kapcsolatos állítás. Nincsen jó ember! Az igazi fényben, világosságban látja meg az ember reálisan saját életét, Jézus jelenlétében ismeri fel bűneit, életének hiányosságait. Ott, Jézus jelenlétében kiáltja azt, amit olyan sokan kiáltottak már: Könyörülj rajtam én Istenem a te irgalmasságod szerint, töröld el az én bűneimet. Jézus előtt válik nyilvánvalóvá az, hogy mindannyian rászorulunk Isten kegyelmére. És ott szólal meg azonnal a válasz a mi kiáltásunkra, ott érthetjük meg azt, hogy Isten egyszülött Fiát adta halálra, hogy az Ő kegyelme Jézus vére által mindent eltöröljön, s új életre, megtisztított életre támasszon bennünket. Aki hisz Őbenne új életre támadt!

A bűn egyedül Isten jelenlétében, az Ő világosságában válik láthatóvá! Nem véletlenül kiált fel a próféta, amikor felemeltetik a trónhoz: Jaj nekem, mert elvesztem... Ott látja magát, felfogja azt, hogy kicsoda és megérti, hogy csak Isten kegyelme tudja a bűnt eltörölni. Megkapja a bűnbocsánatot.

És amikor Jézus által felragyog számunkra a világosság, akkor ismerjük fel azt,

hogy Isten törvényének kell engedelmeskedni és nem szabad a magunk által alkotott törvények szerint élni. Hálából, Isten iránti szeretetből kell engedelmeskedni Isten törvényének. Minden egyes törvényének, mert az nem lett felfüggesztve, nem lett érvénytelenítve. És ha valaki Isten törvényét komolyan veszi, akkor tapasztalni fogja azt, hogy Isten áldásainak gazdag árja árad az életébe, és az életén át mindazokra, akik között él. Tapasztalni fogja, hogy életének sötétségében felragyog a világosság. Egyre inkább megvalósul életében a rend, a tisztaság. Ennek következtében az életéből nem sötétség, hanem a világosság árad mindazokra, akik között él.

Milyen sok olyan ember van, akiknek a lényéből, akiknek az életéből árad a sötétség. Sokan megrettenve húzódnak félre, nem érzik jól magukat a közelében. Soha nem lehet tudni azt, hogy milyen tettekre indul, milyen gondolatok fogalmazódnak meg a szívében. De az, aki Jézus által világosságban van, akinek tetteit a világosság határozza meg, az szeretetet, áldó erőt hordoz sokak, mindenki számára.

Jézus arra segíti az embert, hogy az Úr törvénye szerint éljen, s élete által Isten gazdagsága jelenjen meg azok között, akik között él. Itt a gyülekezet közösségében is.

A **harmadik** üzenet, ami megszólal számunkra ma Jézus szavai által az az, hogy a világosságban, amely Jézus által felragyog a szívünkben, másképpen látjuk az életet, mint ahogyan általában az emberek látják.

Vígasztal bennünket Isten ebben a világosságban, ez által a világosság által. Azt teszi számunkra érthetővé, hogy a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez és örömhöz, amit Isten készített a számunkra. Itt a földön minden ideiglenes, csak sátrakban lakozunk, de készen van a mi mennyei házunk. Közeledik az az idő, amikor átvehetjük az üdvösség ajándékát, amikor megláthatjuk, hogy Isten dicsősége teljes erejével, teljes hatalmával felragyog és betölt mindent. Napról napra közelebb vagyunk ehhez a csodálatos eseményhez és nem csak mi, hanem ez a teremtetett világ is.

Ha Jézusra nézel, ha Őt látod, akkor nincsen a szívedben keserűség, elégedetlenség, félelem. Ez azoknak a szívét tölti be, akiknek az életében nincsen világosság, akiknek az életében a sötétség uralkodik. Nézz Jézusra, engedd, hogy felragyogjon szívedben a világosság s betöltsön a reménység öröme.

És nem csak vígasztal, hanem csendes, megelégedett életre is segít az, ha világosságban jársz. Nem kell nekünk állandóan futni, nem kell, hogy megigézzen

bennünket a világ sokféle csillogó lehetősége, mert Isten mindent megad azoknak, akik Őt szeretik, és a teljes gazdagság, az igazi gazdagság az Ő kezéből jön, az Ő ajándéka. Úton vagyunk a teljesség felé. Gyönyörködjél az Úrban és megadja néked szíved kéréseit!

Vigasztalást találhatunk a Jézus Krisztus által felragyogó világosságban és így életünk emberhez méltó életté formálódik. Érezzük, hogy nincs nagyobb ajándék annál, hogy világosságban járhatunk és szolgálhatjuk ennek a világosságnak a felragyogását a mi földi életünkben, hívjunk sokakat Jézushoz. Mert nincsen fontosabb az ember számára annál, mint hogy Jézushoz találjon, az Ő általa felragyogó világosságban élhessen. Nincs fontosabb annál, hogy az Ő általa felragyogó világosság ragyogjon be életünk által, vallástételünk által ebbe a világba.

Szeptember 30

Nyisd fel a szád!

„Nyisd ki a szádat, és én megtöltöm!” (Zsolt 81,11).

Milyen nagy buzdítás ez imádságra. Mi magunktól csupán kicsiny dolgokat kérnénk, mert nem is érdemlünk nagyokat. Urunk azonban arra biztat, hogy kérjünk nagy áldásokat. Legyen az imádság életünknek olyan természetes cselekedete, mint az, hogy kinyitjuk a szánkat. Ugyanolyan természetes és őszinte megnyilatkozás. Ha valakinek nagyon fontos mondanivalója van, jól kinyitja a száját, igehelyünk is arra biztat, hogy legyünk igazán buzgók a kérdésben és könyörgésben.

Ez az Ige azt is jelenti, hogy bátran kérhetünk Istentől nagy áldásokat. Olvasd el az egész verset, és lásd meg, hogyan érvel: „Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak Egyiptom földjéről, nyisd ki a szádat, és én megtöltöm”. Mivel az Úr már annyi mindent tett velünk, most arra bátorít minket, hogy kérjünk még többet, sőt számítsunk még többre.

Nézzétek a madárfiókákat a fészekben: hogy kitátják a csőrüket, amikor anyjuk közeledik a táplálékkal. Csináljuk mi is ugyanezt. Fogadjuk be a kegyelmet minden

lehetséges alkalommal! Szívjuk be a kegyelmet, mint a szivacs a körülötte levő vizet. Isten kész arra, hogy megtöltsön bennünket Szellemével, csak mi is legyünk készek arra, hogy befogadjuk azt. Szükséget látunk? Indítson ez arra minket, hogy megnyissuk Isten felé a szánkat! Már-már összeroskadunk? Serkentsen ez arra, hogy elpanaszoljuk Istennek erőtlenségünket. Tele vagyunk félelemmel? Legyen belőle segélykiáltás az Úrhoz! Mint egy gyermek, kiáltsunk Atyánkhoz! Szánkat megtölti az Úr, higgyed ezt!

*

Őszi napsugarak

...elrendeltetett, hogy az emberek egyszer meghaljanak... (Zsid 9,27)

Lassan közeledik az ősz, az érett gyümölcsök, a színesedő lombok az elmúlásra emlékeztetnek. Mit tanít a Biblia az elmúlásról és életünk őszeről?

Félix Salten Bambi című regényében két falevél beszélget erről. Úgy vélik, az emberek nem szeretnek erre gondolni, inkább a megszépített múltat emlegetik, halogatják a szembenézést azzal, hogy egyszer mindnyájunk földi élete befejeződik. Sokan félnek ettől. Miért? Mit tudhatunk erről bizonyosan?

Tudhatjuk, hogy életünknek ez a szakasza egyszer véget ér. Vagy azért, mert meghalunk, vagy azért, mert Jézus Krisztus második eljövetele elérkezik.

Tudhatjuk, hogy életünknek csak ez a szakasza ér akkor véget, mert a létünk folytatódik. Aki itt Jézussal járt, vele tölti az örökkévalóságot, aki itt nélküle élt, nélküle kell eltöltenie azt is.

Mivel nem tudjuk, mikor ér véget a földi élet, most kell felkészülni az örökkévalóságra. Felelős ember ezt nem halogatja és nem mulasztja el. Felkészülni azt jelenti, hogy rendezzük a kapcsolatunkat Istennel. Ha nem jött még létre, akkor keressük őt és a vele való közösséget, ha már létrejött, naponta erősítjük azt.

És Isten igéjéből biztosan tudhatjuk azt is, hogy mi van a halál után.elrendeltetett, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután pedig ítélet következik..." Aki Jézusban hisz, az akkor már nem megy ítéletre, mert annak az ítélete végrehajtatott a Golgotán Jézus halálakor. Aki őbenne nem hisz, az maga szenved el bűnei ítéletét, ami a kárhozat.

Ezért fontos, hogy idejében keressük a vele való kapcsolatot, s ránk is

érvényes legyen: „Ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe.” (Jn 5,24) így nincs mitől félnünk.

*

„ Hiszen nem kívánom én a bűnös ember halálai - így szól az én Uram, az Úr -, hanem azt, hogy megtérjen útjáról, és éljen.” Ezékiel 18,23

Tetszik - nem tetszik, tudomásul kell vennünk, hogy a bűn következménye halál. A földi életben a személyes boldogság megromlása, kis és nagy közösségek felbomlása, az Istennel való közösség megszűnése, sorolhatnánk tovább, végül az örök élet elvesztése, az örök halál. Isten sokszor, nyomatékosan figyelmeztet: nem ez az Ő akarata. De ha valaki tudatosan elhanyagolja saját küldetését, nem vállalja élete Isten adta célját, elutasítja az arra vezető segítséget, Isten erőszakkal nem tartja maga mellett sem itt, sem odatúl. Méltatja annyira gyermekei önállóságát, szabadságát, hogy aszerint bánik velük. Meg kell ismernünk Atyánkat, céljainak nagyszerűségét, szeretetét, ajándékainak értékét, és azt is, milyen rossz, milyen értéktelen mindaz, amiben nélküle élünk. Komoly elhatározás kell ahhoz, hogy elfogadjuk hívását, addigi életünk bűneinek bocsánatát, az új élet ajándékát, melyet megad annak, aki komolyan kéri. Ez a megtérés. Isten nem akarja, hogy elveszítsük életünk földi értelmét és mennyei eredményét, az örök életet. Azt kívánja, hogy boldogok legyünk, szép, áldott, eredményes életben a földön, és utána a mennyben. Kár ezt a kegyelmet elszalasztani.

Jó Istenem, amikor rám tör a saját bűneim és a mások bűneinek következménye, a szenvedés, olyan nehezen látom be, hogy azt magamnak szereztem. Lázadozom, jajgatok, még ellened is támadok. Olyan nehéz megérteni, hogy nem kell mást tennem, mint örömmel elfogadni szeretetedet, mert anélkül nincs számomra más lehetősége az igazi életnek. Megint csak kérlek, ne bízd kizárólag rám a döntést! Ragadj meg a szakadék szélén, és hozz vissza magadhoz! Élni szeretnék, szépen, eredményesen itt, és dicsőségben élni majd a mennyben. Adj erőt a megtérésre, adj erőt a kitartásra Krisztus követésében! Ámen.

*

Hordozó szeretet (II.)

Viseljétek el egymást!

Kolossé 3,13

Mindnyájunknak hordoznunk kell egymást. Vannak emberek, akik csak terhet jelentenek a másoknak. Az ilyeneket is hordozzuk, ha Isten mellénk állította őket. Alkalmat adnak a türelemre, és így csiszolókövek ők, akiknek keménysége lényünkől sok szöglestességet lecsiszol. Az Úr Jézus három éven át hordozta

Júdást, akinek sötét, tisztátalan, titkolózó lényé súlyos teherként nehezedett a szívére. Teljesen csendben hordozta, nem könnyített ezen a terhén. Milyen érthető lett volna, ha valamelyik bizalmas tanítványának beszélt volna róla! Nem tette ezt meg az utolsó estéig. Ő volt a nagy teherhordozó. Az egész világ bűnét Ő viselte. Tanítványaiban is sokat kellett elhordoznia. Isten megváltott gyermekei sem üdítik fel Őt, hanem csak megterhelik újabb és újabb tévelygéseikkel, kishitűségükkel, evilági észjárásukkal és szeretetlenségükkel. Jézus magára vette bűneinket. Ézsaiás 53-ban ezt olvassuk: „Ő hordozza sokak bűneit”.

Természetünk szerint összeférhetetlenek vagyunk, mert többnyire csak mások hibáit látjuk és nem a magunkéit. Milyen sokszor segíthetnénk előbbre egy-egy megtévedt embert, ha valamit mi is vállalnánk a teherből. De hordozás helyett tiltakozunk, hallgatás helyett szemrehányásokat teszünk. Ahelyett, hogy szelíd szóval szólunk a másik lelkiismeretéhez, hogy meggyőzzük igazságtalanságáról, haragunknak, nemtetszésünknek adunk kifejezést és ezzel dacba, megkeményedésbe sodorjuk őt. Ha azt akarjuk, hogy megszabaduljon bűneitől, nem szabad visszahúzódnunk tőle, ha látjuk, hogy vetkezett. Meg kell tanulnunk érte csendben várva imádkozni, fontos, hogy mindvégig maradjon meg a szeretet.

A Megváltó túrta, hogy sokak bűne ránehezedjék. Nekünk is vállalnunk kell valamit, sőt sokat és végül is mindent! Ha lelkiismeretünknel fogva Istenért elhordozzuk a gonoszt és elszenvetjük az igazságtalanságot, és ha talán éppen a jó miatt kell szenvednünk, mint Jézusnak, akkor lehetőség van arra, hogy a gonoszokat megnyerjük, és a bűnösök megtérjenek. A hordozó türelem és szeretet már sok makacs szívet legyőzött és erre a vallomásra bírta: Te jobb vagy nálam! Szeretnék olyan lenni, mint te! Ilyen lelkületűvé formál minket a fáradhatatlan és teherhordozó Jézus Krisztus.

*

Alázatosan járuljunk a kegyelem asztalához

„Miénk, oh Uram, orcánk pirulása, ...akik vétkeztünk ellened. ”(Dán 9,8)

Az örökkévaló Isten előtt csak az alázat, a bűnbánat ruhájában jelenhetünk meg: a miénk mindannyiunké csak orcánk pirulása, mert vétkeztünk Ellene. Felénk is hangzik az Ótestamentum prófétájának lelkén keresztül az örökkévaló Kegyelem szava: „ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszinűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú” (Ézs 1,18). Ha megfogadjuk az apostol komoly intelmét: „félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti idvességeitek” (Fii 2,12/b), akkor felénk is hangzik Krisztus ajkáról a drága ígéret: „azt, a ki

hozzám jó, semmiképpen ki nem vetem" (Jn 6,37/b). Az írás is azt mondja Róla: „Ő mindenképpen idvezítheti is azokat, a kik ő általa járulnak Istenhez" (Zsid 7,25/a).

Uram, Te ismered emberek előtt meghajolni nem tudó kemény nyakam. Most, vétkeim súlya alatt a föld poráig hajlom Előtted. Te látod minden bűnöm: előled elrejtene semmit sem lehet. Belátsz szívem mélyébe. Látod indulataim, amelyek gyakran elragadnak. Könyörülj rajtam! Kegyelmedből fedezd el bűneim sokaságát! Szent Fiadért hallgass meg! Ámen.

Ha a világ nem tudná is számos bűnömet, Te előled elrejtene semmit sem lehet; Látja Lelked minden bűnöm, melynek átka sújt: Vedd le rólam, ó, Úr Isten, vedd le ezt a súlyt!

Jézusomra föltekintek a keresztnél Nincs szívemnek nyugodalma vétkeim miatt; Ó, ne büntesd Uram, azt, kit megtört a bánat, Szálljon reám irgalmadból béke, bocsánat!"
(Énekeskönyv 345. é. 2. és 3. v.)

